

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 70

Dijous, 26 de febrer de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 48.2

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre la imatge de Catalunya a Espanya

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de joventut

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política amb les caixes d'estalvis de Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre el finançament dels sectors agrícola i ramader a Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les funcions i les activitats regulars dels consells comarcals

Interpellació

al Consell Executiu sobre els ferrocarrils d'alta velocitat a Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'ensenyament de la religió catòlica en el marc del nou sistema educatiu

Interpellació

al Consell Executiu sobre el desenvolupament sostenible

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació d'adults

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la formació d'adults

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació d'adults

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació d'adults

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària

→

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les emergències mèdiques

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ocupació a Catalunya
i serveis de mitjaner en el mercat de treball

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió dels bombers

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la protecció de la salut

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts.

1. Interpellació al Consell Executiu sobre la imatge de Catalunya a Espanya
(Tram. 300-00304/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.) (10:05)

Formulació: Sr. Morera i Tanyà (M). 4771
Resposta: conseller de la Presidència. 4772
Rèplica: Sr. Morera i Tanyà (M). 4773
Contrarèplica: conseller de la Presidència. 4774
El Sr. Morera i Tanyà (M) intervé per contradiccions. 4775

2. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut (Tram. 300-00291/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.) (10:36)

Formulació: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV). 4775
Resposta: conseller de Cultura. 4777
El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.
Rèplica: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV). 4778
Contrarèplica: conseller de Cultura. 4779

3. Interpellació al Consell Executiu sobre la política amb les caixes d'estalvis de Catalunya (Tram. 301-00066/05) (Punt novè de l'ordre del dia.) (11:08)

Formulació: Sr. Mir i Bagó (S). 4780
Resposta: conseller d'Economia i Finances. 4781
Rèplica: Sr. Mir i Bagó (S). 4782
Contrarèplica: conseller d'Economia i Finances. 4783
El vicepresident segon substitueix el vicepresident primer en la direcció del debat.
El Sr. Mir i Bagó (S) intervé per contradiccions. 4784

4. Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels sectors agrícola i ramader a Catalunya (Tram. 300-00311/05) (Punt desè de l'ordre del dia.) (11:38)

Formulació: Sr. Fabregat i Vidal (P). 4784
El president es reincorpora al seu lloc.
Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. 4786
Rèplica: Sr. Fabregat i Vidal (P). 4787
Contrarèplica: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. 4788

Alteració de l'ordre del dia

El president anuncia una alteració de l'ordre del dia pel que fa a les interpellacions que resten per debatre, la qual és aprovada per assentiment. 4789

5. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les funcions i les activitats regulars dels consells comarcals (Tram. 302-00130/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.) (12:14)

Presentació: Sr. Benach i Pascual (ERC). 4790
 — Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1 i 2)
Torn a favor: Sr. Fuentes i Navarro. 4791
Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 4792
Posició del G. P. Popular: Sr. Ros i Casas. 4793
Posició del G. Socialista: Sr. Mir i Bagó. 4794
Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Sabanza i March. 4795
Posició del grup presentant: Sr. Benach i Pascual, el qual anuncia que accepta l'esmena núm. 2 4797
Votació amb l'esmena núm. 2 incorporada (13:04): rebutjada per 21 vots a favor, 83 en contra i 1 abstenció. 4797

6. Interpellació al Consell Executiu sobre els ferrocarrils d'alta velocitat a Catalunya (Tram. 300-00285/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.) (13.05)

Formulació: Sr. Manuel Nadal i Farreras (S). 4797
El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 4799
Rèplica: Sr. Manuel Nadal i Farreras (S). 4800
Contrarèplica: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 4801

7. Interpелlació al Consell Executiu sobre l'ensenyament de la religió catòlica en el marc del nou sistema educatiu (Tram. 300-00224/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.) (13:37)

Formulació: Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV). 4802
El president es reincorpora al seu lloc.
Resposta: conseller d'Ensenyament. 4803
Rèplica: Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV). 4804
Contrarèplica: conseller d'Ensenyament. 4805

8. Interpелlació al Consell Executiu sobre el desenvolupament sostenible (Tram. 300-00286/05) (Punt quinzè de l'ordre del dia.) (14:03)

Formulació: Sr. Portabella i Calvete (ERC). 4805
Resposta: conseller de Medi Ambient. 4807
Rèplica: Sr. Portabella i Calvete (ERC). 4808
Contrarèplica: conseller de Medi Ambient. 4809

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i sis minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts.

9. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre l'educació d'adults (Tram. 302-0131/05) (Punt divuitè de l'ordre del dia.) (16:37)

Presentació: Sr. Bargalló i Valls (ERC). 4810

10. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la formació d'adults (Tram. 302-0132/05) (Punt dinovè de l'ordre del dia.) (16:49)

Presentació: Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV). 4811

11. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre l'educació d'adults (Tram. 302-0133/05) (Punt vintè de l'ordre del dia.) (16:55)

Presentació: Sr. Lora i Lillo (M). 4813
Presentació: Sr. Bosch i Garcia (M). 4814

12. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre l'educació d'adults (Tram. 302-0136/05) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.) (17:06)

Presentació: Sr. Cadevall i Soler (S). 4814
 — Esmenes del G. P. Popular (núm. 1 i 2 a cada una de les quatre mocions sobre educació d'adults)
Torn a favor: Sr. Francàs i Porti. 4816
Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Hinojosa i Lucena. 4817
Posició del grup presentant: Sr. Bargalló i Valls (ERC). 4818
Posició del grup presentant: Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV). 4819
Posició del grup presentant: Sr. Lora i Lillo (M). 4819
Posició del grup presentant: Sr. Cadevall i Soler (S). 4820
Votació conjunta dels punts 1 i 2 amb les esmenes incorporades (17:46:18): aprovats per unanimitat 4820
Votació conjunta del punt 3 (17:46:46): rebutjats per 39 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció. 4820

13. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la política penitenciària (Tram. 302-00134/05) (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.) (17:48)

Presentació: Sr. Tugues i Boliart (M). 4820
El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.
 — Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1)
Torn a favor: Sr. Fuentes i Navarro. 4822
 — Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1)
Torn a favor: Sr. Ridao i Martín. 4823
 — Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 i 2)
Torn a favor: Sr. Orriols i Sendra. 4824

<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sra. Nadal i Aymerich.	4825
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sra. Geli i Fàbrega.	4825
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	4826
<i>El secretari primer llegeix l'esmena transaccional presentada per tots els grups.</i>	4827
<i>Votació de la Moció amb l'esmena transaccional incorporada (18:30):</i> aprovada per 90 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.	4827

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les emergències mèdiques (Tram. 302-00135/05) (Punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.) (18:30)

<i>Presentació:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	4827
— Esmenes del G. Mixt (núm. 1 a 4)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Lora i Lillo.	4828
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1 i 2)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Benach i Pascual.	4828
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Fuentes i Navarro.	4829
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Herranz i Masó.	4829
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sra. Palau i Gil.	4829
<i>Posició del grup presentant:</i> Sra. Geli i Fàbrega, que proposa una esmena transaccional amb l'esmena núm. 1 del G. Mixt.	4830
<i>El Sr. Lora i Lillo (M) intervé per acceptar l'esmena transaccional presentada.</i>	4830
<i>El secretari primer llegeix el text de l'esmena transaccional presentada.</i>	4830
<i>Votació del punt 2, amb l'esmena transaccional (18:53):</i> aprovat per unanimitat.	4831
<i>Votació de la resta de la Moció (18:54):</i> rebutjada per 33 vots a favor, 40 en contra i 9 abstencions.	4831

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ocupació a Catalunya i serveis de mitjaner en el mercat de treball (Tram. 302-00137/05) (Punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia.) (18:55)

<i>Presentació:</i> Sr. Rañé i Blasco (S).	4831
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1 a 4)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Huguet i Biosca.	4832
— Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Millo i Rocher.	4834
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Morera i Tanyà.	4835
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Guillot i Miravet.	4836
<i>El Sr. Millo i Rocher (CiU) intervé per contradiccions i el Sr. Guillot i Miravet (IC-EV) li respon.</i>	4837
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Aige i Sànchez.	4838
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Rañé i Blasco (S).	4839
<i>El secretari primer llegeix l'esmena transaccional amb les esmenes núm. 3 i 4 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya.</i>	4840
<i>El conseller de Treball intervé per un aclariment.</i>	4840
<i>El Sr. Rañé i Blasco (S) i el Sr. Guillot i Miravet (IC-EV) li responen.</i>	4840
<i>El Sr. Camp i Batalla intervé per un aclariment.</i>	4840
<i>Votació de la Moció amb les esmenes incorporades (19:53):</i> rebutjada per 27 vots a favor, 59 en contra i 3 abstencions.	4840

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió dels bombers (Tram. 302-00138/05) (Punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia.) (19:53)

<i>Presentació:</i> Sr. Vilalta i Oliva (S).	4841
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.</i>	
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1 a 3)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Gimeno i Sanz.	4842
— Esmenes del G. Mixt (núm. 1 a 8)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Lora i Lillo.	4843
<i>Torn a favor:</i> Sr. Morera i Tanyà.	4844
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1 a 5)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Benach i Pascual.	4844
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	

4770

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 i 2)

Torn a favor: Sr. Orriols i Sendra.

4845

Posició del G. P. Popular: Sr. Sirera i Bellés.

4846

El secretari primer llegeix les esmenes transaccionals presentades.

4847

Votació de la Moció amb les esmenes transaccionals incorporades (20:36): aprovada per 87 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

4847

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la protecció de la salut (Tram. 302-00139/05) (Punt vint-i-sisè de l'ordre del dia.) (20:36)

Presentació: Sra. Mayol i Beltran (IC-EV).

4847

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia.

4849

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Benach i Pascual.

4850

Posició del G. P. Popular: Sr. Herranz i Masó.

4850

Posició del G. Socialista: Sra. Figueras i Siñol.

4850

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Fernández i Burgui.

4851

Posició del grup proponent: Sra. Mayol i Beltran.

4852

El Sr. Camp i Batalla intervé per un aclariment.

4853

Votació del punt segon (21:09): rebutjat per 27 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

4853

Votació de la resta de la Moció (21:10): aprovada per unanimitat.

4853

La sessió s'aixeca a les nou del vespre i dotze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 48.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques i de Benestar Social.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre la imatge de Catalunya a Espanya

D'acord amb la modificació de l'ordre del dia aprovada en el Ple d'ahir a la tarda, correspon començar la sessió d'aquest matí amb l'onzè punt de l'ordre del dia, és a dir: interpellació al Consell Executiu sobre la imatge de Catalunya a Espanya. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula per exposar la interpellació el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanya

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és evident que amb una simple interpellació no es pot pretendre tractar en profunditat la història de les repercussions de les relacions entre Catalunya i Espanya, és a dir, la valoració o la imatge que de la primera es té en la segona.

Ara bé, el nostre Grup ha cregut imprescindible tractar aquesta temàtica en consideració, sobretot, a dos fets: als efectes absolutament nocius que encara patim de la darrera gran ofensiva anticatalana, per cert reconeguda la setmana passada per un dels grans promotors, i al que pensa fer el Govern per millorar la imatge del nostre país a l'Estat espanyol.

D'entrada, permetin-me fer una consideració prèvia. Des d'Espanya, sempre, almenys des de 1714, ha existit un cert recel vers Catalunya; és una reacció, algú podria entendre que natural, a allò que se sap diferent. Per tant, és imprescindible, en tractar d'aquesta temàtica, fer recordatori d'aquest pòsit o malfiança històrica, perquè, en definitiva, és la que serveix de substrat o de base per a l'estadi superior, la incomprensió i, a voltes, directament el refús.

Malgrat els intents, a vegades subtils, i a vegades directament per la força de les armes, d'homogeneïtzar l'Estat o, si es vol, d'espanyolitzar Catalunya, el manteniment dels signes d'identitat nacional i, sobretot, la voluntat de fer-los perdurar, molesta i irrita més d'un. Sense anar més lluny, i en declaracions de la passada setmana, tot un president de les Corts declarava a Catalunya mateix, i sense cap tipus de rubor, que ens hem d'oblidar de termes anacrònics com «autodeterminació» o «sobirania». En conseqüència, hom podria creure que la nostra mala imatge a Espanya es deu a la reivindicació permanent dels catalans i no per innòcues i innocents campanyes de sensibilització anticatalanes.

Però si, tanmateix, la relació causal directa entre aquestes campanyes i el sentiment de refús és inqüestionable, per què sembla inevitable que les aspiracions legítimes d'incrementar l'autogovern hagin de comportar, inexorablement, un augment de l'animadversió vers el nacionalisme català i/o Catalunya? O és que també en aquest apartat la grapa dels manipuladors de consciències es fa notar? Perquè, si no, com s'explica que, essent Catalunya la més perjudicada de l'actual sistema de finançament, la immensa majoria de ciutadans d'Espanya opina que en som els grans beneficiats?

Reprement el fil del que deia abans, permeti'm que em centri en el primer apartat que fonamenta aquesta interpellació: les campanyes, les declaracions o les estratègies polítiques que animen i alimenten els posicionaments contra Catalunya. Fa uns dies es reconeixia per un dels protagonistes –com he dit– la trama políticoperiodísticofinancera per acabar amb el Govern socialista i amb la presidència de Felipe González. Només alguns mitjans de comunicació d'aquí van parlar atenció en un aspecte que algú ha entès collateral de la conxorxa: el recurs també a l'anticatalanisme. Com reconeixia Anson, per acabar políticament amb Felipe González es va recórrer a tots els mecanismes i mitjans possibles. Bé, doncs, quin escrúpol havien de tenir els integrants d'aquesta trama per recórrer una vegada més a allò que ara denunciem? Fins quan el posicionament instintiu contra Catalunya es mantindrà i reactivarà per utilitzar-lo políticament? Per quin tipus de raonament Catalunya ha de seguir sent una arma política a llançar contra l'adversari? Malauradament, senyores i senyors diputats, aquesta és una responsabilitat que afecta tant els partits de dreta com els d'esquerra de l'Estat espanyol.

L'anticatalanisme té diversos fronts. En concret, tres: expressions diferents, però complementàries. La versió moderna de lerrouxisme a Catalunya, el blaverisme a València i l'anticatalanisme oficial i militant a Madrid i Espanya. El *new* lerrouxisme ha donat darrerament mostres d'una gran activitat. Per exemple, algun diputat d'aquesta mateixa cambra, conscient del seu permanent absentisme laboral, va retornar a la feina només per votar en contra de la Llei de la llengua pròpia del seu país. Esperem que la sensatesa secular de Catalunya i la no tan secular del seu partit ajudin a deixar posicionaments com aquests en autèntiques extravagàncies estèrils i marginals.

El blaverisme valencià es fonamenta en la negació de tot allò que fa tuf de català a València i allà on sigui. És trist comprovar com la seva afirmació col·lectiva comença i acaba en negar una evidència.

I, per últim, la doctrina oficial, la que ha estat afaiçonada i perfeccionada al llarg de decennis; la que, amb el suport de l'Estat o des de grups de pressió, s'ha dedicat sistemàticament a fomentar el rebuig a qualsevol manifestació de catalanitat. Aquests són els principals interessats a mantenir un anticatalanisme de base social, sense baixar un àpex, però, de les nostres reclamacions nacionals i, precisament, per assegurar l'èxit d'aquestes, convé reaccionar contra aquestes actituds antidemocràtiques i àdhuc xenòfobes.

4772

Què podem fer per mitigar-ne els efectes? Continuar com ara, o actuar i seguir una política en positiu? Nosaltres no compartim l'actitud emprada fins ara, que se centra, fonamentalment, en dues fórmules: el plany i la dependència parlamentària del Govern central de torn de Convergència i Unió. Expressar la injustícia d'atac sense fonament?, lamentar-se de comportaments pocs solidaris? L'experiència ens diu que no serveixen absolutament per a res. Mentre existeixi el sistema del *café para todos*, Catalunya serà referent, però també la caixa expendedora que s'ha de vigilar.

I, en segon terme, al·legar que aquestes actituds s'acaben amb la dependència parlamentària és amagar la realitat. Aquests suports no deixen de ser merament conjunturals i, en conseqüència, qui garanteix la permanència d'actituds positives respecte a Catalunya, després de les col·laboracions?, qui pot garantir-les? El PSOE no diu ara el que deia abans el PP? Potser amb un altre llenguatge, però no diu exactament el mateix?, no fa servir els mateixos arguments?

I què farà el PP el dia que no necessiti Convergència i Unió? Algú pot assegurar que no recuperarà el vell però sempre fàcil i rendible discurs del fantasma català? Cal, al nostre entendre, un esforç decidit per contrarestar els efectes absolutament nocius per a la lliure convivència, i el respecte mutu entre Espanya i Catalunya. Per nosaltres, aquest esforç hauria d'abastar diversos mecanismes, com també diversos canvis de mentalitat.

En primer lloc, cal reactivar i intensificar les possibilitats de coneixement de Catalunya a Espanya. Catalunya encara segueix essent la gran desconeguda per a Espanya, però la desconfiança no és només fruit de l'escassa informació, que també ho és, o de la generalització de quatre estereotips malgirbats, sinó de la incomprensió que significa, també, el fet de constatar la perseverança i la reiteració, per una banda, de les demandes nacionals, absolutament legítimes, però al mateix temps que es reitera la voluntat d'intervenir i, a voltes, decidir en la política d'estat.

Per a molts espanyols i –per què no dir-ho també?– per a molts catalans, la contradicció que representen aquestes dues estratègies ajuda poc a entendre el fenomen català. I aquesta és, potser, una de les grans diferències entre el nacionalisme majoritari català i el nacionalisme basc que, per exemple, es caracteritza per no immiscir-se en qüestions d'estat i emprar sempre el llenguatge clar, precís i sense embuts. A voltes es té la impressió que des del nacionalisme majoritari es vol ser més papista que el papa. Infravalorant el mal que han fet campanyes en contra del nostre país, es pretén ingènueament comptar, en ocasions, amb el plàcet social per intervenir directament o indirectament en el Govern de l'Estat. D'exemples, la història recent ens en dona molts: per exemple, l'Operació Reformista, la qual el principal handicap que va tenir, precisament, era perquè estava liderada per un català.

Per què no cerquem el respecte i, àdhuc, la comprensió en la diferència, en comptes d'entestar-nos, des de la perifèria i mentre es mantingui la desconfiança, a voler transformar o modernitzar Espanya? Hauríem de prendre algun tipus d'iniciativa des de Catalunya. Per exem-

ple, hauríem de dedicar els màxims esforços a explicar a la ciutadania d'Espanya i de Catalunya aquelles veritats que intencionadament es volen amagar. Són dos dels elements que són l'objectiu principal de la demagògia i el cinisme: la llengua i els diners.

Permetin-me dir-ho no amb paraules meves sinó amb paraules del senyor Josep Miró i Ardèvol, exposades en el llibre *Més enllà de l'autonomia*, quan diu: «El més terrible i paradoxal del cas és que els dos fets de Catalunya més criticats a Espanya, la llengua i el tracte privilegiat que rebem econòmicament del Govern espanyol, corresponen exactament a la situació inversa, és el català que continua discriminat en molts àmbits, és Catalunya la que pateix un dèficit fiscal secular i de magnitud desproporcionada.» Aquesta realitat diu molt poc a favor nostre i de la capacitat de lluitar eficaçment en la batalla clau del nostre temps: la de la comunicació, la creació d'estats d'opinió i la formació de consens social entorn de determinades idees; la batalla, en definitiva, de la intel·ligència.

El president

Senyor diputat, ha esgotat el seu temps. Tindrà torn de rèplica.

El Sr. Morera i Tanyà

Senyor president, amb aquestes paraules acaba la meua primera intervenció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per a la resposta, té la paraula el conseller, honorable senyor Xavier Trias.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats... En molts dels punts que vostè ha exposat, hi puc estar plenament d'acord. Parlar de la imatge de Catalunya a la resta de l'Estat ens porta no solament a analitzar els fets més recents que han contribuït a projectar una imatge interessada i distorsionada del nostre país i dels catalans entre el conjunt de la ciutadania de l'Estat, sinó que, inexorablement, ens porta a fer un exercici retrospectiu d'anàlisi i valoració dels antecedents històrics i polítics que han estat la llavor de la situació que patim en l'actualitat. Per tant, més enllà dels esdeveniments que es van anar succeint durant el darrer terç del segle XIX i els inicis del segle XX, coincidint amb la Renaixença cultural i l'articulació del catalanisme polític, hem de convenir que els orígens dels atacs a Catalunya i als catalans, que han anat forjant una imatge carregada de simbologia negativa, generació rere generació, a la resta de l'Estat, els podem anar a buscar ja en ple segle XVII. Posteriorment, i especialment després de 1714, durant les dictadures del segle XX, no s'ha fet gran cosa més que anar realimentant els instints més primaris i la desinformació interessada en relació amb la veritable naturalesa i la justificació històrica de les nostres reivindicacions eco-

nòmiques, polítiques i culturals. D'altra banda, des de Quevedo a Unamuno, i més recentment des de determinats mitjans de comunicació i tribunes periodístiques, tenim nombrosíssims exemples de manipulació informativa, de negació de la nostra realitat nacional i de presentació de presumptes greuges, que han aconseguit arrelar en el subconscient d'una part gens menyspreable de la ciutadania espanyola.

Això és una realitat contra la qual es pot lluitar des de dues estratègies oposades, no? Una és de dir: «Escollim, el que s'ha de fer és trencar els vincles polítics de Catalunya amb l'Estat», amb la qual cosa és evident que no desapareixerien els mites i les falses imatges de Catalunya i els catalans que han quallat en determinats sectors de la resta de l'Estat. I una altra és la que plantejem nosaltres, una estratègia d'eficàcia, si vostè ho vol, relativa quant a resultats, en relació amb el nivell de simpatia que hem aconseguit, però que és hereva d'una praxi assumida pel catalanisme polític. En aquest sentit, vull recordar que el fil conductor d'aquesta praxi ha estat el de la negociació, el del pacte, el de la contribució a la governabilitat des de posicions regeneracionistes i transformadores, estratègia que han seguit tant Cambó com els presidents Macià i Companys i que actualment estem seguint des de Convergència i Unió.

El Govern de la Generalitat és plenament conscient que la negociació política amb els diferents governs centrals amb l'objectiu d'anar recuperant poder econòmic i polític ha estat i és aprofitada pels partits estatals, i especialment pels que en cada moment han estat a l'oposició, així com per determinades empreses mediàtiques, que, a través de la demagògia i de la constant difamació, han projectat la imatge d'una Catalunya insolidària, que, com les xifres demostren, no té res a veure amb la realitat.

Determinades forces polítiques, i forces polítiques d'aquesta cambra, atribueixen a l'estil negociador de Convergència i Unió i a la forma de portar a terme la nostra coresponsabilització en l'estabilitat de l'Estat les causes del possible deteriorament de la imatge de Catalunya a la resta de l'Estat –això s'ha llegit fins i tot en articles, no? Nosaltres creiem que la legítima defensa dels interessos polítics i econòmics de Catalunya no s'ha de sacrificar ni s'ha de supeditar a cap estratègia, i no cal dir que contrarestar les constants acusacions de vampirisme del nacionalisme català és un acte difícil, complex, sobretot si es té en compte que amb aquests atacs s'obtenen importants rèdits electorals a determinades comunitats autònomes, no?

Però el que realment ha passat i està passant durant aquest temps, i especialment aquests darrers anys del Govern socialista fins als dies d'avui, és un fet que es pot intuir; ja el sabem, però es pot intuir a través de les declaracions i contradecaracions que s'han plantejat aquests dies. Els recursos i els mitjans posats al servei de determinades empreses de comunicació –diaris, ràdios i televisions– amb aquest objectiu han estat –i jo sincerament crec que ho continuen essent– importants, i van ser els mateixos que es van invertir per demonitzar i desprestigiar tot el que fos sospitós de catalanisme polític, i especialment la coalició de CiU, el Govern de la Generalitat i el president Pujol. La in-

tensitat d'aquests atacs no podem imaginar que cau en un sac, sinó que és veritat que han fet forat, i jo crec que en paguem les conseqüències, no?

En un segon nivell, encara que a distància dels fets que li acabo d'esmentar i que són de domini públic, cal buscar altres causes de rebuig que genera el catalanisme polític i la seva intervenció a l'Estat, i és la manca de cultura democràtica de l'Estat, la manca de l'acceptació de la diferència, i el desconeixement mutu. Davant d'aquest escenari, el catalanisme polític que representa CiU camina en una doble direcció: el manteniment, d'una banda, del nostre compromís amb l'estabilitat de l'Estat, alhora que amb els interessos polítics i econòmics de Catalunya i els catalans, i d'altra banda, la necessària pedagogia que cal seguir fent per arribar a reformular el concepte de l'Estat des de l'òptica del reconeixement de la seva plurinacionalitat, i posar èmfasi especial en l'explicació de la nostra realitat política i social, de la nostra més que generosa solidaritat amb els altres territoris i de la nostra contribució lleial a la construcció de la democràcia, al progrés general de l'Estat i a l'apuntament de les institucions en moments especialment delicats, durant la transició i els intents colpistes.

Som conscients que aquest és un camí ple de dificultats i que hauran de passar alguns anys més fins que s'aconsegueixi donar un tomb a la tendència actual. Amb tot, i des de la coherència de la nostra línia política, Convergència i Unió, amb la col·laboració, si és possible, de la resta de forces polítiques catalanes, té el ferm propòsit de contribuir a millorar la imatge de Catalunya a la resta de l'Estat a través de la pedagogia, de la contribució responsable en la transformació de l'Estat en un estat plurinacional, i a través de l'aportació de valors, com el reconeixement de la diferència, la solidaritat interterritorial i l'europeisme.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Bé, l'he escoltat detingudament, i és veritat que tenim algunes o força coincidències. És segur que una de les mancances més conegudes i més lamentades històricament des de Catalunya respecte a Espanya és, precisament, la manca de cultura democràtica, del respecte a la diferència que sempre s'ha tingut des d'Espanya. Això és evident. Aquest és un pòsit que jo n'he parlat, que, en tot cas, serveix de base o de trampolí, precisament, al que ve després.

En el que sí que diferim és, probablement –i en la seva intervenció no ha quedat precisament massa clar–, si des de Catalunya s'ha d'actuar per contrarestar aquestes ofensives, que –siguem francs–, o bé per un motiu o bé per l'altre, si observem el temps amb tranquil·litat, sempre han existit i, com he dit jo, qui diu que no han d'existir en el futur? Si contemplem la història d'Espanya, la recent, hem d'arribar a la conclusió que en el

4774

futur, malauradament, seguiran passant. I què podem fer des de Catalunya? Home, si més no, preocupar-nos-en.

Jo diria que pràcticament a tots els diputats d'aquesta cambra, quan hem visitat o quan hem anat, darrerament, bastant més enllà de l'Ebre, ens ha colpit una mica la sensació aquesta que es té, d'un anticatalanisme que, jo diria, gairebé ha arribat a límits, pràcticament, absolutament desconeguts; i em sembla que això ens ha de preocupar. Tothom haurà parlat amb empresaris, amb comerciants o amb gent que tracta normalment amb l'Estat espanyol, i que els preocupa realment aquesta qüestió.

Una enquesta de *La Vanguardia*, que no fa massa que la va treure, deia, entre altres coses arribava a la conclusió que pràcticament un 12% dels ciutadans d'Espanya es declarava simplement i directament anticatalans, i el 20% i escaig declaraven el seu refús als posicionaments catalans, no? Jo em sembla que això és un tema que ha de preocupar el Govern de la Generalitat i que, per tant, calen actuacions en positiu, concretes.

Nosaltres, en la moció que farem en plantejarem algunes, però, en tot cas, ja n'annuncio una altra, que, per exemple, és d'absoluta actualitat, avui mateix. Nosaltres no creiem que sigui bo ni just que, per exemple, els ciutadans de Catalunya amb creences religioses marquin una creueta en la declaració de l'IRPF perquè aquests diners se'n vagin a finançar l'Església espanyola. Nosaltres el que demanaríem és que, primer, aquests diners, que vagin a l'Església, sí, sí, però a l'Església de Catalunya, i més ara..., i sobretot assegurar que aquests diners, per exemple, no vagin a finançar la COPE, que és una ràdio que si s'ha caracteritzat per alguna cosa ha estat, precisament, per uns posicionaments anticatalans absolutament manifestos. Són propostes concretes que fem, o probablement d'altres que, en tot cas, posarem de manifest en la nostra moció subsegüent.

Hi han altres qüestions. Jo suposo que a vostè probablement més que a mi l'ha de preocupar i, fins i tot, l'ha de molestar que, sabent, com sabem nosaltres, que Catalunya i els catalans som els que paguem més de l'Estat i som els que rebem menys de l'Estat, resulta curiós constatar..., per exemple, aquesta mateixa enquesta de *La Vanguardia* constata que el 85% de ciutadans espanyols declaraven estar convençuts que Catalunya era la més privilegiada, la gran beneficiada del finançament de l'Estat, quan resulta que és just al contrari. És, una mica –i amb perdó per l'expressió–, allò de «ser cornuts i pagar el beure», gairebé, no? Nosaltres entenem que, home!, alguna cosa també s'hauria de fer. Una cosa és que, bé, que vulguem mantenir aquesta situació, que per nosaltres... –i, per cert, el seu Grup últimament també ha manifestat que la vol capgirar o que vol un «canvi radical», en paraules pròpies del president de la Generalitat–, doncs, clar, si ha de passar això, per què caram s'ha d'aguantar aquesta mena d'estereotip o de tòpic que els catalans som els més beneficiats absolutament en tot, quan és just al contrari? Doncs, perquè no expliquem la realitat! Què hi podem perdre? Qui té por de la veritat, en aquest aspecte? El senyor..., els responsables de la Junta d'Andalusia o de la Junta d'Extremadura? Què hi tenim

a perdre? En tot cas, per tant, també demanaríem del Govern una actuació positiva en aquest sentit: que, a part de demanar millores al sistema de finançament, també canviï el capteniment que hi ha en la major part de la ciutadania espanyola. Perquè, per altra banda, també –siguem francs–, si per a l'any 2001 el que volem és canviar substancialment el sistema de finançament, el millor que podem fer és començar a aplanar el terreny. El que deia, en tot cas, el senyor Miró Ardèvol, quan ha llegit les seves ratlles, que deia que el que busquéssim eren suports socials, explicar al màxim les nostres propostes, per, precisament, començar a fer un coixí perquè el dia de demà no hi hagi un rebuig absolut. Doncs, expliquem-ho; senzillament, expliquem-ho. Una cosa ben senzilla: que els catalans som els que paguem més i que no ens mereixem, sense cap mena de dubte, la imatge que es dona de nosaltres.

Res més, senyor president; moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula el conseller, honorable Xavier Trias.

El conseller de la Presidència

Molt breument, perquè probablement estariem d'acord en moltes coses; probablement estem en desacord en les possibles estratègies a seguir: vostè probablement tindria una posició molt més radical que no pas la que prendríem o la que sosté el Govern, no?

Canviar un estat d'opinió és difícil; sobretot, és difícil quan hi ha unes campanyes tan fortes i tan dures com les que s'han produït. Quan nosaltres dèiem que hi havia una campanya orquestrada i que hi havia una situació de gran pressió, hi havia gent que s'ho prenia en broma, i jo crec que ja està clar que això no era cap broma: és una cosa que fa forat, que fa mal, no? Molta gent jo crec que es creia que això era una qüestió que serviria per desgastar un govern, i, evidentment, el que ha creat és una situació de dificultat jo crec que per a Catalunya i per a tots els catalans.

I és evident que aquest tema ens preocupa; ens preocupa, i la veritat és que ens indigna que es puguin donar situacions així. I, escolti, miri, això no va dirigit cap a un partit ni un altre, perquè en aquest joc hi han jugat diferentment els diferents partits, no?, i, per tant, aquesta és una situació que hem viscut amb una tremenda preocupació.

Sí que és veritat que, amb la nostra col·laboració i amb l'actitud que ha tingut el Govern de la Generalitat, i jo crec que amb l'actitud que han tingut els partits que li donen el suport, s'han aconseguit canvis, perquè jo crec que a la vida sí que s'aconsegueixen canvis. Jo, sincerament, sempre dic que hi ha una cosa que és d'agrair, i és la posició que avui dia, per exemple, té el senyor Felipe González, de reconeixement de la solidaritat que té Catalunya i d'uns plantejaments diferents de quan en aquell moment..., vaja, dels anys abans de l'any 93.

Per tant jo crec que, segons quines posicions nostres, sí que serveixen. Vostè em pot dir: «Escolti, són molt feixugues; costen molt, i costa molt de canviar aquestes

tendències.» I és veritat, perquè jo crec que no fem el que hauríem de fer. I jo demanaria als partits de la cambra, i si vostè presenta una moció amb aspectes positius, evidentment, nosaltres hi collaborarem al màxim possible, però jo demanaria que després hi fóssim tots, i apliquéssim les coses i ens les apliquéssim d'una manera clara. És a dir, en ocasions nosaltres ens trobem persones que tenen actituds, diputats d'aquesta cambra, que es dediquen a recórrer l'Estat espanyol explicant unes coses de Catalunya que són absolutament sorprenents, que són absolutament falses, i saben que són falses. I això és tolerar, quan se sap que és un mecanisme tremendament separador i que genera estats de crispació que no són bons.

Les actuacions positives..., vostè ha posat un exemple que no sé si és una actuació positiva –me l'hauria d'estudiar; jo crec que no és molt positiva–, que és deixar de posar la creueta a la declaració d'hisenda. No sé si és una actuació positiva o no és positiva. Jo, sincerament, crec que el que és positiu, i que després de molts anys s'està produint, és un posicionament de l'església catalana envers la COPE. Això sí que és positiu. Això sí que és positiu, perquè hi havien silencis que jo crec que ens molestaven –almenys a mi em molestaven–, i jo crec que el fet que l'església catalana d'un cop digui el que pensa, jo crec que és molt positiu i que ja deixem d'estar calladets i expliquem les coses pel seu nom.

És veritat que paguem més del que rebem. I vostè diu: «L'opinió dels espanyols és que Catalunya està molt beneficiada...» Jo dic: «Escolti, el drama no és només aquest, sinó que és també l'opinió de molts catalans.» Aquest és el drama que tenim. L'opinió dels espanyols, però aquesta opinió, desgraciadament, probablement per falta d'informació –i hem de fer un gran esforç, tots, d'informació–, aquesta opinió també la tenen aquí a Catalunya. I evidentment, en això jo crec que hem de fer un esforç. I quan un pensa: «I per què es produeix això?» Home, això es produeix perquè nosaltres tenim aquí una societat civil forta, que malgrat el maltractament econòmic que té Catalunya, la veritat és que el país va endavant i funciona. I clar, això dona la sensació que hi ha abundància, malgrat que hi hagin unes dificultats econòmiques importants.

El president

Senyor conseller ha exhaurit el seu temps.

El conseller de la Presidència

Doncs, callo. Anava a dir una cosa més...

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Morera, em demana la paraula. Per què me la demana?

El Sr. Morera i Tanyà

Sí, perdó, senyor president. Per una petita contradicció, que em sembla que és important que amb trenta segons la pugui explicar molt ràpidament.

El president

Limiti's a la contradicció. Mig minut.

El Sr. Morera i Tanyà

Estrictament, senyor president. Suposo que el senyor conseller no m'ha acabat d'interpretar el cent per cent del que deia, perquè és molt senzill. Jo sóc dels que em compto, dels que posa una creueta en cada declaració de la renda, a favor del finançament de l'Església catòlica. Jo, el que he dit és que la proposta que faria el meu partit, que ben aviat entrarà en aquest Parlament, és estrictament perquè se segueixi mantenint la creueta, els que vulguin fer-ho, però que en comptes d'anar a la Conferència Episcopal Espanyola, es quedi a la catalana –senzillament per això–, i així no finançar la COPE.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut

El setzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula per exposar-la el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, dues precisions inicials. Aquesta interpellació, suggerida i preparada per ben diferents col·lectius de persones joves, parteix de l'evidència que el terme «joventut» és un terme gairebé equívoc, i que pot representar realitats i situacions d'espectres múltiples. Quan al llarg de la interpellació apellem a la sociologia i a la demografia, no és per un afany pedant, sinó, senzillament, perquè tractem de dir «aquest problema afecta col·lectius importants de persones».

Una altra precisió inicial. Les referències, sovint dures, negatives, a la política de la Generalitat, no són mai referències personals. És a dir, si denunciem com a ineficaç, com a gasiva, com a cínica, com a marginadora la política de joventut del Govern de la Generalitat, en cap cas això significa que considerem el conseller que ha de respondre ni ineficaç, ni gasiu, ni cínic, ni marginador; que quedi ben clar. Perquè sabem que comparteix l'acció col·legiada d'un govern i que, aquesta acció, és la que li ha estat marcada per una determinada majoria parlamentària. Això sí que ho volem deixar ben clar.

Darrera, diguem-ne, precisió inicial. Com que acabo de tornar d'Algèria, on el setanta-cinc per cent –amb compte, el setanta-cinc per cent– dels vint-i-nou milions d'habitants que viuen sota el xantatge permanent d'un terrorisme que ja ha fet més de cinquanta mil víctimes, són joves de menys de trenta anys –el setanta-cinc per cent són joves de menys de trenta anys; un país

on les xifres oficials diuen que l'atur depassa el cinquanta per cent—, seria del tot desmesurat que parlés de la joventut de Catalunya... (*Remor de veus.*)

Senyor president, jo, així no puc continuar. Si no cal·len..., i és que ho sento, jo no puc fer una interpellació si estan... Vol dir que no els interessa gens, senyor Casas. Ho sento molt, però jo...

El president

Segueixi, segueixi. Estava...

El Sr. Riera i Gassiot

Demano, per favor, que si no volen escoltar que se'n vagin.

El president

La meva obligació és cridar l'atenció als senyors diputats que no escoltin. Endavant.

El Sr. Riera i Gassiot

Entenc que no els interessi el tema, però és important per a alguns de nosaltres.

Doncs, bé, comparant la situació de Catalunya amb la situació d'Algèria, no estem parlant del mateix tema; és evident. Per tant, no serà pas el nostre Grup qui utilitzi termes apocalíptics per parlar de la situació de la joventut a Catalunya, i —ho repeteixo— menys després d'haver tingut un punt de referència i de comparació que sí que ens permetria parlar en termes més apocalíptics. Ben a l'inrevés, la problemàtica de la joventut a Catalunya molt aviat vindrà derivada de l'envelliment general de la població de Catalunya. La prospectiva de futur va precisament en aquest sentit. L'any 2010 seran —o serem— més els jubilats a Catalunya que els escolartitzats en etapes obligatòries i postobligatòries sumats. Cada persona jove a Catalunya, si no hi ha un canvi demogràfic, haurà de tenir cura de més d'una persona vella, en el que se'n diu l'etapa final d'aquesta vellesa; no en els moments que aquesta persona, en canvi, pot o té una autonomia en el seu funcionament. Perspectiva, diguem-ne, fosca per a molta gent jove. I això, si no hi ha un gir copernicà de les polítiques juvenils, hauran d'assumir-ho joves en condicions, pel que fa al treball i pel que fa a l'habitatge, de summa precarietat.

Voldria, abans, fer una referència a un col·lectiu de joves molt especial: els joves que viuen sota el xantatge de barreres no físiques, no psicològiques, només, sinó persones discapacitades. Recorden el testimoniatge d'un jove periodista amb cadira de rodes i amb distròfia muscular, a la darrera Marató de TV3? Puc garantir-los les qualitats personals, intel·lectuals i professionals d'aquell jove, que ens recordava el seu dret també a ser feliç. I podria explicar-los les barreres socials amb què ha topat fins ara per la seva condició. Tots els *curricula* que ha enviat als diferents mitjans de comunicació han rebut respostes: «Vingui de seguida, perquè vostè és un professional excel·lent.» Quan l'han vist han dit: «Perdoni, així no ens interessa.» Aquest jove va escriure una carta al president de la Generalitat. El president li va contestar i, en tot cas, els recomano que

demanin al president aquesta carta, perquè em penso que és el model de com una persona es troba amb barreres que la societat no vol ajudar a salvar.

En jornades que han tingut lloc a Sabadell i en què es parlava sobre la reeducació de valors, vaig sentir dijous de la setmana passada les paraules serioses, carregades de denúncies objectives, dels pares de persones amb disminució. Després de reconèixer els esforços envers els infants, es parlava del buit d'ofertes socials, culturals, laborals, institucionals, per al col·lectiu de joves discapacitats, que han de ser objecte preferent de qual·sevol política pública a favor de la joventut.

La situació dels joves a Catalunya ha portat col·lectius joves a elaborar un discurs d'una profunditat social i política de gran abast: el discurs de l'emancipació. Ja en vaig parlar en el marc del debat de pressupostos. Ni que sigui des de la nostàlgia de la joventut passada, deixi'm recordar els eixos d'aquesta proposta, que el sociòleg Toni Salvador ha resumit amb un títol, no sé si sarcàstic: *Un peculiar privilegi*. És un estudi referit, no a la totalitat del territori català, sinó al conjunt, diguem-ne, de la regió primera, l'extinta Corporació Metropolitana de Barcelona: la nova Àrea Metropolitana de Barcelona, que, en tot cas, representa el setanta-cinc per cent, si no més, dels ciutadans de Catalunya. Doncs bé, només el 17% dels i les joves d'aquesta àrea entre divuit i trenta anys han pogut emancipar-se de la família. Percentatge que ha anat caient, des del 1985, d'un 29%, que és quan es va fer la primera edició d'aquesta enquesta.

El retard a l'accés a la vida autònoma hauria de ser un punt zero important de reflexió. Per què? Perquè, a més, estem parlant d'un col·lectiu que es troba amb barreres tan importants com la de l'atur; l'atur i la precarietat laboral colpeixen —i de quina manera!— els joves. Quants calculen que n'hi ha, de joves, en atur? I això jo ho voldria preguntar, també, al conseller de Treball i als sindicats, les organitzacions patronals i als ajuntaments. Si suméssim els joves en atur —diguem-ne en atur pur i dur— amb els joves que estan treballant en situació de precarietat laboral, és a dir, amb un treball que els pot ajudar, en tot cas, a compensar les despeses de finals de setmana, però no a organitzar la seva vida autònoma, a quin percentatge arribaríem? Ho dic per dir una xifra. Si estiguéssim parlant de 500.000 persones joves a Catalunya en aquesta situació, exageraríem gaire, o no? Pensin què vol dir aleshores, una societat com la catalana, que aspira a fer el seu futur, que en aquest futur ha de comptar necessàriament amb les persones joves, de les quals mig milió, sobre sis milions, es troben en aquestes situacions.

Voldria parlar també de la problemàtica de l'habitatge. N'ha parlat l'illustre company Joan Boada. N'ha parlat també el senyor Jordi Serra, responsable de les polítiques de joventut, justament fa pocs dies en una entrevista a *El Temps*; crec que era del dia 2 de febrer. En va parlar l'honorable senyor conseller Joan Maria Pujals en la resposta, precisament, a una pregunta que formulava el Grup Popular, en el qual parlava precisament sobre problemàtiques no directament d'habitatge i de joventut, sinó sobre el fenomen «okupa»; un fenomen que, en tot cas, un dels punts de reflexió és que es basa

també en el dret constitucional de l'habitatge. Doncs bé, en la resposta del conseller –li vaig donar al senyor conseller la resposta per recordar-li sobre quins termes, o en quin termes, plantejaríem els temes–, se'ns diu que sí, que s'ha fet una política per facilitar l'habitatge per a persones joves.

A veure, el problema no és si s'ha fet o no s'ha fet una política, sinó si davant la magnitud del problema estem fent la política necessària per poder resoldre d'una manera eficaç, que no provoqui frustracions futures, aquesta qüestió.

I continuarem després de la pausa. Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula el conseller de Cultura, el diputat senyor Joan Maria Pujals.

El conseller de Cultura (Sr. Joan M. Pujals i Vallvé)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Ignasi Riera, de fet, la seva interpellació ens planteja quina és la política del Govern en l'objectiu clar de facilitar el ple desenvolupament personal i social dels nostres joves. Voldria reconèixer que això mai no serà possible només a través de les competències que gestiona i que té atribuïdes d'una manera directa el Departament de Cultura, ni tan sols de les que corresponen al conjunt de l'Administració de la Generalitat. Les administracions locals poden contribuir igualment i molt eficaçment en la millora de molts aspectes de la situació i de les perspectives dels joves, per la qual cosa des de la Secretaria General de Joventut sempre s'ha intentat potenciar al màxim la col·laboració amb els ajuntaments. Aquest és un objectiu que ha de ser irrenunciable també en el futur.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Consell Executiu, amb la voluntat de donar resposta a la diversitat de qüestions que incideixen en els joves de Catalunya, ha aplicat fins ara dos plans interdepartamentals. El darrer, corresponent al període 95-97, ha estat executat, al meu entendre, amb un bon resultat, i em sembla que aviat ho podrem constatar en la memòria, en l'anàlisi que s'ha efectuat des de la Secretaria General de Joventut i que tenim previst d'editar.

Actualment, la societat –la societat catalana, concretament– experimenta una accelerada evolució que afecta, entre d'altres factors, l'estructura i distribució de la població, que comporta importants transformacions en el món del treball i que fa necessària una progressiva compatibilització intercultural. La política de joventut s'haurà d'ajustar a aquests previsibles canvis. És molt probable que calgui estimular més l'esperit emprenedor i creatiu dels joves que no pas executar una política de caràcter paternalista, sense deixar, però, de proporcionar-los tot el suport que calgui des del Govern, des del Govern de la Generalitat o des de les administracions públiques. En aquesta línia hem d'inserir, per exemple,

l'organització dels camps de treball, que ja porten a terme les mateixes entitats juvenils.

Un suport, però, que –com deia– no té per què ser necessàriament subministrat directament des de la Secretaria General de la Joventut. De fet, el diputat senyor Riera sap perfectament que en aquests moments ja és gestionat pels diferents departaments, en funció de les competències que els corresponen amb caràcter general. En aquest sentit, la Secretaria General de la Joventut ha d'esdevenir cada cop més un òrgan d'elaboració de propostes, d'impuls i de coordinació política en aquesta matèria, més que no pas, ni necessàriament i encara menys exclusivament, una unitat gestonadora de serveis.

Amb aquesta voluntat de viure de prop l'evolució socioeconòmica i cultural en la vida dels joves catalans, volem crear l'Observatori Català de la Joventut, que és un centre d'estudi i de reflexió al servei de totes les institucions públiques, però també d'aquelles privades, i que, enguany, amb aquest mateix objectiu, hem previst realitzar una enquesta sociològica entre la joventut catalana.

Tot aquest procés d'anàlisi culminarà enguany amb l'organització a Barcelona d'un fòrum denominat Joves del segle XXI, del qual han de sortir les línies bàsiques de la política de joventut a mitjà i a llarg termini.

En aquest moment, els efectes de l'actual bona situació econòmica repercuteixen també positivament en els joves: la inflació i els tipus d'interès assoleixen mínims ben remarcables; baixen també significativament les xifres d'atur –després en parlarem. Tot això els facilita la incorporació al món del treball, per la qual cosa hem establert un programa específic d'informació, i també l'accés a l'habitatge. Aquestes dades no poden ser menystingudes; tanmateix, n'hi ha moltes d'altres que no depenen tan directament del pols econòmic del país.

En el cas, per exemple, de l'accés a l'habitatge –esmentat abans, en la seva intervenció, pel diputat senyor Riera–, certament aquest ha estat i és un dels grans problemes dels nostres joves. En aquest sentit, en el període 92-96, però, han estat atorgats 54.000 ajuts, per un import mitjà de 825.000 pessetes, i l'any passat en foren concedits uns altres 7.000. Des d'aleshores, els crèdits qualificats que poden sol·licitar els joves ja cobreixen el cent per cent del preu de l'habitatge. En aquest àmbit tenim encara una altra informació significativa: 400 famílies joves lloguen anualment i en condicions molt favorables, habitatges de promoció pública construïts amb aquesta finalitat.

Per facilitar l'accés dels joves al treball, la Generalitat ha portat a terme, en el període 95-97, tot un conjunt d'accions que comprenen tant l'aplicació dels plans, de plans d'ocupació, com l'organització d'accions de formació ocupacional i d'orientació professional, per a un nombre total de 113.000 joves.

Hi ha també una relació evident entre el nivell de formació i les possibilitats d'obtenir un treball. El Govern està realitzant un gran esforç per implantar amb la màxima celeritat les millores que en relació amb la

4778

qualitat i amb l'extensió de l'ensenyament no universitari preveu la LOGSE. En l'àmbit universitari podem constatar també un increment molt important de l'oferta, del nombre d'estudiants, de les inversions que s'hi han efectuat. I, en el seu conjunt, tota aquesta acció que s'ha portat a terme en l'àmbit educatiu proporciona als joves catalans d'avui un millor accés a la formació, és a dir, els proveeix, els ofereix un actiu personal i professional que, en general, no té precedents en la nostra història més recent.

La política del Govern en matèria de joventut abasta moltes altres qüestions. Cal reconèixer i valorar convenientment accions de la Secretaria General de la Joventut com ara són l'ampliació del suport econòmic a les entitats juvenils; la creació del Centre Mediterrani de la Joventut; l'ampliació dels serveis inclosos en el Carnet jove, i també el seu nombre de titulars, o la creació d'un servei d'informació turística per als joves anomenat Infotur Jove; la progressiva extensió dels fons i dels mitjans d'informació juvenil mitjançant la creació, per exemple, de la Oficina Barcelona Centre Universitari, o la possibilitat d'accedir a través d'Internet als anomenats «punts d'informació juvenil»; la realització de campanyes en relació amb les alteracions de la salut, a les quals es troben més exposats els joves, o sobre la promoció d'actituds i valors positius, com poden ser l'interès per l'associacionisme o la consciència de l'enriquiment que comporta la interculturalitat, i encara la realització de determinades accions encaminades a aconseguir una major integració social dels joves amb més riscos de marginació. Crec que hi ha una acció també molt positiva, que és la col·laboració i el suport que s'ha donat al Consell Nacional de la Joventut a Catalunya.

Només he volgut citar uns quants elements per mostrar d'una manera prou evident la tasca que porta a terme i que continuarà realitzant, a banda de la funció coordinadora que li pertoca, la Secretaria General de la Joventut. No he esmentat, per exemple, els serveis que es presten a través de la xarxa d'albergs o de Tujuca, i molts altres que el senyor Riera coneix perfectament, i que tampoc no han estat objecte d'una atenció especial en la seva intervenció. Tampoc no he citat altres serveis que incideixen directament en els joves i que són prestats des dels departaments de Sanitat, de Justícia o de Benestar Social; en podem parlar, en tot cas, en la segona intervenció. Però sí que voldria fer esment de les dades d'ocupació o actuacions que s'han portat més directament a través del Departament de Treball i per les quals el senyor Riera s'ha interessat especialment en la seva intervenció.

L'accés al treball és evident que no resulta fàcil per a molts joves catalans. La taxa d'atur juvenil, relacionat..., o, diguem-ne, en les etapes de setze a vint-i-quatre anys, registrat a Catalunya continua sent d'un 8,75% —una taxa més baixa que a la resta d'Espanya—, i se situa actualment en un 9,61% de la població activa juvenil. Però a la resta d'Espanya es troba en un índex del 18,35%, segons dades del mes d'octubre passat, de l'Inem i de l'EPA. L'evolució d'aquesta taxa el darrer any em sembla que es pot valorar positivament, perquè s'ha reduït de gairebé dos punts, i en xifres absolutes

hem passat de 54.593 aturats joves a 44.353, 10.240 menys, d'octubre del 96 a octubre del 97. Per això, en el camp de l'ocupació, la població juvenil és un sector d'actuació preferent. Amb la finalitat d'afavorir la seva entrada al món laboral, el Govern de la Generalitat ha portat a terme, en el període de 1995 a 1997, més de sis mil accions de formació ocupacional, que han beneficiat 95.681 joves; ha desenvolupat 385 accions en el marc de plans d'ocupació, que han tingut un total de 414 beneficiaris, i ha organitzat 121 iniciatives d'àmbit comunitari per a uns altres 1.815 joves. Des del Departament de Treball s'han realitzat també, en el període esmentat, 15.339 accions específiques d'orientació i assessorament adreçades a joves aturats menors de vint-i-cinc anys. En l'actualitat, la gestió de les polítiques actives d'ocupació i de l'Inem per part de la Generalitat de Catalunya ens permet preveure una millor adaptació dels recursos existents a les necessitats de la població juvenil aturada de Catalunya.

En tot cas, vull acabar aquesta intervenció d'ara exposant dues previsions molt concretes. Mitjançant la Secretaria...

El vicepresident primer

Senyor conseller, se li ha acabat el temps. Si és molt breu, molt breu, molt breu...

El conseller de Cultura

En tot cas...

El vicepresident primer

A la contrarèplica pot tomar...

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. El senyor Riera pot fer la rèplica.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, en termes de filosofia escolàstica diríem que no voldria entrar en un «joc de proposicions subcontràries», i, si jo li donés l'anècdota d'un cas en què una cosa ha anat bé, vostè em podria contestar que una altra cosa ha anat malament, i al revés. En aquest cas, nosaltres no hem negat mai, al contrari, totes les coses que s'han fet i les actuacions que s'han fet en llocs tan diferents i tan poc relacionats, podria semblar, amb el tema de la política juvenil, però tan relacionats, com és, per exemple, en el món universitari, que afecta, evidentment, una part molt important de la població juvenil de Catalunya. Per tant, entengui que el que no estem en absolut en contra de dir: «S'han fet coses.» És clar, que se n'han fet! El problema és la centralitat d'aquesta política juvenil, i si aquesta política juvenil és l'adequada a la magnitud del problema juvenil aquí a Catalunya. Aquesta és, una mica, la qüestió.

Quan nosaltres vam qüestionar, ja en els pressupostos de l'any passat i els d'aquest any, la transferència de la responsabilitat de política juvenil al Departament de Cultura, era perquè volíem insistir en la centralitat d'aquesta política juvenil, que —ara li ho acabo de dir— té a veure molt amb el món de la universitat i amb el món del treball i amb el món de l'habitatge, etcètera; i ens semblava que era molt més clar. Cada Govern s'organitza com vol; això és ben clar. Però nosaltres continuàvem creient que aquesta centralitat no quedava prou garantida quan joventut pot aparèixer en aquests moments, fins i tot per pressupost general destinat a la Secretaria General de la Joventut, com un mer apèndix d'altres polítiques. I això és el que volíem dir.

Segona qüestió: el tema del treball. Quan era conseller de Treball l'honorable Joan Rigol, aquí present, va fer una feina molt important, que des dels ajuntaments vam saber entendre, reconèixer, i des dels sindicats també: propostes de pla d'ocupació juvenil, en el qual es tenia en compte les molt difícils relacions, en aquells moments, amb l'Inem, amb els ajuntaments, amb els sindicats i amb les patronals locals. Bé, nosaltres, en aquests moments, sincerament, no trobem aquell tarannà; i el voldríem tornar a trobar. Allà, els ajuntaments eren absolutament conscients, quan encara no sabíem ni com funcionaven les maquinaries municipals —parlo exactament del primer període, dels primers anys de mandat municipal—, sabíem que allà s'havia de fer alguna cosa. I recordo encara —i ho recordarà molt bé l'honorable senyor Joan Rigol— que el criticàvem, dèiem: «Aquest pla no està bé»; i al cap d'una setmana n'hi havia un altre, i que, fins i tot hi havia algú que feia broma, de dir: «Mira, ja hi ha un altre pla Rigol d'ocupació juvenil.» Però és que hi havia, en tot cas, una interlocució permanent sobre aquest tema.

Qüestió d'habitatge. Torno a dir que és que les xifres, de veritat, no admeten una comparació seriosa amb d'altres xifres. Ahir, casualment, m'arriba —i dic «casualment» perquè és així— un fax d'una proposta que fa, en tot cas, un sol ajuntament, 341 habitatges, a les vores del cinturó, habitatges de lloguer assequible, entre 24.000 i 41.000 pessetes; estaran acabats a l'entorn del primer trimestre de l'any 1999. I m'ho envia l'amic Paco Obón, assessor de Presidència del Patronat Municipal d'Habitatge de Barcelona. O les actuacions que han fet alguns ajuntaments —i cito, ja que l'he citat abans, el de Sabadell— en el tema de l'habitatge. Comparin xifres globals finals, i diguin a veure si tot el Govern de la Generalitat, evidentment, amb el recurs de tothom, de les caixes —que després se'n parlarà—, amb el recurs dels ajuntaments i de qui sigui..., però és que, en aquest cas, també la política d'accés a l'habitatge per a persones joves és... Perquè les xifres que els he donat abans són aquestes: és un 17% de menys de trenta anys que en aquests moments es pot emancipar..., i una de les raons de no poder-se emancipar —i ho dic, els ho asseguro, amb coneixement de causa, en aquest cas— és, precisament, perquè els joves que estan treballant i que s'esforcen per treballar i van a la Universitat i tal no en tenen prou per fer-ho.

I el cas concret de Tjuuca... A veure, Tjuuca ha estat una iniciativa que em temo massa que sigui una determinada metàfora.

És evident que Tjuuca —Turisme Juvenil de Catalunya— interessa molta gent. Entre els que m'ajudaven a preparar aquesta interpellació em deien: «Hem estat per Tjuuca», perquè alguns preparaven les vacances de Setmana Santa i perquè molts són afeccionats a la neu, com d'altres diputades i diputats d'aquesta cambra, i així els va després la sinistralitat —diguem-ne— conseqüència de la neu. Doncs, bé, en aquests moments concrets és evident que Tjuuca apareix com una metàfora. És la metàfora d'allò que és preferent, fins i tot dels del punt de vista pressupostari —recordin que Tjuuca significa una tercera part del pressupost de la Secretaria General de la Joventut—, perquè ja —i no vull fer demagogia en cap cas, en tot cas vull fer estadística— a quants joves de Catalunya pot interessar l'oferta de Tjuuca?

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Riera. Pot fer contrarèplica l'honorable conseller de Cultura.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Riera, efectivament, jo no he entès que vostè hagi negat el que jo he afirmat; per tant, podem estalviar-nos la dialèctica escolàstica. En tot cas, sí que el meu objectiu era informar, recordar alguns dels objectius, algunes de les prioritats de la política de joventut, i que aquesta no es feia ni es desplegava únicament, ni menys encara exclusivament, a través de l'acció de la Secretaria General de la Joventut, perquè, efectivament, la política de joventut ha de ser, cal que sigui necessàriament una política interdepartamental; la qual cosa no vol dir ni treu que la seva adscripció a Cultura li hagi tret, li pugui treure cap mena de centralitat, ans al contrari. No només perquè cada govern s'organitza com vol —naturalment, és així; vostè tampoc no ho discuteix—, però permeti'm que ara li expliqui que si eventualment la seva adscripció a Cultura pogués treure centralitat a la política de joventut, hauria estat un error, aquesta adscripció. Però, en tot cas, per analogia, aquest mateix error o aquest mateix dubte el podríem tenir de l'adscripció d'una direcció general com la de Política Lingüística al Departament de Cultura. És evident que també ha de tenir, cal que tingui una posició de centralitat i que desplegui la seva acció a través dels altres departaments del Govern de la Generalitat, i no només, sinó també, que tingui i que hi hagi una involucració activa de l'Administració local, de la societat civil, etcètera, etcètera, etcètera. En tot cas, deixi'm dir que d'ençà de l'adscripció de la Secretaria General de la Joventut al Departament de Cultura no s'ha reduït en cap moment el pressupost que dedicàvem a la Secretaria General de la Joventut, ans al contrari, s'ha incrementat, i permeti'm que li recordi que, en tot cas, sí que s'ha reduït l'aportació de la Generalitat a l'empresa pública Tjuuca per poder destinar els recursos alliberats al que considerem que són altres temes de prioritat pública.

Per tant, jo voldria recordar, només per acabar, que tenim justament entre els nostres objectius d'ara preparar el nou Pla interdepartamental de joventut. Crec que

4780

L'experiència dels que hem aplicat fins ara ha estat prou positiva i que, precisament, permeten definir aquestes prioritats. Crec que en la definició d'aquests objectius podem comptar amb la col·laboració de tothom, com hem fet fins ara, i, en qualsevol cas, els temes que s'han plantejat són prou problemàtics i d'una innegable complexitat, però li puc assegurar, senyor Riera que estarem atents als problemes dels joves, que analitzarem convenientment les seves causes i les possibles solucions per tal que la política de joventut del Govern de la Generalitat sigui cada vegada més eficient. Hem procurat viure de prop quines són les característiques i les possibles solucions. El fenomen dels «okupes»; sap que n'hem fet un informe les conclusions del qual i les seves dades han estat trameses per la Secretaria General de la Joventut als senyors diputats i al Parlament de Catalunya, i crec que amb independència del que ara no podré fer amb precisió, que és informar o reproduir totes aquelles accions que, des del Govern es fan en matèria de joventut, des d'altres departaments –abans he esmentat el de Sanitat i Seguretat Social, també el de Benestar Social i encara especialment el de Justícia–, el cert és que, des de l'acció global del Govern de Catalunya mirarem d'ajudar, de donar suport a la problemàtica dels nostres joves i a facilitar no només la seva formació, sinó també la seva inserció al món laboral.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política amb les caixes d'estalvi de Catalunya

Passarem ara a l'inicialment novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu a tramitar pel procediment d'urgència sobre la política amb les caixes d'estalvi de Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Per fer l'exposició d'aquesta interpellació, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, bé, fa poques setmanes, el 28 de gener, es va signar un conveni entre la Generalitat i la Federació Catalana de Caixes d'Estalvis per –cito textualment– «la realització d'obres socials que s'orienten a la promoció i foment de la cultura i serveis d'assistència social». Aquest conveni culminava un procés que s'havia encetat, suposem que unes setmanes o uns mesos abans –algun diari se n'havia fet ressò– i que significava el fet que les caixes haurien de destinar –les caixes d'estalvis amb seu a Catalunya– 2.000 milions de pessetes a organitzacions i entitats per desenvolupar activitats en els àmbits de la cultura, l'educació, l'assistència social i els serveis socials. Aquestes entitats que n'haurien de ser beneficiàries, d'acord amb el mateix conveni, serien identificades mitjançant una llista que aportaria el Govern de la Generalitat.

Bé, aquest fet, aquest conveni, el que planteja aquest conveni i les conseqüències que se'n deriven, donen peu al nostre entendre a diversos motius de preocupació. En primer lloc, abans d'entrar a analitzar el seu contingut m'agradaria posar de manifest una queixa, una queixa formal. El mes de desembre, aquest diputat, via article 13 del Reglament, va demanar còpia del conveni i de les llistes de subvencions que se'n derivessin. El 3 de febrer vaig rebre còpia del conveni; les llistes, encara les espero per part del Govern. I no és que aquestes llistes no existissin el 3 de febrer; de fet, existien, circulaven per les redaccions i circulaven per les caixes; el que francament no entenem i penso que és una greu desatenció per al Parlament és que, existint com existien aquestes llistes, el Govern no me les comunicés al mateix temps que se'm va traslladar el conveni, que és el que demanava en la sol·licitud d'informació. Per tant, hi ha una actitud de secretisme, de voler amagar informació al Parlament, que crec que s'ha de posar de manifest.

Però bé, entrem a analitzar el contingut del conveni. Per començar, hem de reconèixer que, efectivament, la legislació vigent, i sobretot el Decret de caixes número 99 de l'any 86, preveu que el Govern, doncs, intervingui d'alguna forma orientant. Parla aquell Decret de la possible elaboració d'un programa que expressi sectors, necessitats i prioritats a atendre per l'obra social de les caixes; i per tant, creiem que és legítim, i no únicament legítim sinó a més a més convenient, que el Govern orienti en l'obra social de les caixes; estableixi programes de prioritats. Jo recordo que en el programa electoral del Partit dels Socialistes de Catalunya en les últimes eleccions demanàvem, proposàvem que, efectivament, hi hagués aquesta acció orientadora cap a camps de la promoció d'habitatge o camps de la lluita contra l'atur. Ens sembla molt bé.

El que evidentment no podem entendre és que aquesta acció orientadora es transformi en la formulació de llistes exhaustives de finalitats de despesa en l'obra social de les caixes. Llistes exhaustives com la que tinc aquí, de diverses direccions generals del Departament de Cultura, doncs, que preveuen diverses entitats, dotzenes, gairebé centenars d'entitats: 150.000 pessetes a una; 300.000 pessetes a una altra; 10 milions a una altra; 3 milions i mig a una altra; 15 milions i mig a una altra, etcètera, etcètera; fins a sumar, en aquest cas, uns 1.115 –si no ho recordo malament– milions de pessetes. En l'àmbit de Benestar Social hi ha una altra llista similar –aquesta no la tinc, l'he vist reflectida en algun mitjà de comunicació–, també amb un grau de detall similar. A veure, endossar a les caixes un llistat exhaustiu fins a la última pesseta de quines són les subvencions que han d'atorgar a les entitats culturals i socials, ens dona la impressió que és una intromissió greu, important, a l'autonomia de les caixes. No és d'estranyar que hi hagi mitjans de comunicació que parlen de mala maror a moltes caixes per aquest motiu. Hi ha hagut una manifestació d'intervencionisme ferotge absolutament impròpia d'una societat democràtica, i menys encara per part d'un govern que s'emparenta, diuen, amb les formacions lliberals europees.

Però deixem de banda aquesta intromissió a les caixes, que hi és. Al nostre punt de vista –des del nostre punt de vista– això és preocupant, però no és el més preocupant del conveni. Mirem, una mica, quin és el contingut d'aquest conveni, quin és el contingut d'aquestes llistes. Si agafem aquesta del Departament de Cultura, que suma 1.115 milions de pessetes, si agafem les referències que han sortit a la premsa de subvencions a entitats socials, ens trobem, en pràcticament tots els casos que hem consultat, que les subvencions que ara s'endossen a les caixes són subvencions promeses pel Govern, acordades pel Govern amb aquestes entitats. Algunes d'aquestes subvencions són compromisos de fa un, dos i, a vegades, fins i tot tres anys. Són deutes del Govern. Per tant, el que ara s'endossa a les caixes no és una voluntat de fer coses noves. El que el Govern pretén de les caixes no és ampliar l'obra social a noves finalitats; no és una acció cap al futur. És pagar deutes; és pagar deutes del Govern. Però és que, a més a més, aquests deutes estan coberts pressupostàriament. Aquestes subvencions que ara s'endossen a l'obra social resulta que estan coberts en el pressupost. El pressupost del Departament de Cultura, el pressupost del Departament de Benestar Social preveu partides per cobrir aquestes subvencions. A aquestes entitats se'ls va assegurar que el pressupost del 98 cobriria aquestes despeses, i efectivament, el pressupost del 98 les cobreix. Bé, què passarà ara?

És a dir, tenim 2.000 milions de despesa social, de despesa a entitats de la cultura o dels serveis socials coberts pels pressupostos de la Generalitat i que aquests 2.000 milions de pessetes s'endossen a les caixes d'estalvis, s'endossen a l'obra social de les caixes d'estalvis. El resultat de tot això no serà altre que 2.000 milions de pessetes menys en acció social i cultural. Si les caixes d'estalvis ja destinaven aquests i més diners en finalitats de política social, perquè, evidentment, aquests 2.000 milions de pessetes les caixes d'estalvis no les trauran de les seves reserves; les deduiran dels seus compromisos de l'obra social. Per tant, és diner que les entitats de crèdit destinaven ja a finalitats de política social i cultural. El que hauran de fer és deixar de subvencionar unes coses que ja venien subvencionant per eixugar els deutes del Govern. El Govern s'estalviarà, per tant, 2.000 milions ja pressupostats en despesa social i cultural endossant-los a les caixes d'estalvis. Perquè no creiem que el Govern, aquests 2.000 milions, els segueixi destinant –i si fos així molt ho celebràrem– també a altres finalitats de política social. Per tant, en definitiva hi ha un autèntic saqueig a les polítiques socials i culturals. Ja havia minvat el pressupost destinat a aquestes finalitats; ara se li detreuen, a més a més, 2.000 milions addicionals.

Però, a més a més, què passa amb aquestes entitats beneficiàries; aquestes entitats que estan a les llistes que el Govern, doncs, envia a les caixes d'estalvis. Algú els ha dit que el Govern juga a cromos amb la subvenció que els havia promès? Algú els ha explicat que en comptes de tenir una subvenció amb càrrec als pressupostos públics tindran un ajut per part d'una caixa d'estalvis?

La veritat, he vist alguna cara de perplexitat de responsables d'aquestes entitats, que, òbviament, no en saben res, de tot això. I, evidentment, és molt probable que no els agradi massa; i menys els agradarà quan sàpiquen que el conveni preveu que les entitats beneficiàries d'aquests ajuts hauran de fer publicitat de la caixa que els ha tocat en sort. Ells havien demanat una subvenció amb càrrec als pressupostos públics; se'ls havia promès aquesta subvenció, i ara resulta que passen a ser objecte de mecenatge a canvi de publicitat. Francament, senyor conseller, com gosa el Govern maltractar d'aquesta manera tantes i tantes entitats que fan tant i tant pel teixit associatiu, per l'activitat cultural i social de Catalunya?

El vicepresident primer

Senyor Mir, és més...

El Sr. Mir i Bagó

Ja estic.

El vicepresident primer

Moltes gràcies.

El Sr. Mir i Bagó

Molt agraït.

El vicepresident primer

Gràcies. Correspon ara respondre la interpellació a l'honorable conseller d'Economia i Finances, honorable senyor Artur Mas.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Mir, vostè mateix reconeixia en la seva intervenció inicial que creu que és convenient que el Govern orienti aquesta política d'obra social de les caixes. Això és el que em val a mi, aquesta primera afirmació seva, per no acabar d'entendre tota la resta de la seva intervenció, perquè si resulta que és veritat, com vostè diu –això ho diu vostè–, que el Govern ha d'orientar i que a vostè li sembla fins i tot convenient que s'orienti aquesta política d'obra social, aleshores vostè entendre que tota la discussió es pot, simplement, centrar en el matís de què es considera que és orientar i què no es considera que és orientar. Vostè pot considerar que aquest conveni que s'ha signat ara és una forma excessiva d'orientació..., cosa que també em sorprèn una mica, venint de la seva formació política, però en tot cas vostè ho podria considerar, i, en canvi, nosaltres podríem considerar que això no és així. Però, ho torno a dir, aquesta ja és una discussió molt, si vostè ho vol, semàntica, sobre quin és el grau d'orientació d'aquesta política d'obra social.

Ara, escolti'm, aquí del que es tracta és de saber si el principi és correcte o no és correcte. Això és el que és important. És correcte o no és correcte que el Govern orienti la política de les obres socials de les caixes d'estalvi de Catalunya? I, a aquesta pregunta major, vostè

respon «sí», vostè diu que «sí». Per tant, coincidim, coincidim vostès i nosaltres, que el Govern ha d'orientar la política de l'obra social de les caixes d'estalvi. El com ho ha de fer? Doncs, escolti'm, això potser sí que pot ser matèria de discussió, però, ho torno a dir, és una discussió molt semàntica.

Fins ara, el Govern també ho havia vingut fent amb altres instruments; això no és nou. Vostès presenten aquest conveni com si fos una política nova per part del Govern de la Generalitat, i no és veritat: el Govern ha estat durant aquests anys orientant també aquesta obra social; el que passa és que ho ha fet per mecanismes una mica diferents, que no vol dir que s'hagin anul·lat ni substituït, sinó que simplement s'han complementat a través d'aquest conveni, no? Pensi vostè que a nosaltres, doncs, les caixes d'estalvi ens trameten la seva proposta de distribució de l'obra social, abans de l'assemblea, fins i tot, a través de la qual aproven aquesta obra social, i una vegada tramesa aquesta proposta inicial, fetes les orientacions que calgui per part del Departament d'Economia i Finances i del Govern en el seu conjunt, després de l'assemblea, una vegada ells ho han aprovat, ens ho han de tornar a enviar per a la nostra autorització. Això ha vingut funcionant així fins ara, no? I aquesta també era una forma i és una forma —que mantindrem, lògicament— d'orientar la política de l'obra social de les caixes.

En aquesta política, per dir-ho així, d'orientació o de control —que, a més a més, ens pertoca per la mateixa legislació que ha aprovat aquest Parlament—, en aquesta política, nosaltres, en algunes ocasions, hem hagut de demanar per escrit, abans de l'aprovació d'aquesta obra social, a les mateixes caixes d'estalvi, els hem hagut de demanar que incrementessin els seus volums d'obra social, perquè, a consideració nostra, estaven, doncs, destinant una gran part dels seus excedents a reserves i, en canvi, una part molt petita a obra social; i nosaltres hi hem hagut d'intervenir, dintre d'aquesta funció de control, i hem procurat que aquestes caixes, doncs, incrementessin la seva obra social, no? Fins i tot hem elaborat —com vostè mateix recordava— un programa o diferents programes de prioritats per a la nova inversió corresponent a obra social de les caixes.

Per tant, jo, permeti'm que li digui amb una certa perplexitat que no acabo d'entendre que ara vostè en faci una qüestió tan de principi, d'un conveni que, per altra part, doncs, simplement, encaixa dins d'una línia d'acció que ja és tradicional, que fa anys que dura, que té un nivell d'orientació, jo diria, relativament modest... És a dir, escolti'm, si alguna cosa és coneguda, apreciada i, en diferents sectors de l'àmbit financer, altament valorada ha estat precisament una altra cosa, que ha estat el grau d'intervencionisme, molt modest —molt modest—, que ha exercit el Govern de la Generalitat durant aquests darrers anys en matèria de caixes d'estalvi; molt més modest que el que estan fent altres governs, de diferents colors polítics, entre els quals jo diria que també n'hi ha algun que correspon al Partit Socialista. (*Remor de veus.*) Em sona que va per aquí, on els graus d'intervenció són molt...

El vicepresident primer

Si us plau, volen guardar silenci? (*Pausa.*) Guardin silenci, si us plau. Continui, senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Jo els voldria recordar que, quan el senyor Mir ha parlat de «saqueig», jo no he ni gesticulat ni fet cap mena de comentari en veu alta. Per tant, suposo que no els ofendrà el fet que jo ara simplement digui que hi ha governs autonòmics..., perquè, escolti'm, això està en els mitjans de comunicació. Si ho vol, els puc llegir les disposicions que han portat a terme, que són del Partit Socialista, i que són definitivament intervencionistes. Però la política del Govern català no ha estat aquesta. Escolti, vostès ho poden criticar, vostès..., jo encara entendria una mica més que diguessin: «És que han sigut molt poc intervencionistes»; això encaixaria més amb la seva filosofia política tradicional. Ara resulta que ens critiquen per excés d'intervencionisme, simplement per continuar una política d'orientació de l'obra social, simplement per això; això sí, a través d'un mecanisme nou, que és un conveni, que —sigui dit de pas, perquè ens entenguem i no hi hagi més confusió de la necessària— afecta, aquest conveni, el 7,5% —ho repetixo, 7,5%— del conjunt de l'obra social de les caixes d'estalvi. Vostès creuen de veritat que es pot parlar d'intervenció, d'intervencionisme ferotge —i utilitzo una expressió seva, senyor Mir: «intervencionisme ferotge»—, per signar un conveni amb les caixes d'estalvi de Catalunya en matèria d'obra social, sobre la qual tenim, a més a més, amplíssimes competències, i que afecta el 7,5% d'aquesta obra social? De veritat, això és intervencionisme ferotge, senyor Mir? Em sembla, em dóna la sensació que vostè ha exagerat una mica els qualificatius de l'acció del Govern.

I, finalment, jo li he de desmentir una altra cosa, i és que vostè ha volgut presentar aquest conveni no només com una clau d'intervencionisme ferotge —que ja és dir, ja és exagerar—, sinó, a més a més, com una necessitat que les caixes d'estalvi paguin deutes del Govern. Escolti, això és absolutament fals, senyor Mir!, això és absolutament i radicalment fals, perquè els deutes no hi són fins que administrativament no estan contrets. Vostè pot dir: «El pressupost diu que hi hauran subvencions.» Sí, però, escolti, el pressupost no diu a qui hi hauran aquestes subvencions; el pressupost diu que hi hauran subvencions en matèria de cultura, subvencions en matèria d'assistència social, però no diu a qui. I les subvencions són lliures de donar-les a uns o als altres. I els deutes no hi són fins que aquestes subvencions no estan formalment atorgades, i no només atorgades, sinó, a més a més, formalment i degudament justificades per les entitats que les han rebut. Això, en tot cas, seria un deute. Ara, la possibilitat de donar a un o un altre, el fet que en un pressupost hi hagi més o menys diners d'un any a un altre per a determinades matèries, escolti, això no és un deute —això no és un deute. Per tant, faci'm el favor de no confondre els diputats i les diputades presents a la cambra ni l'opinió pública, perquè això —ho torno a dir— no és un pagament de deutes del Govern.

El que sí que és –i en això vostè té tota la raó– és la voluntat per part del Govern d'utilitzar un instrument nou, dins d'una política tradicional, que afecta una part molt petita –ho torno a repetir– del que és el conjunt de l'obra social de les caixes d'estalvi i que, en definitiva, simplement el que pretén és reforçar –no substituir, sinó reforçar– el que, d'una forma coordinada, es pot fer entre el Govern de la Generalitat i les caixes d'estalvi en matèria d'obra social, en el seu sentit més ampli, que vol dir, en aquest cas, a criteri del Govern i per acord amb les caixes.... Perquè, escolti, al final, tampoc ens oblidem d'una altra cosa: això és un conveni. Això no és un decret, senyor Mir, és un conveni; i un conveni es fa per acord entre les parts. No és una disposició del Govern; és una cosa convinguda, on les caixes d'estalvi s'han posat d'acord amb el Govern i han signat un conveni. I, per tant, aquí no hi ha imposició ni intervencionisme ferotge: és una voluntat d'arribar a un acord entre les parts, per afavorir què? Per afavorir que hi hagi reforçament dels programes d'assistència social i reforçament dels programes de política cultural.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Mir pot replicar, si ho desitja. *(Pausa.)* Té la paraula.

El Sr. Mir i Bagó

Gràcies, senyor president. Bé, senyor conseller, les diferències entre el que vostès i nosaltres entenem per orientar no són només de matís, ni tampoc són només semàntiques, si no és que considerem semàntic tot el que passa en un parlament. Que, evidentment, tot el que fem aquí és semàntic, no?, parlem i ens discutim. Però penso que estem parlant de maneres d'intervenció, de maneres d'orientar, molt diferents. Una cosa és fer un programa de finalitats, de prioritats –nosaltres hem entrat fa uns dies una proposta de modificació de la Llei de caixes d'estalvis que apunta cap a aquesta línia: programar, orientar; orientar cap al futur els sectors on de forma prioritària haurien d'invertir en obra social–, i una altra molt diferent és donar-los una llista exhaustiva de totes les subvencions que han de donar. Si això és una diferència de matís, doncs, francament, deu ser un matís molt i molt gruixut. Són diferències absolutament abismals.

Per una altra banda, vostè diu que això no és nou, que ja ho venien fent fins ara. Home, ja sé que venien intervenint en la gestió de l'obra social; ja conec més o menys la legislació, la normativa reglamentària, me l'he llegit, me l'he estudiat, i és veritat que hi venien intervenint. Però no sé si havien fet concretament aquest tipus d'intervenció, aquestes llistes del Govern en l'obra social de forma anticipada, abans. Si ho havien fet, doncs digui-m'ho, si us plau. Que jo sàpiga, aquest és el primer conveni que fan i aquesta és la primera vegada que el Govern trasllada una llista de subvencions a l'obra social. Qui les pagava abans, aquestes subvencions? Suposem que el Govern, no? El Govern..., els pressupostos de la Generalitat.

Diu que li sobta que des del Grup Socialista es faci aquesta acusació d'intervencionisme, amb antecedents de governs socialistes que han anat molt més enllà. No ho sé, m'agradaria que em digués quins. Jo, la veritat, com que estic molt acostumat, estem acostumats que ens retreguin sempre el que fan els companys socialistes a altres llocs, m'he pres la molèstia d'informar-me una mica de què fan les comunitats autònomes governades pels socialistes. I no n'hi ha cap que, ni de lluny, plantegi uns programes d'un intervencionisme tan exagerat com aquest. Com a molt, plantegen orientacions molt genèriques i criteris de quin percentatge d'excedents mínim ha d'anar a reserves o ha d'anar a obra social; cosa que estem d'acord que es faci, i que celebri que vostè em digui que ho han fet en alguna ocasió, de defensar l'obra social davant de les reserves. Però aquest intervencionisme molt més descarat per part dels governs socialistes, francament, no sé d'on l'ha tret, vostè.

Diu que només afecten el 7,5% de l'obra social. És veritat. Però vostè també sap que més de la meitat de l'obra social de les caixes, molt més de la meitat, està compromesa en despeses en equipaments absolutament consolidats. Per tant, aquest 7,5% del total de l'obra social és un 25 o un 30% de l'obra social disponible de les caixes, i en alguna caixa probablement arriba i depassa el 50; per tant, és molt més que aquest 7,5%. Realment, és un «avassallament» molt significatiu de l'autonomia de les caixes en els recursos de lliure disposició de la seva obra social.

Vostè em diu que aquesta llista que els han endossat de les caixes no és de deutes. De deutes formals, potser no, és possible, i, per tant, retiro l'expressió de «deutes formals». Ara, no sé quina expressió mereixen compromisos concrets i clars del Govern, compromisos polítics, molts d'ells per escrit, amb entitats a les quals s'ha promès que els pressupostos del 98 cobriran aquestes despeses. Els 700 milions de pessetes, per exemple, destinats a tallers de minusvàlids, que es varen incrementar al pressupost de la Generalitat d'aquest any, en relació amb l'any passat, de 700 milions de pessetes perquè se'ls havia promès, a les entitats que porten aquests tallers, aquests 700 milions que se'ls devien d'anys anteriors, i que ara resulta que els passen a les caixes. Home, no serà un deute formal, però sí que és un compromís molt sòlid, de pagar aquestes despeses. Res més.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, pot fer contrarèplica; té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, gràcies, senyor president. Bé, vostè ha introduït ara una altra vegada un concepte que ha utilitzat a la primera part de la seva intervenció, dient que tota la imposició ve per haver fet unes llistes. De tota manera, vostè mateix ja diu que són unes llistes exhaustives; per tant, no es tracta de dir: «només en aquesta entitat o només en aquestes dues». Vostè mateix ha utilitzat en diferents

4784

ocasions l'expressió «exhaustives» i jo li he de dir una altra cosa, perquè, si no, em sembla que no hi ha potser tota la informació precisa, però sí que hi és de la lectura del conveni i vostè ha dit que el conveni el tenia i, per tant, de la lectura del conveni ja es deriva una cosa que també és molt important, i és que no recordo exactament a quin article –però si vostè el té ho podrà comprovar– el que es diu taxativament no és que hi haurà una llista que serà inamovible, que això potser sí que es podria considerar que és una imposició, tot i que seria molt discutible, tot i que seria molt discutible en funció –ho torno a dir– de les competències que té el Govern català en matèria d'orientació de l'obra social de les caixes, però és que no diu això el conveni, ni tan sols diu això. Primer, és una llista exhaustiva; segon, es diu que les caixes d'estalvi tindran tota la llibertat per escollir d'aquesta llista allò que considerin més prioritari o més conseqüent, o més encaixat dintre de les seves mateixes polítiques d'obra social. Això és el que diu el conveni; per tant –ho torno a dir– ni intervencionisme ferotge ni, per descomptat, saqueig, al revés, un instrument més, com n'hi pot haver un altre dia un altre, un instrument més, sigui nou o no sigui nou, això és relativament irrellevant, no?; en tot cas, un instrument més per orientar l'obra social de les caixes d'estalvi, llistes molt exhaustives i llibertat per part de les caixes d'escollir aquelles entitats o aquelles accions que considerin més orientades –per dir-ho així– a la seva mateixa obra social.

Segon tema, vostè diu –i li ho agraeixo molt– que retira l'expressió «deutes», perquè és que realment és una expressió que no es podia sostenir. Parla de «compromisos del Govern». Jo aquí també li demano una cosa i és que no fem judicis d'intencions en un moment que el pressupost s'està començant a executar; no sabem com acabarà el pressupost de l'any 98, no ho sabem; per tant, escolti'm, quan s'hagi acabat el pressupost de l'any 98, estigui liquidat, estigui feta la política de subvencions, estigui, a més a més, orientada en aquest sentit l'obra social de les caixes d'estalvi, potser arribarem a la conclusió que aquestes entitats i que aquests programes en concret han tingut sumats més dotacions de recursos que no pas havien tingut en el passat, cosa que aprofito per dir que no sé si a vostès els satisfarà o no, perquè ara avui vostès ens defensen la política de subvencions de la Generalitat, cosa que a mi realment em deixa no diré preocupat, perquè ho aplaudeixo molt, però tantes vegades ens hem sentit dir que la política de subvencions era dolenta, era negativa, era equivocada, era incorrecta, que ara vostè puja a la tribuna, senyor Mir, i fa una defensa explícita de la política de subvencions en matèria de cultura i en matèria de benestar social del Govern de la Generalitat. I diu: «Sobretot, que no es perdi tot això» (*remor de veus*); vostè ens ve a dir això: «sobretot que no es perdi tot això des de l'acció del Govern». Per tant, deixin-m'ho agafar des d'aquest punt de vista positiu. Jo celebri molt que vostè es posi, des d'aquest punt de vista, al nostre costat, cosa que no era massa habitual per part dels diputats i diputades del seu Grup, però que, en tot cas avui, feliçment es produeix d'aquesta manera.

I finalment, ja que vostè m'ha demanat que féssim una petita atribució al que fan altres comunitats, li podria dir

que, per exemple, la comunitat autònoma de Castella - la Manxa, en una llei ja aprovada, ha fet, ni més ni menys, la següent cosa: s'ha reservat més del 20% dels òrgans de govern de les caixes d'estalvi de Castella - la Manxa directament per part dels òrgans de Govern de la comunitat. (*Remor de veus.*)

(*El vicepresident segon substitueix el vicepresident primer en la direcció del debat.*)

Home, jo diria, si vostè m'ho permet... Escolti'm, també pot ser una cosa simplement d'apreciació, però jo diria que això sí que és un cert grau major d'intervenció que no pas el que hagi pogut fer el Govern català, que no té cap representant directe en els òrgans de govern de les caixes d'estalvi de Catalunya.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Mir i Bagó demana per parlar.*) Senyor Mir?

El Sr. Mir i Bagó

Per contradiccions.

El vicepresident segon

Té un minut.

El Sr. Mir i Bagó

Sí. No, dic per contradiccions, perquè el senyor conseller m'ha posat a la boca una cosa que, evidentment, no he dit. Jo no he defensat la política de subvencions del Govern de la Generalitat; jo he reclamat que es mantingui el compromís dels recursos públics amb les entitats socials i culturals; no té res a veure amb defensar la política de subvencions del Govern de la Generalitat, no té absolutament res a veure una cosa amb l'altra.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula. (*Pausa.*)

Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels sectors agrícola i ramader a Catalunya

Bé, doncs, passem al desè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels sectors agrícola i ramader a Catalunya. Per presentar la interpellació té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, voldria, en primer lloc, fixar els criteris a l'hora de substanciar, en nom del Grup Popular, aquesta interpellació sobre el finançament dels sectors agrícola i ramader, finançament que voldria analitzar en cinc grans blocs.

Un primer bloc, el que fa referència al Decret 42/1989, de 24 de febrer, sobre mesures de finançament d'activitat agrària. En aquest bloc també el suport al reequilibrament financer de les cooperatives i entitats associatives agràries, i també dins d'aquest primer bloc els ajuts extraordinaris, des de l'any 1994, per al que són incendis i aiguats.

Un segon bloc creiem també nosaltres important, que és el capítol 4 del pressupost, és a dir transferències corrents, i el capítol 7, transferències de capital.

Un tercer bloc, la participació en les línies cofinançades amb l'Estat i la Unió Europea.

Un quart bloc, el paper també de l'Institut Català del Crèdit Agrari, i finalment, també lligat amb el finançament del sector, les inversions tant del Departament com les aportacions del Departament al que són els plans comarcals de muntanya.

Del primer bloc, voldria ressaltar el que és la suma de les ajudes des de l'any 90 a l'any 96, del Decret 42/1989 i el suport al reequilibri financer de les cooperatives i entitats associatives agràries el següent. Hem passat amb unes xifres importants els anys 95 i l'any 96 degut als ajuts extraordinaris d'incendis i aiguats, però, separats aquests ajuts extraordinaris d'incendis i aiguats, veiem el següent: any 90, 204 milions; any 91, 133 milions; any 92, 230 milions; any 93, un increment important fins a 634 milions; any 94, caiem a 104 milions; any 95, 255 milions; any 96, 302 milions.

Amb aquestes dades és ben evident que, a partir de l'any 94, primer amb una caiguda però després una congelació constant, des de l'any 1993, per al que són les mesures de finançament davant d'un repte europeu i una Agenda 2000 que planeja amb un atac sobre els cultius mediterranis, creiem nosaltres que hi ha una mancança, any rere any, i constant, per part del Govern de la Generalitat, sobre l'impuls al sector agrari i ramader i, concretament, a les línies de finançament.

No voldria deixar de banda la gestió del pagament, perquè un pagament menys o més ràpid col·labora o entorpeix aquest finançament. I aquí clarament, des del nostre punt de vista, l'entorpeix.

Com a exemple de l'any 96, les últimes dades, en el que són ajuts pendents de pagament el 31 de desembre per a actuacions de finançament, del que els estava parlant d'aquest primer bloc i el que van pujar els ajuts l'any 96..., del Decret 42/1989, un import d'ajuts de 7.518.000 pessetes, pendent de pagament, 6.532.000. Per al suport al reequilibrament financer, 42.446.000 de pessetes d'ajudes, l'any 96; el 31 de desembre, tot pendent de pagament. Per als ajuts extraordinaris d'incendis, l'any 96, 561 milions de pessetes; pendent de pagament, 544 milions de pessetes. Per als ajuts extraordinaris a aiguats, 299 milions de pessetes; pendents de pagament, 298 milions de pessetes. I per als ajuts a la fruita dolça, 31.640.000 pessetes; pendent de pagament, el 100% d'aquests ajuts.

I li voldria preguntar, conseller, si aquesta línia de l'any 96 a l'any 97 s'ha solucionat o com es pensen posar al dia, d'alguna manera, amb aquests pagaments, què és el que queda a grans trets per a pagar i com tenen els

ajuts i pagaments extraordinaris per a aiguats i per a incendis.

He fet referència, en un segon bloc, al que són els pressupostos i la seva gestió, i em centraré concretament en el que són les transferències corrents, concretament al capítol IV, és a dir a l'Incavi, a l'Institut Català del Crèdit Agrari, a l'IRTA, a les ADV, a les ADF, etcètera.

Any 95, crèdit definitiu del pressupost per a totes les transferències corrents, 1.921 milions de pessetes; obligacions reconegudes, 1.231; és a dir, no van utilitzar 689 milions de pessetes. Any 96, crèdit definitiu del pressupost, 1.884 milions de pessetes; obligacions reconegudes, 1.375, no utilitzats 338 milions de pessetes. I la pregunta aniria: per què no s'aprofita el total del crèdit definitiu del pressupost, amb un pressupost que sabem que n'està mancat el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca? Any 95, 689 milions de pessetes, any 96, 338 milions de pessetes.

Suposo, honorable conseller, que em podrà dir que no es pot o que és impossible arribar al final d'un exercici amb un pendent de pagament zero, però li ben asseguro, si després tinc temps en la rèplica, que li posaré exemples com el cas dels retards en les associacions de defensa forestal.

El Departament d'Agricultura gestiona 64 línies d'ajut, algunes directament del FEOGA, 34, 7 directes del Ministeri d'Agricultura, una cofinançada amb el FEOGA i el Ministeri d'Agricultura, 9 cofinançades amb la Unió Europea, FEOGA i el mateix DARP, i 13 cofinançades amb FEOGA, Ministeri d'Agricultura i DARP. Voldria destacar el que és els anys 95 i 96, amb xifres similars, que entre les aportacions del FEOGA i les aportacions del Ministeri d'Agricultura s'està gestionant al voltant dels 30.000 milions, sense donar xifres molt concretes.

Hi ha certes afirmacions, i han sortit per organitzacions professionals agràries, que s'estan perdent diners en el que és l'aportació de diners que hauria de posar el Departament d'Agricultura amb el que són diners que haurien de vindre de la Unió Europea o del mateix Ministeri d'Agricultura. Li voldria preguntar si té dades sobre aquesta pèrdua de diners o aquesta falta d'ingrés que hauria d'arribar des de la Unió Europea o del Ministeri.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Hi ha un altre instrument del qual també he parlat, que és el finançament agrícola i ramader a través de l'Institut Català del Crèdit Agrari. Any 1994, 152 expedients, 2.843 milions de pessetes, i a partir d'aquí una caiguda important; any 95, 79 expedients, 1.070 milions; any 96, 73 expedients, 1.209 milions de pessetes; any 97, 55 expedients, 824 milions de pessetes, destacant també que l'any 97 hi ha hagut una aportació important amb un crèdit que es va aprovar aquí al Parlament, de 4.050 milions de pessetes, dels quals, segons dades de l'informe de l'Institut Català del Crèdit Agrari, se n'han pagat 2.945.

Per què aquesta caiguda en expedients resoltos? Es dona la suficient publicitat a les possibilitats que tenen els pagesos i ramaders a través de l'Institut Català del Crè-

dit Agrari? I podria dir que suposo que els expedients s'han de resoldre i s'han de vigilar els mateixos expedients, però, miri, el 31 del XII del 95 hi havia 1.136 milions de pessetes de dubtós cobrament a l'Institut Català del Crèdit Agrari, després de la caiguda important de número d'expedients resolts.

I últim bloc que voldria analitzar és la inversió del Departament, també lligada –important– al que és el finançament del sector agrari. Segons dades del Compte general de l'any 1995, dels 4.315 milions de pessetes invertits pel Departament, 659 milions de pessetes s'han invertit al Barcelonès –que no és una comarca eminentment agrària–, 1 milió de pessetes per a les següents comarques: Alt Penedès, Gironès, Pla d'Urgell, Ribera d'Ebre i Vall d'Aran, i zero pessetes per a les comarques de l'Alt Camp, Baix Penedès, Osona i la comarca de l'Urgell. Aquesta ha estat la gestió de la inversió, comarcalitzada, l'any 95. L'any 96 –i se sap..., per part de tots ho sabem–, amb dades d'Economia i Finances, una caiguda, respecte a l'any 95, de 1.969 milions de pessetes en inversió. I l'any 97 la inversió es va situar, igual que l'any 96, al voltant del 2.800, 2.900 milions de pessetes. L'any 98 sí que s'ha augmentat aquesta inversió, de 4.150 milions de pessetes, al pressupost; però s'han de tindre en compte els 1.040 milions de pessetes de l'adquisició de la finca –que tots coneixem– per part de la Direcció General del Medi Natural; un augment minso, però un augment que –tant de bo– esperem que es compleixi. Hi ha una aportació als plans comarcals de muntanya, que després hi voldria fer referència.... Sí que es compleix, més o menys, en els primers plans comarcals de muntanya, però no s'arriba tampoc, l'any 96, amb les dades dels plans comarcals de muntanya, a l'aportació, per part del Departament, a aquestes deu comarques d'alta muntanya.

Honorable conseller, essent conscient de les possibilitats que ens marquen els pressupostos, des del Grup Popular li hem formulat, li formulem diferents qüestions, que ens agradaria que ens poguéssim contestar perquè des de la nostra posició puguem col·laborar en la gestió, més que millorable, pel que fa al finançament agrari i ramader de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, Francesc Xavier Marimon, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Fabregat, jo intentaré contestar-li al més puntualment possible els temes que vostè m'ha presentat, fent una prèvia, que és certa, que hi ha hagut una contenció pressupostària, i que aquesta contenció pressupostària, doncs, ens ha fet que haguéssim de reduir determinades partides.

Ara, jo, sense cap ànim de polèmica, però li porto contrastats, per exemple, pressupostos del Ministeri que regeix la ministra Loyola de Palacio –de l'any passat;

no, encara, d'aquest any. A tall d'exemple, li diré que els pressupostos en reproducció i selecció animal han baixat un 132,84%; que sanitat vegetal i animal ha baixat un 57%, pràcticament; que foment de la industrialització ha baixat un 97,67%..., tema que, a més, sap que a Catalunya ens genera forts problemes, perquè nosaltres hem utilitzat molt bé aquests fons, i en aquest moment el Ministeri no vol aportar la part pactada habitualment, que era d'un 5%, sinó que solament ens vol aportar l'1,75%. O, per exemple, en el tema de cooperativisme ha baixat, tenint en compte que l'Estat hi destina menys diners que nosaltres, globalment, a tot l'Estat; tenint en compte que continua tenint competències a moltes comunitats autònomes, ha baixat un 37%. O bé, podríem... –alguns, fins i tot, més espectaculars–, doncs, en ordenació alimentària ha baixat un 281%, etcètera.

Què li vull dir amb això? –i no passo comptes, eh?, ni espero cap resposta en aquest sentit. Vull dir-li que totes les administracions, tant l'autonòmica com l'estatal, dintre aquest marc de contenció pressupostària, ens hem vist obligades a retallar determinades partides pressupostàries a fi i efecte d'aconseguir quelcom que jo crec que ha rendibilitzat..., o ha estat rendibilitzat adequadament pel sector agrari.

Jo tenia tota una contesta preparada per a vostè respecte a les línies europees, etcètera. Miri, la hi estalviaré. Molt colloquialment, o d'una manera al més planera possible, jo repetiré quelcom que explico molt sovint als agricultors. Certament que determinades línies d'ajut s'han vist rebaixades i, fins i tot, algunes s'han anul·lat. També va estretament lligat al que vostè em deia de l'ICCA i que havien baixat notablement els expedients. És cert. Miri, jo crec... Jo abans li citava les reduccions que ha fet el Ministeri; que consti que a mi em sap molt greu que les hagin fet, aquestes reduccions, perquè en el cas de Catalunya ens afecten, de la part que venia del Ministeri, exactament en un 89,90, pràcticament un 90%. Però, amb tot i això –amb tot i això–, jo penso que el Ministeri, igual que la Generalitat de Catalunya, amb la reducció dels pressupostos..., i després estic d'acord que políticament podrem discutir si s'havia d'haver fet aquesta línia o una altra, i vostè no estarà d'acord amb mi, ni jo amb vostè, segurament, en la part que pertoca, però, globalment, el que s'ha fet era el que pertocava fer.

Quan jo vaig accedir a la responsabilitat de la Conselleria d'Agricultura, els interessos estaven sobre el 15%; en aquest moment, els interessos estan al 4,5%. Quan hi vaig accedir, teníem un llarg llistat de les entitats bancàries, de pagesos amb un fort endeutament; en aquest moment, quan tu parles amb les entitats bancàries, et manifesten que el sector agrari, en aquests moments, és dels menys endeutats. Quan vostè em mencionava que l'ICCA té pocs expedients, escolti, en tot cas, jo crec que és una cosa per felicitar-nos-en, no per fer reptes ni renyar ningú. Què vol dir això? Primer, que si en té pocs és que no hi ha necessitat d'endeutament, i segon, que en aquest moment –i potser aquesta és la causa més important–, amb una oferta que la gent fàcilment pot anar a buscar crèdits a la banca al voltant del cinc i poc per cent, l'oferta que en aquest moment fem,

institucional, ha deixat de ser atractiva, perquè s'ha atansat notablement l'oferta institucional a l'oferta, diguéssim, pública. I en aquest sentit sí que anunciar que nosaltres ens estem plantejant a veure de quina manera podem modificar les condicions, per veure si podem donar un plus de competitivitat en aquest sentit, perquè, si no, ens adonem que en aquest moment l'avantatge que té un agricultor de venir a l'ICCA o d'anar a una entitat bancària, doncs, és molt limitada i, en molts casos, fa que aquest senyor, a la seva mateixa localitat, ho porti a terme. Però això és positiu.

Quan vostè deia: «És que vostès fan manca d'impuls al sector agrícola i ramader», miri, això no és veritat –això no és veritat. Jo crec que... I ara potser seré una mica immodest, i voldria..., o no immodest: citaré..., santa Teresa de Jesús deia que citar el que s'ha fet és modèstia; doncs, en aquest cas, utilitzaré aquesta mena de modèstia, i no vull que es prengui ni per pedanteria ni en altre sentit. Clar, des del Departament d'Agricultura hem impulsat..., i fins i tot alguna d'aquestes segurament –i ahir va sortir en aquesta cambra– no les hem publicitat adequadament; hem impulsat més d'una trentena de modificacions pressupostàries. I n'hi ha hagut moltes que han estat àmpliament consensuades amb totes les forces polítiques, i, en tot cas, en totes elles al final hi ha hagut suficient majoria com perquè s'aprovesin. Però el que ningú dubta ni pot posar en tela de judici és que hagin sortit de casa nostra. I temes com el tema de la supressió de les peonades teòriques, o el tema de la reducció de l'IVA de la flor, o la modificació dels mòduls de l'oli, de l'arròs o dels contractes d'integració, són temes que en aquest cas van ser anteriors a la legislatura actual, però són temes clarament impulsats per nosaltres. Hi ha hagut altres temes que, afortunadament, els ha impulsat altra gent, o els hem impulsat una mica tots, com ha estat el tema de les successions patrimonials, el tema dels registres..., o crec que s'ha fet una cosa a la qual vam col·laborar pràcticament tothom, que és la Llei de modernització de l'empresa agrària, que ha significat una competitivitat per al sector molt i molt més gran.

Per tant, home, jo sí que puc defensar, des de la meua responsabilitat..., i crec que tots els grups polítics d'aquesta cambra, en major o menor mesura, poder apuntar-se en aquest sentit aportacions, però el que sí que és cert és que avui dia, al sector agrícola i ramader, s'ha fet una tasca perquè sigui competitiu molt i molt important. Però una bona part d'aquesta competitivitat ha vingut donada, precisament, pel comportament de les administracions. Si les administracions, en lloc de reduir les nostres ajudes –tot i saber molt greu i que és molt dolorós per a un conseller, per a qualsevol conseller, explicar-ho–, haguessin optat per continuar una línia d'endeutament, segurament els interessos serien més alts, etcètera, etcètera. Ningú dubta en aquest moment que la bona marxa econòmica d'aquest país, en bona part, es deu a la contenció pressupostària de totes les administracions. Pel mateix, això té unes realitats que després es palesen sobre els pressupostos.

Anant directe a les contestes, quan diu el tema de «foc i aigua, a pagar més», miri, nosaltres, en aquest moment, crec que no tenim cap deute en el tema de foc i

aigua. Possiblement, si vostè m'ho pregunta fa un més i mig o dos, li hauria hagut de dir que sí, que aquestes partides, aquesta afirmació que em fa vostè, és correcta. Clar, aquests pagaments es produeixen una vegada l'any. La Generalitat de Catalunya vam assumir el compromís –cosa que no va fer cap altra autonomia en tot l'Estat espanyol–, vam assumir de pagar totes les despeses que van ocasionar els incendis de l'any 94 i els aiguats, cosa que estem complint, i fins ara no s'ha produït cap queixa; vull dir, vostès no han vist cap entitat bancària que es queixi, ni han vist cap agricultor ni cap ramader que es queixi en aquest sentit. Estem complint els pagaments. Bé és cert que el que vostè afirma –i segurament quan em va fer la contesta...– s'ajusta absolutament a la realitat. En aquest moment..., tampoc li ho puc garantir, però en aquest moment estic segur que això està pagat, o està a Economia i Finances perquè es pagui. Normalment, en el moment de l'inici del pressupost, es paguen aquestes partides; i, evidentment, el Departament o la Generalitat de Catalunya complirà el pagament.

Quan vostè diu que no utilitzem el crèdit total, no, no, escolti, l'any passat, el Departament d'Agricultura, si no ho recordo malament, hem anat a una execució fins i tot lleugerament superior al cent per cent del nostre crèdit. En tot cas, aquí sí que hi pot haver un desajust entre el moment que es demanen les dades i el moment que es tanca el pressupost. Jo, amb molt de gust, si vostè ho desitja, li lliuraré el pressupost executat, i vostè veurà que el Departament d'Agricultura, l'any passat, ha utilitzat absolutament el cent per cent del seu pressupost.

També m'ha citat de passada que nosaltres pagàvem amb retard; i m'ha citat un cas que a més em va molt bé per explicar..., que són les associacions de defensa forestal. És a dir, miri, *no és cert*. Nosaltres paguem puntualment. El que passa, senyor Fabregat, és que nosaltres no podem pagar el que no se'ns ha justificat. En aquests moments..., també li he de reconèixer que en el passat alguns d'aquests pagaments potser no s'exercien amb tanta puntualitat com els darrers anys, però hem fet un esforç molt gran... –i ara no és present, però el conseller...

El president

Senyor conseller, ha esgotat el seu temps; tindrà temps de rèplica. Per tant, li agraeixo que interrompi la seva intervenció. Toma a tenir la paraula el diputat senyor Fabregat, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, estic totalment d'acord que hi ha una contenció pressupostària, i el Grup Popular ha donat suport als pressupostos que ha presentat el Govern de la Generalitat. Vostè ha fet referència al Ministeri d'Agricultura, i jo la interpellació la faig al Consell Executiu de la Generalitat; però, en tot cas, li donaré unes dades, perquè són importants.

Li he parlat abans d'unes xifres que, l'any que anaven més altes, eren, l'any 93, 634 milions de pessetes, pel

que era exclusivament finançament al sector agrari i ramader. Doncs, miri, l'aportació del Ministeri d'Agricultura, l'any 90, 7.628 milions de pessetes; l'any 91, 1.664; l'any 92, 4.465; l'any 93, 3.237; l'any 94, 4.643; l'any 95, 5.993, i l'any 96, 10.319 milions de pessetes. Aquestes són aportacions del Ministeri d'Agricultura pel que fa a finançament a Catalunya. Fixi's quina disparitat de xifres, tan i tan elevades.

I hem volgut fer molta referència, quan he parlat en l'anterior torn de paraula, al que era la gestió. I vostè, doncs, m'ha parlat del tema, entre altres coses, dels pagaments extraordinaris per aiguats i per incendis. Miri, vostès havien de pagar un dels terminis el 30 de setembre de l'any 1997, que, en multitud d'ocasions –en multitud d'ocasions–, ahir no estaven encara pagats. Jo no sé si és culpa d'Economia i Finances o és culpa del Departament d'Agricultura. En tot cas, aquests senyors no havien cobrat el dia d'ahir; és a dir, no fa unes setmanes: el dia d'ahir.

M'ha fet referència també al que és el crèdit definitiu, no solament del Departament. Miri, jo em moc per les dades d'Economia i Finances; no en tinc cap més, de dada. I són les dades de la Generalitat de Catalunya i del Consell Executiu. Si vostè em parla de la globalitat de tot el pressupost del Departament, probablement hagin complert el crèdit definitiu, però el que són transferències corrents, és a dir, el capítol 4, vostès no han complert aquestes dades. Si vostè m'hi barreja personal, si vostè m'hi barreja despesa de béns corrents i serveis, etcètera, probablement sigui així.

Quan ha fet referència a les associacions de defensa forestal..., jo li faré referència a les associacions de defensa forestal. Miri, vostè em va respondre a una pregunta parlamentària, a una pregunta per escrit el dia 31 de desembre de l'any 96; deia: «110 expedients d'ajuts per un import de 100.559.890 pessetes». Vostè, en la compareixença que va fer el dia 29 de maig amb el conseller de Governació amb el Pla Infocat, vostè entre altres coses deia: «Potser algun diputat després em podrà citar alguna agrupació de defensa forestal que tingui quelcom per cobrar, però sí que ho vull deixar molt clar: tota la gent que ha presentat la documentació», etcètera, «fa quinze dies o tres setmanes que va rebre tota la subvenció establerta.» Una altra resposta de vostè del dia 28 d'octubre del 97: «En data 30 d'agost, únicament restaven pendents de pagament a les agrupacions de defensa forestal 55 expedients d'ajut d'un total de 73.858 pessetes.» Escolti'm, alguna cosa està fallant –alguna cosa està fallant. Li diré més: fa pocs dies uns dels presidents de les associacions de defensa forestal, il·lustre diputat d'aquesta cambra, el senyor Joan Roma, no havia cobrat encara el que eren les ajudes d'associació de defensa forestal.

Ha fet referència al tema –que jo també li he preguntat– de l'Institut Català del Crèdit Agrari. Miri, li ho he acceptat, és important el que ha dit i crec que és una reflexió important, però també li dic un altre tema: hi ha prou publicitat per part del Departament, per part de l'Institut Català del Crèdit Agrari, perquè els pagesos s'hi puguin acollir? I en tot cas, la proposta o el tema que vostè ha deixat damunt de la taula d'un plus de

competitivitat, nosaltres estaríem totalment d'acord que es pogués fer.

També li voldria fer referència –que abans no he tingut temps i no me l'ha contestat– al que són les ajudes per part del Departament que s'han de finançar amb d'altres administracions, si realment es perden o es deixen d'ingressar diners a Catalunya. Vostè sap perfectament, igual que jo, que hi ha algunes organitzacions professionals agràries que han parlat de 18.000 milions de pessetes, que algunes han parlat fins a 40.000 milions de pessetes, i aquestes són xifres molt i molt importants, perquè vostès mateixos –i suposo que hi feia referència, avui surt a la premsa, ho vam poder veure fa uns dies– han hagut de tancar una línia en la qual hi havia un 25% de la Unió Europea, un 10% d'aportacions de l'Estat pel que és aforestació, i vostès, fa pocs dies, han hagut de tancar tot el que són totes les sol·licituds pendents de resoldre, que eren unes 1.100 –quasi res!– pel que feia referència al Decret d'ajudes als boscos per la quantitat de sol·licituds demanades. Nosaltres creiem que és millorable la gestió quant al finançament, aquesta era la idea de la nostra interpellació, i esperem que amb les dades que nosaltres els hem aportat, i també intentant que es millori la gestió, des del nostre Grup puguem influir el Govern de la Generalitat perquè això pugui ser així.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller, que veig que ho farà des del mateix escó. Endavant.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

No, no, he agafat el micròfon que no corresponia, senyors diputats. Bé, miri, quant al tema de les ADF, el tema de les ADF jo continuo dient que paguem amb força puntualitat; en tot cas paguem en relació amb la documentació que se'ns envia. Jo he vist als mitjans de comunicació –i ho puc portar per escrit– gent que ens reclama i que ens diu que no li hem pagat 3 milions de pessetes, en aquest cas, i quan jo faig la comprovació aquestes persones no han presentat absolutament ni un comprovant. El sistema de pagament de les ADF va en funció de la presentació d'una documentació i d'unes factures, i en funció d'això es paga. En tot cas, estic disposat a mirar qualsevol expedient que vostès tinguin a bé i veuran com els pagaments els hem incentivat bastant.

Quant al tema que deia de focs i incendis, miri, no hi ha ni un sol pagès, ni un sol ramader que li hagi presentat cap queixa de retard de pagaments pel tema de focs i incendis. En tot cas, m'ho podran presentar silvicultors, i ara ho explicaré. Miri, els acords que fem amb els bancs depenen de la disponibilitat pressupostària de cada moment, però en tot cas el mecanisme que es va crear ha garantit que tothom tingui les ajudes puntuals i en cap cas ningú es veu agreujat ni pressionat pels bancs. En tot cas, que nosaltres paguem més aviat o més tard als bancs depèn de conceptes pressupostaris,

però tampoc he vist cap queixa de bancs. Vull dir, senzillament, en el moment que pertoca se'ls paga, i si en aquell moment no se'ls pot pagar es pacten uns pagaments amb els quals complim.

Ara parlaré del tema forestal. Nosaltres hem tancat unes línies, és cert, i segurament aquests dies sortirà als diaris. Ara li puc ensenyar la carta del mateix Consorci Forestal de Catalunya demanant que les tanquéssim, eh? Després, ja sé que algunes d'aquestes persones, dels mateixos, ens posarà a baixar d'un ruc, que es diu normalment, però hi ha una petició d'ells que es tanqui. Per una raó. Miri, nosaltres, no sé si encertadament o equivocadament –jo crec que encertadament–, vam assumir no solament pagar tots els danys produïts en explotacions, cases, remolcs, màquines de segar crema-des, etcètera, vam assumir tot el que van fer malbé les riades, sinó que vam assumir pagar tots els danys que el foc havia fet als boscos. No ho ha fet ningú a Espanya! Ningú, mai: l'única comunitat autònoma que ho ha fet som nosaltres, i això ha pujat molts diners, senyor Fabregat, molts. Miri, ho hem anat pagant, i em comprometo que aquest any 98 nosaltres pagarem, deixarem enllestits tots els expedients. Que això significa un retard en el pagament d'altres expedients silvícoles? Totalment reconegut, però en tot cas sí que hi ha una cosa claríssima, que és que hi ha hagut una prioritat de pagament a aquests senyors i que complirem; amb un cert retard, és possible, però, miri, aquest senyor que se li hagués cremat l'obaga a València, a Còrdova o a qualsevol altra comunitat, no hauria cobrat absolutament ni una pesseta i a casa nostra ho ha cobrat absolutament tot.

Quant als fons europeus, miri, en els fons europeus quan jo vaig accedir al Departament teníem 16.750 milions de pessetes. L'any següent van pujar a 23.000, l'any següent a 28.000, l'any següent a 39.000, l'any següent a 42.000 i aquest any 97 hem superat els 50.000 milions de pessetes. Jo crec que això vol dir dues coses: una, que els fons s'han anat incrementant –això és inqüestionable–, però també vol dir una cosa, que la gestió que s'ha fet ha estat acurada en aquest sentit. Vostè ha dit que hi ha gent que diu que han perdut 18.000 milions, i hi ha gent que 40.000; hi ha gent que ha anat més lluny, diu que n'han perdut 70.000, n'han perdut 70.000. Miri, fins aquest moment el Departament d'Agricultura, o Catalunya, algun fons que pugui haver perdut són fons dels que se'n diuen «d'ajuts mediambientals»; dels altres no n'hem perdut ni una pesseta, ni una, ni una. Haurem de fer esforços per poder cobrir la nostra part per aconseguir l'any 99 presentar un balanç conforme que els compromisos que havíem assumit els hem gastat tots. Però li diré una cosa, li diré una cosa: si en els temes mediambientals se'ns pot fer algun retret, que és així, senzillament, jo l'acceptaré, perquè és cert; nosaltres, per exemple, si tinguéssim prou recursos segurament podríem fer un programa mediambiental de l'olivera i no el podem posar en marxa; hem posat en marxa alguns programes mediambientals, com ha estat el de l'arròs, com han estat d'altres, i que consti que el de l'arròs si s'ha retardat en bona part no ha estat responsabilitat del Departament i em sembla que la majoria de diputats d'aquesta cambra ho saben. Però abans de fer acusació o dema-

nar responsabilitats, que ho poden fer i ho han de fer, mirin també el panorama, el conjunt de l'Estat espanyol.

Del que diu de les dades del Ministeri..., miri, a nosaltres l'any passat el Ministeri ens va reduir la seva aportació respecte a l'any anterior –abans li he donat unes xifres no exactes– en 82,89%. També dir-li una cosa: abans, quan vostè ha mencionat que hem invertit al Barcelonès i no a altres comarques, vull dir que ha mencionat el capítol 2, que són inversions de manteniment. Llavors, la inversió al Barcelonès correspon a infraestructura del Departament, perquè tothom sap que vam canviar de seu i hi ha hagut una despesa molt important i que en altres comarques no hi ha hagut despesa o hi és molt relativa. Senzillament, un aclariment. Però, en tot cas, sí manifestar-li que, bé, que jo accepto part..., evidentment, part del que vostè diu és veritat, nosaltres hem de seguir fent un esforç per activar al màxim possible l'agilitat en els pagaments i garantir que els agricultors, ramaders i silvicultors puguin rebre el màxim de recursos possible. *(Pausa.)* Senyor Escudé? Ah, que és que m'estic passant de temps...? *(Pausa.)* Disculpin, sinó. En tot cas, volen vostès que acabi, però amb el màxim de cordialitat de la cambra...?

Bé, jo, en tot cas, senyor diputat, sí que el que volia manifestar-li que fem esforços molt grans per poder complir tots els objectius comunitaris i que aquestes notícies que tot sovint surten als mitjans de comunicació a vegades haurien de ser més contrastades. Si a Catalunya l'any 97 hem aconseguit de fons comunitari 50.000 milions de pessetes, dir que se'n perden 70, 40 o 18.000 és absolutament agosarat. En tot cas, sí que estic disposat a confrontar les xifres que se'ns donin i vostès veuran que el que jo els he acabat de citar és cert. I suposo que en el proper debat d'agricultura, en el qual tindrem més temps per a la intervenció, com que aquest tema serà un dels temes importants, podrem contrastar adequadament aquestes xifres i aquest conseller que els parla podrà presentar amb tot detall l'execució de pressupostos i els fons obtinguts al respecte.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Alteració de l'ordre del dia

Senyores i senyors diputats, aquesta presidència té la informació que hi ha una manifestació a la plaça Urquinaona i que els consellers que havien de contestar les interpellacions successives, que en falten tres, no han pogut arribar. En aquest cas, podem fer dues coses: suspendre el Ple fins que arribin o alterar l'ordre del dia i començar a debatre la primera de les mocions. Jo demano als portaveus que es pronunciïn sobre aquest suggeriment que els faig. *(Pausa.)* Hi ha acord a alterar l'ordre del dia, començant aquesta primera Moció? Hi ha acord? Els portaveus que se'm manifestin. *(Remor de veus.)*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les funcions i les activitats regulars dels consells comarcals

Bé, doncs, en aquest cas, per assentiment del Ple de la cambra, alterem l'ordre del dia i iniciem el debat del dissetè punt de l'ordre del dia, és a dir la primera de les mocions, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les funcions i les activitats dels consells comarcals, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula per exposar la Moció el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

En qualsevol cas, senyor president, d'entrada expressar la meva queixa més formal i enèrgica, perquè, és clar, una cosa és canviar l'ordre del dia i una altra cosa és fer-ho per circumstàncies poc clares com aquesta, perquè, sincerament, que hi hagi tres consellers en un embús de trànsit, si algú s'ho creu que s'ho faci mirar, francament. *(Remor de veus.)*

No, si volen començar les interpellacions i que contesti el Govern, perquè, és clar, també és bastant dramàtic que no hi hagi cap conseller. En fi, tot plegat, de fireta. Em perdonaran que posi els papers en ordre, perquè, és clar, francament, tampoc em tocava de seguida...

Bé, la Moció que anem a defensar fa referència a la interpellació que vam tenir sobre els consells comarcals, una interpellació que va donar per tractar diversos temes i que nosaltres hem volgut centrar essencialment en la Moció que plantejàvem en quatre punts; quatre punts, però al mateix temps molt importants, i quatre punts que tenen l'objectiu essencial d'intentar reactivar o intentar, d'alguna manera, tornar a donar sentit o donar el màxim sentit possible als consells comarcals. *(Remor de veus.)*

Vam explicar en la interpellació que, d'alguna manera, després de deu anys que s'hagin fet les lleis d'ordenació territorial, que es fessin en aquest Parlament les lleis d'ordenació territorial era evident que el model territorial en què s'havien inspirat aquestes lleis era un model fracassat, un model que en principi es basava en les comarques, però que en cap cas havia reeixit, perquè el contrapoder a les comarques era tan important que, de cap manera, aquestes havien pogut tirar endavant.

És evident que la complexitat administrativa del nostre país amb un nucli essencial que són els municipis, un nucli dintre de l'Administració local, dos nivells més que serien les comarques i les províncies, posteriorment, el nivell que seria el de la Generalitat, i encara, a més a més, el nivell de l'Estat i el nivell de la Unió Europea, feia que això tingués molt poca racionalitat per al que seria de normal de fer funcionar un país.

Per tant, en aquest sentit, diguem que aquí hi havia molta feina a fer. Però és que, a més a més, el fet que a Catalunya s'optés d'una manera clara per les comarques, com a nucli important del que seria la divisió territorial, implicava fer tot un seguit d'actuacions ja d'alguna manera i definitives. Per una banda, dotar aquests consells comarcals de continguts i competències i,

parallelament a això, intentar anar desmantlant el que serien els màxims competidors dels consells comarcals, que serien les diputacions provincials.

Les diputacions provincials, diguem-ne, n'hi ha de dues classes, les que governa essencialment Convergència i Unió i les que governa el Partit Socialista amb algun altre aliat. Però, en definitiva, les dues tenen una cosa en comú, i és que en cap cas volen desaparèixer. I el que és evident també és que, des del punt de vista de la coherència política, si els consells comarcals tenen sentit, si els consells comarcals poden tirar endavant, si els consells comarcals algun dia han de funcionar com cal, és evident que ho han de fer a costa, d'entrada, de la desaparició, del buidatge de les diputacions provincials. I si no és així, farem foc d'encenalls, farem segurament moltes coses, però el que no estarem fent serà una política coherent i racional al que seria l'ordenació territorial i, sobretot, al suport als municipis d'aquest país.

Aquest és un tema extraordinàriament preocupant, perquè, a més a més, el que està clar és que en cap moment hi ha hagut una voluntat de potenciar la comarca també en l'àmbit de les relacions normals del país. I és evident que aquí la competència de la província ha estat una competència gairebé deslleial, una competència absolutament installada en la comoditat de la societat. En definitiva ha implicat que, en aquests moments, la societat catalana funcioni a partir de l'esquema provincial al cap i que aquí no hi hagi cap altra alternativa. El que no siguin les quatre províncies no té cap mena de sentit avui dia en la vida política catalana. Tant se val, doncs, quan es parla de la Seu d'Urgell, que es parli de la província de Lleida, com quan es parla de les terres de l'Ebre, que es parli de la província de Tarragona. Realitats totalment diferents sempre vénen emmarcades, evidentment, per aquesta divisió imposada, divisió que no hauria de ser la natural d'aquest país, però que, hi insistim, avui dia s'ha instal·lat permanentment a la societat, i s'ha instal·lat a partir, evidentment, de la complicitat de la classe política, essencialment, però també s'ha instal·lat, i d'una manera molt important, a partir de la complicitat i d'una certa política, en aquest sentit molt clara, dels mitjans de comunicació.

Què planteja la Moció arran dels consells comarcals? Planteja quatre temes, fonamentals per nosaltres, si és que en el futur han de tenir sentit aquestes institucions. El primer que planteja és modificar el règim electoral que, en principi, hauria de suposar el canvi en l'atribució dels llocs de consellers. En aquests moments s'està adjudicant un terç pels vots i dos terços pel nombre de regidors.

Nosaltres, com a primer pas –com a primer pas diguem-ne que ja seria bastant important–, seria girar la truita d'alguna manera; és a dir, plantejar que dos terços s'adjudiquin pels vots i un terç s'adjudiqui pel nombre de regidors. Això seria invertir la relació actual. Per nosaltres seria una mesura molt més democràtica. I, en definitiva, d'alguna manera garantiria que els municipis petits fossin presents també en els consells comarcals.

Aquest seria un factor de correcció democràtica que, per nosaltres, seria molt important en el futur disseny dels consells comarcals.

En segon lloc, reactivar el projecte de província única, un projecte que dorm; fa temps que s'ha aprovat pel dret i pel revés en aquesta cambra, però que no hi ha hagut la voluntat política, per part del Govern de Convergència i Unió i, per tant, diria, directament per part dels dos partits que donen suport al Govern, Convergència i Unió, per tirar-lo endavant. És a dir, el primer pas per intentar eliminar la divisió provincial, per tant, per intentar buidar de competències les diputacions i fer efectiu el traspàs dels recursos d'aquestes als consells comarcals i als ajuntaments, és tirar endavant la província única. Hi insisteixo: la voluntat d'aquest Parlament s'ha manifestat en aquest sentit en més d'una ocasió, la voluntat del Govern no ha estat així, la qual cosa no deixa de ser bastant contradictòria.

Al darrer debat de política general es va aprovar una resolució en la qual es creava una comissió d'estudi, formada pels partits polítics i per les institucions municipalistes, en què s'havia d'estudiar els deu anys d'aplicació de les lleis d'ordenació territorial.

Per cert, aprofito per recordar que aquesta comissió encara no s'ha constituït i que un acord, una altra vegada, del Parlament de Catalunya, en el debat de política general, doncs, no es veu en aquest cas executat pel Govern. Reclamo, per tant, la constitució d'aquesta comissió, però, a més a més de reclamar la constitució d'aquesta comissió, potser seria interessant que en la participació d'aquesta comissió també poguessin participar, d'alguna manera, els consells comarcals.

I, finalment, com a quart punt, també plantejàvem un programa de delegació de competències i recursos de la Generalitat cap als consells comarcals que inclogués un calendari per a la seva execució.

Per tant, com deuen haver observat, senyores diputades i senyors diputats, el plantejament que feia el nostre Grup parlamentari en aquesta Moció és el d'intentar potenciar al màxim els consells comarcals, però amb mesures concretes. El gran mal dels consells comarcals, la majoria d'escàndols que hi han hagut arreu dels consells comarcals, perquè no és només el cas del Priorat, n'hi ha hagut altres, que em van comentar l'altre dia i podríem comentar més. Jo crec que no es tracta ara d'entrar aquí en el detall aquest, ni molt menys. Però si ha passat tot això és perquè han estat unes institucions poc clares en el seu funcionament, poc clares en les seves competències, gens clares en els seus recursos i, evidentment, això ha provocat situacions absolutament absurdes. D'alguna manera, som a temps a reconduir-ho, però hi som a temps dotant-los de cos, dotant-los de competències, dotant-los de recursos, i que, d'alguna manera, tinguin sentit de cara al futur, com una part important de l'Administració local.

És per això que hem presentat aquesta Moció, i que demanem el vot favorable dels diversos grups parlamentaris, perquè, en definitiva, intentem, d'una vegada per totes, ser al màxim de coherents possible en el que és una part molt important de l'estructura de la nació catalana, és a dir, i aquí sí que faig una referèn-

cia explícita als partits nacionalistes, o que almenys se'n diuen, i que no és altra que difícilment farem nacionalisme a partir de la província. I en aquest país, el que s'ha fet essencialment durant tots aquests anys ha estat província, província i província.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ha presentat esmenes el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per exposar les seves esmenes té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Naturalment defensaré les esmenes i, si m'ho permet, també faré, com és lògic, el nostre pronunciament general sobre la Moció que ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, subsegüent a la interpellació que va substanciar sobre les funcions i activitats regulars dels consells comarcals.

És evident, ja s'ha assenyalat, però jo crec que és imprescindible començar parlant una altra vegada d'aquesta qüestió, que els consells comarcals no han complert, no compleixen, la funció per a la qual varen ser establerts, la qual es varen marcar en les lleis d'ordenació territorial de Catalunya, que és la de ser un àmbit de l'Administració local, molt més lligat a la nostra realitat territorial, a la nostra tradició, amb voluntat de cobrir i millorar les funcions de suport als ajuntaments, i de funcions municipals que van més enllà d'un ajuntament estricte, per tant, de superar la funció de les diputacions provincials. I, per tot això, a l'hora d'establir els consells comarcals, a l'hora d'establir la divisió comarcal de Catalunya, es va establir també que hauríem d'anar a la província única com a fórmula inicial de superar la divisió provincial; hauríem d'anar, per tant, també a la superació de les diputacions provincials, però, simultàniament, s'havia també d'establir la divisió de Catalunya en regions.

Tot això no s'ha fet. Deia el senyor Benach que les actuacions dels consells comarcals no són clares, les seves funcions no són clares i el seu finançament no és prou clar. Jo crec que les funcions que desenvolupen sí que són clares. No és clar..., al contrari, és totalment clar que no compleixen les funcions per a què varen ser establerts, per a què varen ser determinats, però sí que són clares les funcions que estan complint els consells comarcals. Compleixen una funció de prolongació del Consell Executiu de la Generalitat sobre el territori; compleixen una funció de vigilància política de Convergència i Unió i de desenvolupament de les seves activitats com a coalició política sobre el territori de Catalunya. No compleixen una funció per a la qual no tenen encara desenvolupades les competències ni els recursos ni la voluntat política ni el sistema d'elecció que han de complir, segons les previsions inicials legislatives.

Per tant, és clar el que compleixen i és clar el que no compleixen.

És evident que cal una transformació a partir d'un balanç de l'aplicació de les lleis d'ordenació territorial de Catalunya. Per això, nosaltres, estant d'acord en els aspectes essencials que planteja aquesta Moció de quatre punts, hem volgut presentar dues esmenes.

El primer punt parla de modificar la Llei electoral per invertir el procediment actual. Aquí es demana que en l'elecció, dos terços s'adjudiquin pels vots i, un terç, pel nombre de regidors, invertint aquesta relació i garantint la presència directa dels petits municipis.

Nosaltres hem presentat una esmena perquè el queensem és que cal que els llocs de consellers s'adjudiquin en proporció als vots obtinguts i, en tot cas, es busquin mecanismes, però que en qualsevol cas no han de desvirtuar aquest principi general de la presència dels petits municipis.

Però hi ha un altre aspecte que ens sembla fonamental. El segon punt de la Moció parla de reactivar el projecte de província única, de cara a superar la divisió provincial i eliminar les diputacions, de manera que es faci efectiu el traspass dels recursos d'aquests als consells comarcals i als ajuntaments.

No cal recordar que el nostre Grup ha presentat, presenta i continuarà presentant, em temo, malauradament, proposicions de llei per avançar perquè d'una vegada arribem a la província única. Però crec que és imprescindible que el que plantejem és el compliment de les previsions exactes de la Llei. I la Llei què diu? La Llei diu, en les seves disposicions addicionals primera i segona, la Llei 5, del 1987, del règim provisional de les competències de les diputacions provincials, que s'ha de presentar –que el Govern ha de presentar– la proposta de província única per superar la divisió provincial i eliminar les diputacions. I això és el que nosaltres demanem. Però, simultàniament –ho diu la Llei també–, s'ha de presentar el projecte de llei de divisió de Catalunya en regions, com a àmbit de descentralització i desconcentració de la Generalitat, i de suport dels municipis, com a mínim al mateix nivell que avui presten les diputacions. Nosaltres pensem que ha de ser a un nivell superior, que ha de ser per millorar aquesta gestió, per millorar aquesta funció, per millorar el que estan fent les diputacions, però, com a mínim, per complir les funcions de les diputacions. El que no podem és únicament plantejar-nos una part del que preveu la Llei, i això és el que pretén, hi insisteixo, la nostra esmena, que és donar compliment a totes les previsions, simultàniament a la previsió de la província única, però també la de la divisió en regions i el suport als ajuntaments.

Els altres dos punts, el que fa referència a assegurar la participació dels consells comarcals en la comissió d'estudi dels deu anys d'aplicació de les LOT, creada per la Resolució del Parlament, és evident que nosaltres hi estem absolutament d'acord. Nosaltres el que volem és que aquests treballs avancin, que realment es planteji la modificació de les lleis d'ordenació territorial de Catalunya, a partir de l'experiència tan negativa, en molts casos, que tenim, i que, per tant, el que hem de fer és avançar en aquesta direcció. El programa de delegació de competències i recursos de la Generalitat de Catalunya als consells comarcals ens sembla, natural-

ment, adequat, sempre que tot això es faci, com deia, simultàniament, que s'avanci en aquesta direcció, que hi hagi aquesta transformació, que serveixi, en definitiva, per acostar l'Administració als ciutadans, per donar millor servei als ciutadans, perquè l'administració més propera al ciutadà que és l'Administració municipal en surti reforçada, perquè s'introdueixin mecanismes de participació, mecanismes de control, mecanismes, en definitiva, més democràtics en tots els àmbits, i també, i d'una manera essencial, en la mateixa elecció dels consells comarcals.

Per tot això demanem, naturalment, al grup proposant l'acceptació de les nostres esmenes. En tot cas, naturalment, en funció d'aquesta acceptació o no, nosaltres assenyalarem el sentit del nostre vot. Ja hem de dir que la segona de les nostres esmenes, des del nostre punt de vista, és essencial perquè donem suport a aquest punt de la Moció; no així l'altra, que, encara que ens sembla que el nostre text és més adequat..., però, si més no, el que proposa Esquerra Republicana és avançar, i hi donaríem suport, com també donarem suport al punt tercer i al punt quart de la Moció.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president; des de l'escó mateix. Bé, la temàtica i, jo diria, la problemàtica dels consells comarcals és un tema, malauradament, força recurrent en aquest Parlament, perquè precisament, quan es compleixen els deu anys de la seva instauració, a les conclusions que s'ha d'arribar, indistintament, diguem, del color polític del que realitzi l'opinió, és que no han arribat ni han aconseguit, probablement, molts dels objectius per als quals es va crear, i això, per nosaltres, diguem que –i ho hem repetit en reiterades ocasions–, almenys a nosaltres, ens sap molt de greu. I ens sap molt de greu perquè en la divisió administrativa de Catalunya i en el paper d'aquests organismes locals típicament catalans s'havien dipositat moltíssimes esperances.

Nosaltres no farem gaires més discursos, diguem, grandiloqüents, com potser algun que s'ha fet aquí; a vegades, fins i tot, algun de contradictori, en el sentit que cal modificar l'actual marc administratiu a Catalunya, d'organització territorial, però, en canvi, quan es plantegen propostes concretes en el camí de consolidar els consells comarcals, curiosament, llavors, per exemple, s'hi vota en contra, no? I, per tant, si més no, el que nosaltres intentem, a diferència d'algun altre grup, és ser, si més no, coherents amb allò que hem defensat pràcticament sempre.

Pel que fa a la proposta en concret, té, diguem, una bona virtut, una gran virtut, que és, si més no, incidir en dos dels tres grans problemes que afecten els consells comarcals. Un és la mateixa divisió provincial de Ca-

talunya, que, evidentment, no encaixa amb el que és estrictament el model territorial català, que havia previst en el seu moment que els consells comarcals vindrien a suplir mínimament el que avui dia coneixem com a diputacions provincials. Això, de moment, no ha passat. Nosaltres som dels que pensem també que el que s'ha de complir és allò que preveu la mateixa normativa elaborada i dictada per aquest mateix Parlament de Catalunya, i malgrat que ja fa deu anys d'aquesta normativa –del 87–, doncs, encara no s'ha dut a terme, i, per tant, el que caldria, en tot cas, és tirar-ho endavant, perquè nosaltres som dels que pensem que l'existència, la pervivència i la no-resolució d'aquest doble model provincial i comarcal és absolutament incompatible pel que fa, diguem, a Catalunya.

Per tant, absolutament d'acord en el segon punt; també en l'esmena que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

El primer apartat –probablement no és el que preocupa més a hores d'ara els consells comarcals– afecta el que s'anomena el «règim electoral». Hi ha diverses postures i diverses opinions. Hi ha qui defensa que la representació als consells comarcals hauria de basar-se en exclusiva als batlles de les diverses poblacions que componen la comarca. Nosaltres no en farem, en tot cas, una qüestió d'estat, d'aquest tema. Aquí es fa una proposta d'inversió de l'actual sistema de repartiment... Bé, en tot cas el creiem, si més no, interessant, i hi votarem a favor, però ja he dit que aquest no és el tema que probablement a hores d'ara preocupa més els consells comarcals.

Hi ha una altra qüestió que sí que és absolutament fonamental i que probablement és de les que ha fet que molts responsables comarcals se sentin mínimament preocupats, bàsicament, pel seu paper, que és que no s'han complert, ni de bon tros, les previsions que s'havien fet de descentralització de la Generalitat a favor dels consells comarcals. I aquest és un problema que no afecta, diguem, colors polítics ni presidents de consells comarcals d'un color polític o d'un altre, sinó que afecta la mateixa institució dels consells comarcals en si. Que s'elabori un pla ara o que es fessin propostes, com jo vaig reclamar ja fa alguns anys enrere, o com ha fet també algun altre diputat en alguna altra ocasió, jo diria que és de pura lògica i és de sentit comú, absolutament.

I per últim, el fet d'incorporar els consells comarcals a la comissió d'estudi dels deu anys de l'aplicació de les LOT, evidentment és també una qüestió estrictament de sentit comú i de lògica, i, per tant, ens sembla, com a mínim, una proposta escaient.

Tot plegat, el debat dels consells comarcals evidentment que no s'acaba aquí. Recordo que hi ha una iniciativa que va presentar el meu Grup per millorar substancialment el finançament dels consells comarcals, que probablement a hores d'ara és el tema que preocupa més els diversos responsables d'aquestes administracions, i esperem i desitgem que amb l'esforç de tothom els consells comarcals entrin per una via, diguem, de solució a molts dels problemes que tenen afectats.

És per tot això, senyor president, que el nostre Grup votarà favorablement tots i cadascun dels punts que es plantegen.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, el diputat senyor Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, hi ha una coincidència en tots els grups, el proponent, el Grup proponent, i també tots els grups que s'han manifestat fins ara, que és aquesta intencionalitat de potenciar els consells comarcals. I de tots és reconegut que als consells comarcals els queda molt per fer i que, a més a més, és absolutament necessari potenciar-los, i potenciar-los econòmicament, perquè és cert que, avui dia, dels pressupostos de qualsevol consell comarcal, un percentatge elevadíssim, superior al 90%, prové del Pla únic d'obres i serveis, que el que fa és de bestreta i que ingressen els diners per una porta, surten per l'altra, es mantenen un temps en un banc per donar uns interessos, i el que comporta és retard a les finances municipals i, al mateix temps, endeutament als mateixos ajuntaments. Per tant, en aquesta qüestió, totalment d'acord.

Però, és clar, aquesta qüestió és una qüestió que es planteja en el que és l'exposició de motius, avui, d'aquesta Moció, i el que es vota és la Moció. Per tant, ara jo em referiré al tema de la Moció en concret, al text de la Moció.

Primer, hi ha una discrepància amb el Grup d'Esquerra Republicana, discrepància de forma i de fons; de forma, en la manera que es presenta aquesta Moció. O, més ben dit, en el primer punt es parla, es proposa modificar el règim electoral. Això significa, al nostre entendre, que és una variació d'una llei aprovada aquí al Parlament de Catalunya, i al nostre entendre, des del Grup Parlamentari Popular, la variació d'una llei, potser consideràriem més adient que fos en base a una proposició de llei, que no pas a una moció. I que a més a més hauria d'haver-hi un acord i un consens ampli amb tots els grups de la cambra, hauria d'haver-hi un diàleg que comprengués la Federació de Municipis, l'Associació Catalana de Municipis, que agafés tot el marc en el qual es desenvolupa i intervé aquesta qüestió de variació d'una llei, i que a través d'una moció no és la manera, al nostre entendre, més adient quan es tracta de variació d'una llei.

Quant a un altre punt en què s'ha fet èmfasi –i només ja per aquesta qüestió el nostre Grup, doncs, hi votaria en contra–, és el tema de la província única. Bé, aquí hi ha una diferència i una coherència total amb el que defensa el representant d'Esquerra Republicana, que sempre ha defensat la província única, i la posició del Grup Parlamentari Popular. El Grup Parlamentari Popular defensa les quatre províncies; el Grup Parlamentari Popular defensa una ordenació territorial del nostre país diferent del Grup d'Esquerra Republicana, totalment diferent en aquest sentit, i, a més a més, el Grup Parlamentari Popular se sent orgullós que continuïn les

diputacions i la tasca que desenvolupen les diputacions. I potser no públicament, però sí privadament, avui dia, encara, els alcaldes, quan ens reunim, quan parlem entre nosaltres de diferents temes..., aquelles administracions que estan més properes, realment, als ajuntaments i que tenen una sensibilitat més municipalista continuen essent les diputacions. I precisament, coincidint, doncs, amb el nostre plantejament polític, a través del nostre programa electoral, a través dels nostres posicionaments en diferents iniciatives que hi han hagut aquí al Parlament de Catalunya, continuem defensant nosaltres un model territorial de Catalunya, no de província única, sinó de quatre províncies, i que hi té quelcom a veure, indiscutiblement, el tema de les diputacions.

Però, a més, li he de dir una altra cosa, senyor Benach, i és que això de la província única, entre altres qüestions, portaria a una modificació de la legislació de règim electoral per part del Govern central, hi hauria un canvi de circumscripcions electorals, i això és competència del Congrés dels Diputats.

I també, en el programa aquest que es parla de transferir als consells comarcals més competències, acompanyades de recursos, doncs, sí; però també, al mateix temps –al mateix temps–, no es pot deslligar de les propostes del pacte local. I aquí hi tenen molt a veure els ajuntaments.

I, per tant, el nostre Grup Parlamentari no li donarà suport, des del seu ple convenciment que tenim dos models diferents d'ordenació territorial del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el senyor Benach ha acabat la seva intervenció dient-nos que difícilment es pot fer nacionalisme a partir de les diputacions i contra les comarques. Jo això no ho sé; ara, jo crec que és molt difícil intentar construir una nació partint de coses que no piten, i les comarques potser sí que piten, però els consells comarcals és evident que no piten. I no piten per com s'han aplicat les lleis d'organització territorial.

En les primeres línies de la Moció es diu que amb la posada en marxa dels consells comarcals ha quedat clar que el model territorial basat en les comarques no ha reeixit; diu: «tant per defectes en el mateix disseny, com, sobretot, per la política impulsada des del Govern de Catalunya i altres institucions locals». No, aquest «sobretot», crec que l'hem de posar al davant. Dificilment, una política diferent, difícilment, per molts miracles que s'haguessin pogut fer des del Govern de Catalunya, es podria haver fet funcionar una cosa massa carregada de pecats originals; i els consells comarcals, en la legislació de l'any 87, estan carregats de molts i molts pecats originals.

Recordem-ho: són unes lleis que es varen fer sense consens, són unes lleis nascudes de la confrontació, i difícilment de la confrontació es poden crear administracions potents noves. Salvant tot el que vulguin les distàncies, a qui se li acut que hauria set possible muntar les comunitats autònomes a partir de la confrontació entre la UCD i el PSOE en aquell moment? Era impossible. És impossible muntar quelcom que vulgui tenir relleu institucional a partir de la divisió profunda entre les forces polítiques representades en aquest Parlament.

Però és que no únicament hi ha manca de consens en el disseny dels consells comarcals: també hi ha manca de tradició de les comarques com a administracions locals. L'Estatut d'autonomia va fer un invent, que era intentar donar contingut a una cosa que s'havia fet amb una finalitat absolutament diferent, intentar donar-li contingut d'Administració local; i això no entra a les nostres tradicions: mai, en el passat, ningú havia pensat que la comarca pogués servir d'Administració local. Els únics referents que podem trobar en aquest sentit són en algunes lleis dels darrers anys de l'etapa franquista, com la Llei de bases d'Administració local, del 75, que plantejava la comarca com a Administració local.

No tenim cap altra tradició i, per descomptat, no és aquesta una tradició del nacionalisme català, de donar una funció d'administració local a les comarques. Unes comarques, a més a més, manifestament inadequades al medi físic i humà dels anys vuitanta, noranta, de finals d'aquest segle. Comarques absurdes, com el Barcelonès, que ningú sap què és –és més petit que una ciutat: com pot ser una comarca?–, i moltes altres comarques que res tenen a veure amb el disseny original. Hi hauria d'haver una reestructuració territorial profunda del mapa comarcal, si volguéssim que aquestes comarques servissin per a alguna cosa a efectes administratius.

Manca de concepció clara de les comarques, manca d'unes competències tangibles... Per tant, són tants i tants els problemes originals que el que no té sentit al nostre entendre és ara intentar posar-hi alguns pedaços parcials. No és això el que toca, no és un problema de posar pedaços: és un problema de fer una reestructuració a fons, un canvi radical, dels consells comarcals.

Entrant ja una mica en els punts de la Moció, la veritat és que no en podem compartir cap. El primer ens planteja modificar el sistema electoral, canviant els dos terços i un terç de representació de regidors i vots, respectivament, per fer-ho a la inversa: seguirem tenint un sistema electoral manipulat per distorsionar el sentit del vot. Primera, no tenim clar que les comarques hagin de ser elegides de la mateixa manera que les diputacions, no ho tenim clar –nosaltres pensem que probablement seria molt millor que els consellers comarcals els elegissin els ajuntaments, probablement–, però és que a més a més, encara que es capgirin els dos terços i el terç, hi segueix havent manipulació del vot donat a les eleccions municipals i, per descomptat, no ho podem acceptar de cap de les maneres.

El segon punt intenta lligar el potenciament dels consells comarcals amb la necessitat de desmuntar les diputacions. Bé, francament, no creiem que sigui massa

assenyat mirar de desmuntar una cosa que com a mínim funciona, i que com a mínim ajuda els ajuntaments, per vestir un sant que, francament, està coix, està manco i li falten moltíssimes coses. Per tant, no creiem que sigui oportú, que sigui assenyat, aquest desmuntatge que es pretén de les diputacions en benefici dels consells comarcals. Dissenyem uns consells comarcals amb cara i ulls, i després ja veurem si convé o no traspassar als consells comarcals competències o recursos de les diputacions. Amb el que tenim ara, per descomptat, un no radical.

El tercer punt demana que els consells comarcals puguin participar en la comissió d'estudi dels deu anys de l'aplicació de les LOT. I per què? Quina representativitat tenen, els consells comarcals? Els consellers comarcals deuen ser primer regidors municipals i han estat elegits i tenen una representativitat inqüestionable; els consells comarcals no la tenen, aquesta representativitat. Si algun dia el Govern s'anima a fer aquesta comissió, probablement hi haurà d'haver representació d'institucions locals..., però ja hi ha la Federació de Municipis de Catalunya o l'Associació Catalana de Municipis que incorporen aquesta representació local. Per què hi ha d'haver una representació específica dels consells comarcals? No ho veiem necessari i pensem que pot ser absolutament distorsionador.

I, pel que fa a l'últim punt, probablement sí que sigui interessant que el Govern de la Generalitat delegui competències i recursos a l'Administració local. Però, abans de fer-ho als consells comarcals, més clarament ho justifiquen els municipis, més clarament convé fer-ho als municipis. I, hi insisteixo, als actuals consells comarcals, pensem que pot ser absolutament temerari donar-los massa competències, perquè, si exerceixen les que tenen com ho fan alguns d'ells, doncs probablement seria una temeritat injustificable per part del Govern.

Per tant, creiem que, en tots els seus punts, aquesta Moció no mereix el nostre vot a favor. Nosaltres creiem que és hora d'una vegada de replantejar amb responsabilitat l'organització local de Catalunya, de replantejar amb responsabilitat què han de fer, com s'han de definir els consells comarcals, no de posar pedaços, no d'intentar donar-los més responsabilitat quan no tenen els mínims elementals per gestionar-la de forma eficient i de forma clara, en funció dels interessos del país.

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Joan Manuel Sabanza.

El Sr. Sabanza i March

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és evident que el nostre posicionament serà, al final, molt semblant..., semblant del tot, al que feia el Grup Socialista, però també és evident que serà per motius molt diferents, no?

Han pogut constatar, en les diferents intervencions, que el tema dels consells comarcals és un tema que preocupa tothom, que tothom vol donar-hi solucions, i que el balanç que es fa dels deu anys del seu funcionament també es valora diferent, per part d'uns i per part dels altres: des de grups que demanen molt més poder perquè tinguin més contingut i més presència en la vida política institucional del país, fins a altres que gairebé proposen la seua dissolució, basada en el fet que no encerten a veure què és el que fan, què és el que no fan, i en algun cas adduint que el que fan no deu estar prou ben fet. I no sé si el senyor Mir —perquè no ho ha concretat— es referia als consells comarcals que governa el Partit Socialista: això hauria estat bo que ho hagués clarificat.

La Moció que ens ocupa, la Moció d'Esquerra Republicana, fa una exposició i unes propostes del que caldria fer per millorar el funcionament dels consells comarcals. I, després de llegir-la, punt per punt, veiem que hi ha una sèrie de contradiccions molt directes amb els altres grups —amb el Grup d'Iniciativa, per exemple, i amb el Grup Socialista. El senyor Benach proposa canviar la forma del repartiment d'un terç, per dos terços, dient que d'aquesta manera es garanteix més la participació democràtica i la presència dels petits municipis; Iniciativa proposa fer-ho tot en funció dels vots, si no ho he entès malament, també intentant garantir la presència dels petits municipis... Miri, suposo que la proposta de l'esmena d'Iniciativa ve a dir que volen els mateixos drets i representativitat per als petits municipis que per als grans, dintre de la comarca. Jo entenc que és això. Si és així, la conseqüència primera seria que vostès proposessin això a la Federació de Municipis de Catalunya i apliquessin el principi de l'Associació que diu: «Un municipi, un vot». Llavors, en aplicació d'aquest principi, podríem estar disposats a reconsiderar-ho i utilitzar-lo, si bé hauríem de tindre en compte que és molt difícil harmonitzar el tema, pel fet que hi ha consells comarcals que tot just passen de deu municipis, i n'hi ha d'altres que passem de més de trenta, i per tant se faria molt difícil poder harmonitzar tota esta representació.

També voldria recordar..., perquè s'ha parlat aquí que quan es van aprovar les lleis d'organització territorial es va fer per imposició i sense gaire consens: voldria recordar al senyor Mir que es va fer, si mal no recordo, pel que fa a la de comarques, amb el vot d'Iniciativa per Catalunya, Esquerra Republicana i Convergència i Unió. Per tant, era una àmplia majoria i un ampli consens que hi va haver al Parlament. I quant a la fórmula d'un terç, dos terços, va ser el mateix Grup d'Esquerra Republicana qui va proposar aquesta fórmula. Que després s'hagi pogut demostrar que no és prou vàlida, doncs ja ho veurem, però, de totes maneres, la responsabilitat estaria compartida entre aquells que aquell dia van fer la proposta, que era Esquerra Republicana, i el Grup de Convergència, que és qui la va acceptar. Per tant, repartim, si que és que hi ha culpes, i vegem, però anem a l'origen per veure d'on arranca el tema.

Quant a la província única, aquesta és una vella aspiració de molts que som avui aquí a l'hemicicle, però cal tenir en compte que s'ha de garantir tenir una majoria

favorable perquè això tingui un resultat positiu al Congrés de Diputats, que és el competent per aprovar-ho. I, tal com estan les coses ara, el Grup de Convergència i Unió tan sols disposem de setze diputats, dels tres-cents cinquanta, i si sumem els d'Iniciativa, que en té dos, i altres grups, doncs, que podrien ser favorables al tema, no passaríem de divuit, perquè no confio que, pel que ha dit el senyor Mir, si al final tinguessin grup parlamentari propi a Madrid, es poguessin sumar a la petició de província única.

En el tercer punt proposen altre cop constituir la comissió que ja es va acordar en el tema de la resolució del debat de política general. I demanen la participació, assegurar la participació, dels consells comarcals. Aquesta participació ja està prevista, tota vegada que allí es preveia que les associacions representatives del món local tindrien participació, tindrien veu i vot, dintre de la comissió, i entenem que no cal l'especificitat dels consells comarcals, sinó que, tant la Federació com l'Associació Catalana de Municipis garanteixen aquesta representativitat. També els vull avançar, senyor Benach, que la comissió que es demanava crear en aquella Resolució, la 409/V, està previst que es constitueixi immediatament, i en qualsevol cas sembla ser que les previsions són que abans que acabi este període sessions estarà constituïda i començarà a treballar. I és des d'allí, entenem, que cal donar solucions i propostes d'actuació, que no calen possiblement en aquesta Moció, perquè és parcial, només veu alguns dels aspectes, i aquella està cridada a ser una comissió que doni una visió molt més global de tot el que fa el món local, i també, concretament, del món comarcal.

El que passa, amb tot això dels consells comarcals, és que, clar, vostès, els grups de l'oposició, jo m'atreveria a dir que pràcticament no han fet res per prestigiar els consells comarcals. En el tema dels consells comarcals no hi ha hagut lleialtat institucional. Si la seua actitud hagués estat positiva, segur que s'haurien pogut millorar i optimitzar determinats aspectes del funcionament dels consells comarcals, que nosaltres podem considerar que també es poden millorar. Un dels principals problemes és el del finançament: han parlat alguns de vostès, i més concretament també el senyor Morera, que a més es queixava que no hagués tingut tot el suport a una proposta que va fer perquè els consells comarcals fossin tinguts en compte, dintre del finançament que estableix la Llei d'hisendes locals, que va ser una llei que en va prescindir, que en parlem cada any a la llei de pressupostos, i que cada any els recordo que aquella va ser una llei que es va fer amb un Govern socialista, que és el que ha impedit que els consells comarcals tinguessin un finançament correcte i que, possiblement, això hauria ajudat que haguéssim fet les coses més ben fetes.

La solució als problemes que puguin tenir i plantejar els consells comarcals, jo crec, per tant, que no ve a través d'aquesta Moció que tractem. El que sí que pot ajudar és un gran pacte institucional, i de partits, que reconegui l'existència dels consells comarcals, no com un contrapoder o un competidor, com ens fan veure, sinó com una eina que ha de ser útil per apropar l'Administració al ciutadà, des de les diputacions i la Generalitat,

i alhora per coordinar, ajudar, optimitzar els recursos i competències dels que, encara que estan més a prop, com són els ajuntaments, no ho poden fer amb totes les garanties. El que passa és que això s'ha de fer des de la lleialtat i amb l'esperit de col·laboració que vam establir en aprovar la Resolució 409/V, o en aprovar aquell article de la Llei de pressupostos que ha de permetre fer realitat el Pla director d'inversions locals.

Els consells comarcals no serveixen, ni han servit, per fer de corretja de transmissió del Govern de la Generalitat ni per fiscalitzar ningú, senyor Fuentes. Perquè, si no, vostès tindrien un infiltrat al seu Grup. Perquè el senyor Gimeno, per exemple, forma part del govern del Consell Comarcal del Montsià, que el president és de Convergència i Unió, i si es deguessin a això, els consells comarcals... —o el de la Ribera, que també hi estan, en el govern—, doncs, voldria dir que també participen d'això, i no crec que sigui així. Per tant, m'imagino que ha estat, doncs, un joc de paraules, el que vostè ha fet, i no es referia de veritat al que ha expressat, o no pensava realment el que estava dient amb paraules, perquè si no tindríem això: el senyor Gimeno, doncs, es trobaria en una situació difícil.

Des del Govern, sí que s'han fet esforços importants per millorar el contingut i el finançament dels consells comarcals. No encerto a veure, però, quines han estat les propostes de vostès. Per exemple, Partit Socialista, Iniciativa i Esquerra, fins a un moment, les propostes que han fet, per exemple, a la diputació que governen tots plegats, que és la de Barcelona, per incrementar els traspassos de competències als consells comarcals i a la Generalitat. No els sé veure, no els sé veure.

Caldrà, per tant, buscar elements que ajudin al relleu i a la consolidació definitiva dels consells comarcals i caldrà, per exemple, establir diferències entre els consells en funció de la seva estructura territorial, social, la seva població, la seva capacitat de gestió i la voluntat dels seus representants d'adquirir estes competències, com ara ja passa amb els ajuntaments quant a les seves competències i als serveis obligatoris que han de prestar.

No els voldria cansar recordant-los l'esforç que ja en els dos últims pressupostos ha fet el Govern de la Generalitat...

El president

Senyor diputat, ha esgotat el seu temps.

El Sr. Sabanza i March

Gràcies, senyor president, acabo de seguir.

...a través del Departament de Governació, incrementant els recursos un 21%. Jo estic convençut que si ja al seu dia no s'haguessin creat els consells comarcals vostès, que ara els critiquen, me'ls haurien reclamat. O és que s'haurien conformat a proposar la creació de dos-centes mancomunitats o tres-cents consorcis, amb el desgavell que tot això comportaria?

Per tots estos motius, senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup de Convergència i Unió votarà en contra de la Moció que ens presentava el Grup d'Es-

guerra Republicana i, consegüentment, també de les esmenes que proposava el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, cal que el diputat proposant, el diputat senyor Benach, es pronunciï sobre les esmenes formulades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya i substanciades pel diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. En tot cas, el Grup de la majoria votarà les esmenes si les acceptem, perquè si no les acceptem no podrà: no ho poden tot!

Bé, ja d'entrada celebrar que l'embús d'Urquinaona hagi lliurat els nostres consellers, perquè ja puguin ser aquí amb tots nosaltres al Parlament, sempre és una bona notícia.

Dit això, pel que fa referència a les esmenes del Grup d'Iniciativa - Els Verds, defensades pel senyor Roc Fuentes, a veure, en principi hi ha dues esmenes molt diferenciades: amb la segona, ja li dic d'entrada que hi estem d'acord i l'acceptem, a més a més la compartim absolutament en la seva filosofia i, per tant, res més a dir, i pel que fa a la primera és un tema que hauríem de discutir llargament. Nosaltres entenem que el nostre redactat és un primer pas i que, per tant, ja estaria bé com a primer pas, i per tant preferíem mantenir-lo així. En qualsevol cas, el que és evident és que, vist el resultat o escoltats els diversos ponents dels altres grups parlamentaris, tant se val que l'hi accepti com que no l'hi accepti, perquè tots acabaran al mateix lloc i, per tant, si em permet, la mantindriem, entre altres coses perquè entenem que és una mica aquest primer pas que plantejàvem.

En qualsevol cas, senyor president, queda clar que la primera no l'acceptaríem, la segona l'acceptaríem, i, en definitiva, que pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana la lleialtat institucional és un valor importantíssim, però que ha de ser sempre fruit de la coherència, i aquesta coherència, de vegades, així com a l'esmena d'Iniciativa sí que s'hi troba, en d'altres posicionaments no l'acabem de veure.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies.

Acabat el debat, pronunciats sobre l'acceptació o la no-acceptació de les esmenes, passarem a votar la Moció en què queda incorporada l'esmena número 2, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Demano a les senyores diputades i els senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut refusada per 21 vots a favor, 83 en contra i 1 abstenció.

Recuperem l'ordre del dia del Ple, després de l'alteració que ens hem vist obligats a fer. Per tant, tornarem a les interpellacions.

Interpellació al Consell Executiu sobre els ferrocarrils d'alta velocitat a Catalunya

El dotzè punt de l'ordre del dia és interpellació al Consell Executiu sobre els ferrocarrils d'alta velocitat a Catalunya. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula per exposar la interpellació el diputat senyor Manuel Nadal.

Prego a les senyores diputades i els senyors diputats que guardin silenci i ocupin els seus escons.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, anem a parlar d'un tema important per a Catalunya, que és el tema dels trens d'alta velocitat.

Amb aquest tema jo crec que moltes vegades el Govern, l'oposició, les institucions, la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona, el Govern de l'Estat hem tingut una política de diàleg de sords; hem fet propostes, no s'han escoltat. I jo crec, de totes maneres, que hem fet un petit avenç i crec que avui aquesta interpellació correspon a aquest petit avenç: ja no fem un diàleg de sords, ara fem un diàleg a crits, és a dir ens cridem, ens diem coses, però com a mínim ens escoltem i anem avançant. Jo crec que això és una millora, perquè les propostes que anem fent tots plegats —el Govern de la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona, Convergència i Unió, els socialistes, el Partit Popular—, malgrat que a vegades es facin amb interpellacions, amb compareixences, a la premsa, a poc a poc es van acostant i anem arribant a conclusions que jo crec que seran positives per a Catalunya.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

En aquests moments, per tant, de diàleg a crits, ens escoltem i hem anat arribant a molts de punts de consens, propostes que abans semblaven esbojarrades o decimonòniques ara ja no ho són tant, i, per tant, una mica tots plegats hem caigut del cavall i ens hem reconvertit a noves propostes, perquè tots pensem que, a través del consens, farem una proposta millor per a Catalunya.

Hi ha un acord que en aquests moments l'augment del transport de mercaderies i l'augment de viatgers requereix dues opcions: o incrementar la xarxa d'autopistes o incrementar el ferrocarril. Tenim un consens: tots optem, jo diria que tota la cambra, en aquests moments, que cal potenciar sobretot el ferrocarril, i de la mateixa manera que vam passar de l'opció carreteres a autopistes, potenciar la xarxa de ferrocarril vol dir passar de la xarxa de ferrocarrils convencionals a la xarxa d'alta velocitat.

Els trens són menys contaminants, ocupen menys espai, són més veloços. Per tant, hem de potenciar el transport ferroviari: consens.

Un altre punt en el qual ja ens hem aproximat: la xarxa d'alta velocitat, la tecnologia de la xarxa d'alta velocitat permet en aquests moments el pas de ferrocarrils per a viatges i el pas de ferrocarrils per a mercaderies. Per tant, hem avançat també en aquest punt.

Un altre punt en el qual tots estem d'acord és que aquesta xarxa d'amplada internacional, apta per a viatgers i per a mercaderies, ha de servir també per portar tres d'alta velocitat a llargues distàncies, trens a mitges distàncies i trens regionals, diguem, al que és Catalunya. Per tant, ens hem anat aproximant.

I aquí voldria fer un incís: jo crec que els grups d'aquesta cambra, com a mínim els socialistes des de l'Ajuntament de Barcelona i el Govern de la Generalitat, tenim un punt d'aproximació fonamental respecte al concepte de país i d'aquest país respecte a una gran regió europea. El tren d'alta velocitat serveix precisament per vertebrar un model territorial. Una Catalunya amb una capital, Barcelona, ben articulada en la regió europea, amb un extrem a Montpeller, un altre extrem a Tolosa, un altre a València, la nova gran euroregió mediterrània, i una Catalunya vertebrada amb trens regionals que vagin de les capitals catalanes, Lleida, Tarragona, Girona, Barcelona, passant per algunes ciutats importants d'aquest recorregut, com pot ser Figueres o pot ser Vilafranca.

Per tant, estem pensant en un país on el tren serveixi per equilibrar territorialment. Si tenim les capitals catalanes a vint-i-cinc, trenta o quaranta minuts de Barcelona, i aquestes capitals catalanes del que en diem demarcacions estan a mitja hora de les grans ciutats de la seva demarcació, vol dir que pràcticament tenim tot Catalunya a una hora, una hora i quart, una hora i mitja màxim, de la capital, Barcelona. Per tant, estem contribuint de manera substancial al reequilibrament territorial de Catalunya i, alhora, construint aquesta gran euroregió europea.

Sobre aquests punts hem arribat a consens. Hi ha alguns punts en què no tenim tant d'acord i en què les discrepàncies substancials són importants, i jo crec que, fruit d'aquest diàleg que dic que és a crits, ens anirem aproximant i finalment serà un diàleg més pausat, més tranquil, i arribarem als acords necessaris.

L'estat actual de la tramitació. Per nosaltres, hi ha una preocupació respecte a l'estat actual de la tramitació, perquè ens estem endarrerint, senyor conseller. Vostè va fer una compareixença a la Comissió de Política Territorial el 3 de desembre i en aquella compareixença ens van anunciar uns compromisos de tramitació que no s'han complert. Per exemple, en el tram Saragossa - Lleida sí que estem en fase de construcció, i potser l'altre de Lleida el que haurà de pensar és que si no continua de Lleida cap a Barcelona haurà de tenir uns infraestructures a punt per al traspàs, fins i tot per a la gent que es quedi a Lleida durant un cert temps, esperant la connexió amb altres trens. Saragossa - Lleida avança, i tindrem, el 2002, el tren d'alta velocitat a Lleida.

Però el tram Lleida - Barcelona, senyor conseller, vostè ens va dir el 3 de desembre: «d'aquí a pocs dies sortirà a informació pública». Han passat dos mesos i mig,

no ha sortit a informació pública, i ahir el president ens anunciava que potser el mes que ve hi sortirà. Per tant, ens estem retardant, no d'una manera significativa, però ens estem retardant. I jo no voldria creure que aquest retard respon a aquesta voluntat política que el Partit Popular ha anunciat, de dir: «com que no tenim més recursos farem fins a Lleida, quin remei ens toca!, però amb la resta ja veurem què passarà». Sembla que en les converses que han tingut vostès –vostè, senyor conseller i el president–, això no serà així, però la voluntat política hi era i, per tant, s'han produït retards innecessaris.

En el tram Barcelona - frontera francesa jo crec que s'està avançant, ha de sortir a informació pública i hi ha temes pendents d'acord definitiu –encara ahir hi havia reunions per parlar dels temes de les estacions d'aquest tram Barcelona - frontera francesa. Sembla que també hem avançat en alguns punts. Sembla que estem d'acord que és bo que els trens passin per les ciutats. Estem d'acord que Figueres tindrà estació –no sabem on, encara– i estem d'acord que Girona tindrà estació: hem avançat, cal perfilar els petits punts de discrepància que pugui haver-hi encara, però ens estem acostant. Per tant, aquesta qüestió que era un diàleg de sords, de dir: «no, uns diuen l'aeroport, altres Girona, uns diuen una cosa, altres una altra...», ens anem acostant de mica en mica i jo crec que això és molt positiu.

Tenim un problema, senyor conseller, amb la connexió amb França. Jo crec que els compromisos internacionals es compliran i que, per tant, la construcció del túnel amb l'empresa internacional que s'hagi de constituir i amb l'acord i el pacte internacional que s'hagi de fer entre l'Estat espanyol i l'Estat francès farà possible que el tren no es quedi a la frontera francesa, sinó que passi per la Jonquera i arribi a Perpinyà, que serà una important millora. Però l'Estat francès ha apostat pels trens d'alta velocitat –i aquí val a dir que aposta pels trens d'alta velocitat, que no és veritat que hagi parat el programa de trens d'alta velocitat–, ha apostat pel que va a Strasburg i ha apostat pel que en diuen l'eix Rin - Rhône, que va de Dijon a Mulhouse; per tant, ha apartat el que és el tram Montpeller - Perpinyà.

Jo espero que es compleixi l'acord internacional de fer arribar el tren a Perpinyà i que l'augment de mercaderies, l'augment de trànsit de passatgers faci imprescindible també que el Govern francès acceleri el tram Montpeller - Perpinyà. Per altra banda, jo estic convençut que després de les eleccions regionals que es fan el mes de març a França, aquests temes es podran desencallar políticament, cosa que en aquests moments, per interessos electorals d'uns i d'altres, no es fa.

De totes maneres, en el tema on potser hi havia més discrepància i on també hi ha hagut acords importants però encara no definitius és el tema de com entra el tren d'alta velocitat en l'àmbit metropolità, com entra per Barcelona.

També tenim acords importantíssims. Ja no hi ha discussió que l'estació central de Catalunya és la Sagrera; perfecte, ens n'alegrem, i la Sagrera ha de ser un gran sistema d'intermotilitat, de canvi de sistemes de transport: l'AVE, els trens convencionals, l'Euromed, el

metro, els autobusos. Sagrera: estació central de Catalunya.

Tenim acord que la xarxa d'alta velocitat ha de passar per l'aeroport, vostès i nosaltres –potser Madrid encara no, però em sembla que en aquest tema també ens hi acostarem–, el TGV ha de passar per l'aeroport. Hi ha acord que aquest TGV o la línia d'amplada internacional ha d'arribar al port, però encara no tenim l'acord definitiu i, si de cas –veig que tinc la llum taronja– en parlarem després, hem de veure per on el fem passar, aquest tren. Hi havia una proposta que ens feia passar el tren pel Vallès i entrava a la Sagrera i tenim altres propostes que ens diuen que potser el que cal fer és un altre sistema.

Amb el model global que cal fer l'anella completa pel Vallès, la Sagrera, per l'aeroport, el port i per dintre de Barcelona, ja sigui pel litoral o més pel centre, per la Sagrera i tornar a sortir, amb el model final hi estem tots d'acord. La discrepància està en les prioritats.

Vostè sap, senyor conseller, que hi ha estudis que ens diuen que és més barat fer-ho pel litoral que pel Vallès, i que és més curt; s'han de construir menys línies. Per tant, el Grup Socialista pensa que hem de fer un esforç –sembla que s'està fent– per estudiar què és el més convenient, si entrar pel litoral o entrar pel Vallès, sabent que el model final és el mateix. Espero que aquest diàleg que fins ara era a crits avui sigui un diàleg més pausat i que l'acord sigui cada vegada més substancial.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre la interpellació, té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, Pere Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, senyor Nadal, sap perfectament l'interès que des de sempre ha tingut el Govern pel projecte del que a mi m'agradaria dir-ne la línia ferroviària d'altres prestacions o, si vol, l'autopista ferroviària, i a la vegada, una d'aquestes altes prestacions és que fos l'ample de via europeu. I precisament, quan vostè parla d'aquest diàleg a crits, jo li diria que segurament aquest diàleg a crits deu ser una herència que durant molt de temps vam haver de cridar, segurament en solitari, i molt de temps predicar en el desert perquè aquesta línia fos una realitat.

Vam haver –vostè ho sap perfectament– de comprendre, doncs, que la connexió de l'Estat espanyol amb Europa comencés de Madrid a Sevilla, no? És a dir, anant cap avall en comptes d'anar cap amunt. Vam haver, fins i tot, de fer el possible per reconvertir una idea que és que el ferrocarril de Barcelona a Madrid, en lloc de començar-lo per Barcelona o per Madrid, es comencés entre Saragossa i Lleida i es presentés com simplement una millora o un nou traçat, però amb les primeres versions encara amb ample ibèric, amb ample de

Renfe. Tot això va fer que el Govern de la Generalitat hagués de postular –ho repeteixo– molt de temps en solitari. Sortosament, en aquests moments ja no és així i n'estem contents, i agraïm a moltes persones –segurament, vostè també és un d'ells– que han fet l'esforç de reconvertir aquesta opinió i que la lògica de l'ample de via europeu fos una lògica en aquests moments ja gairebé –gairebé– no discutida per ningú. Per tant, aquest..., això que vostè anomena «diàleg a crits» deu ser encara la remor dels crits que, lògicament, des de Catalunya, molt concretament des del Govern de Catalunya i des de Convergència i Unió, es van fer en defensa d'aquest traçat Madrid - Barcelona - frontera.

Bé, vostè amb la seva interpellació planteja com estan les coses. Jo no tinc cap inconvenient a informar-ne del dia a dia, i a la vegada, doncs, vostè fa referència que una compareixença meva, que jo no recordava el dia exactament, però que vostè em diu que va ser el 3 de desembre, doncs, jo vaig donar com estaven les coses el dia –lògicament– 3 de desembre. I això nosaltres ho podem fer perquè tenim una informació que se'ns va actualitzant. Aquesta és de data 17 de novembre, i jo avui utilitzaré unes dades que l'últim dossier que tinc és del 9 de febrer, encara que, com pot imaginar-se, tenim també notícies d'última hora fruit de la conversa que el mateix president de la Generalitat va tenir amb el ministre de Foment abans-d'ahir.

Com estan en aquest moment les coses? Miri, jo crec que les coses estan globalment i francament ben enfocades. Tenim en construcció i en una fase prou avançada i la gent de Lleida ja deuen començar a sentir la remor de les obres entre Lleida i Saragossa; i tenim els projectes ben enfocats entre Madrid i Saragossa. Té vostè raó que el Ministeri –així ens ho havia comunicat– tenia la intenció a finals d'any de treure a informació pública, i si vostè, que deu ser un atent lector de les actes de les comissions ho analitza, doncs, ho comprovarà, jo parlava del tram Lleida - Barcelona. Bé, ara, el que es va dir abans-d'ahir és que el que sortia a informació pública hi ha un compromís explícit del ministre durant el mes de març és el tram Lleida - Martorell. Justament això respon a la voluntat d'abans de prendre qualsevol decisió de com en una primera etapa i, en definitiva, com també es dissenya tot l'entorn de Barcelona, abans de prendre una decisió si ja traguéssim a exposició pública el tram Lleida - Martorell - la Llagosta - la Sagrera, doncs, lògicament ja condicionàrem d'alguna manera les decisions. Per tant, en aquest sentit, el que s'ha acordat és que el que surti a exposició pública ho farà –repeteixo, almenys aquests són els compromisos del Ministeri de Foment, ho farà– en el mes de març.

Jo li he de dir que, a més a més, aquests mesos s'han aprofitat per intentar, de comú acord amb el Govern de la Generalitat i en contacte amb els sectors afectats –hem tingut contactes amb ajuntaments, amb consells comarcals–, intentar d'anar acotant i anar afinant les propostes de traçat, de manera que el traçat que surti a informació pública sigui un traçat ja molt elaborat i que respongui al màxim als desitjos, lògicament, amb les alternatives que la llei obliga a donar i, lògicament, sotmès amb tota voluntat que el tràmit d'informació

4800

pública sigui un tràmit, jo penso, ben reeixit i que ens aportí tota la riquesa de matisos en el projecte. En qualsevol cas, aquest és el nou calendari que té una circumstància variant en relació amb l'anterior i és que només arriba fins a Martorell.

Què passa amb la penetració del tren d'alta velocitat a Barcelona, a l'àrea barcelonina? Bé, passa que nosaltres en primer lloc hem de tenir en compte, i vostè ho ha dit, i jo voldria també fer-hi esment –i torno al principi de la meua intervenció–, que el que s'està construint no és un TGV o un AVE o un TAV o com en vulguem dir, sinó que el que s'està construint és una línia ferroviària d'altres prestacions. Quin és el significat d'altres prestacions per a nosaltres? El significat d'altres prestacions és, en primer lloc, ample europeu, perquè sense ample europeu no hi ha possibilitat d'altres prestacions; no podem estar ben connectats amb Europa, els trens d'Europa no poden entrar bé, etcètera, etcètera. En segon lloc, vol dir que aquesta línia tingui unes característiques que li permetin el trànsit de tot tipus de trens i, per tant, els trens més ràpids hi han de poder circular, però hi han de poder circular, també, en la mesura del possible en el major nombre de trams possibles trens de mercaderies i, d'altra banda, hi han de poder circular també, i això és molt important des del punt de vista dels interessos del país, i de la bona eficàcia en la gestió territorial, hi han de poder circular també trens de viatgers amb dues modalitats que no és el tren d'alta velocitat: una modalitat són els trens regionals i l'altra els trens xàter. És a dir, nosaltres necessitem que aquesta línia connectada amb Europa ens permeti que pugui ser autoritzada també en tren xàter, d'alta velocitat o no, que ens porti a casa nostra, o més avall, allà on sigui, que ens portin persones, deixi'm dir turistes, però en general qualsevol tipus de viatgers, d'usuaris, de manera que pugui substituir l'ús ja, com també vostè deia, massa intens de les autopistes que van obligant a augmentar el nombre de carrils i, en un moment determinat, podrien obligar a duplicar les autopistes del corredor mediterrani.

Per tant, aquest concepte de ferrocarril o de línia d'altres prestacions segurament imposa una sèrie de servituds. Quines servituds són aquestes? Doncs, home, que nosaltres necessitem connectar, com a mínim –com a mínim, que potser més coses, però com a mínim–, el port de Barcelona amb la línia que ve de la frontera. Per què? Doncs, home, perquè, com a mínim, un punt d'intercanvi modal del transport de mercaderies es produeixi no com ara al nord de la frontera sinó que es produeixi en l'àmbit del delta del Llobregat, concretament al port de Barcelona en tota..., diguem-ne, en tot el complement d'inversions logístiques que s'estan fent en aquest moment.

Aquest és un fet cabdal que, lògicament, ha comportat que en qualsevol cas nosaltres definíssim, pel que fa als entorns de Barcelona, dues qüestions. Una, vostè hi ha fet referència, nosaltres l'hem dita i de manera, diguem-ne, molt clara el Ministeri també s'hi va pronunciar favorablement abans-d'ahir, i és que la gran estació de l'àmbit barceloní –vostè ha dit de Catalunya, jo estic d'acord també en aquesta concepció– la gran estació, l'estació central d'aquesta línia a Barcelona ha de

ser la Sagrera. Per tant, aquest és un punt ja comú, un punt fixat en el qual crec que totes les bandes estem d'acord. I la segona qüestió que en aquests moments, doncs, està assumida és que amb aquesta primera etapa s'ha d'arribar també al port de Barcelona amb doble línia. És a dir, s'ha d'arribar d'una banda baixant el Llobregat –i les reserves de sòl estan fetes amb aquest efecte– perquè puguin passar els trens de mercaderies d'ample ibèric que vénen de la resta d'Espanya i arribar al port i que per la drecera que és el curs baix del Llobregat, però, per allà pugui també baixar el ferrocarril, la línia d'altres prestacions i, per tant, els trens de mercaderies que hi passen. Aquest és un avenç significatiu i jo estic segur que a partir d'aquestes coincidències la decisió d'aturar l'estudi a Martorell i prendre's un termini raonable, part dels dos o tres mesos, per estudiar bé la resta d'accessos a Barcelona és una decisió que entra en el camp del coherent i de permetre'ns, d'alguna manera, que les decisions que es prenguin siguin en funció d'elements al màxim de racionals possibles.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller. Pot fer rèplica el senyor diputat. Té la paraula el senyor Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor president, senyor conseller, em satisfà, diguem-ne, l'anunci que ara feia el president i que vostè també ha fet als mitjans de comunicació que s'està estudiant de nou quin és el millor sistema d'entrada a Barcelona i que el que sortirà a informació pública és el tram Lleida - Martorell. Perquè fins ara hi havia hagut rèpliques que s'havien dit que les propostes eren obsoletes, «decimonòniques», i a mi em sembla que estem dialogant perquè potser el que pensem és millor que si en parlem tots plegats surti una proposta més coherent.

Jo voldria insistir-li: el model inicial que fins ara se'ns havia proposat era un model que arribava, diguem-ne..., situem Martorell aquí –no és exactament aquest punt–, passava pel Vallès, entrava a la Sagrera pel que fa als passatgers. Hem dit que hi ha acord, vostè també hi està d'acord i el Ministeri també, que es busqui un accés a l'aeroport. Doncs, molt bé, passatgers vénen, canal del Llobregat, aeroport, han de tornar a sortir, han de tornar al Vallès i tornar a la Sagrera. Això és un model poc operatiu. En canvi, si busquem el model que connecta l'aeroport amb la Sagrera, tenim un model operatiu: entren a l'aeroport, passen per sota Barcelona, Sagrera i surten cap a França.

Tenim el problema de les mercaderies; és cert: surten pel corredor. I el tema del Vallès al final s'ha de tornar a plantejar. Per tant, en el model final hi estem d'acord, en el que potser no estem tots d'acord és en quines són les prioritats. Ara, si resulta que és més barat –93.000 milions de pessetes per al Vallès, amb tots els seus ramals; 69.000 per al litoral amb totes les seves opcions–, és més curt –72 quilòmetres pel Vallès, 51 pel litoral–, potser val la pena que ho reconsiderem. A més si fa el sistema més operatiu, i a més si d'aquesta manera també impe-

dim que es faci una intervenció massa contundent en el Vallès, diguem que és un territori en aquests moments molt poblat i que mediambientalment, socialment i urbanísticament seria molt difícil. Per tant, ens sembla bé que ens aturem i tornem a reflexionar sobre quina és la millor opció possible.

Hi ha una altra qüestió que voldria plantejar, senyor conseller. En aquesta cèlebre reunió i aquest cèlebre acte dels propòsits del Ministeri de Foment es planteja la necessitat de centralitzar l'economia espanyola i les inversions d'infraestructures en el centre. Un model unicèntric d'Espanya, quan fins ara havíem anat construint a poc a poc un model policèntric en què el gran motor econòmic, o un dels grans motors econòmics de l'Estat espanyol era també Barcelona, i les seves infraestructures ajudaven aquest motor econòmic. Jo voldria que per Catalunya també penséssim en un model policèntric de Catalunya, i de la mateixa manera que hem fet un gran esforç de decidir quin és el model logístic de Barcelona, el port, l'aeroport, el TGV, comencem a pensar que hi ha altres zones logístiques a Catalunya molt importants. Tenim un àmbit logístic, que és l'àmbit del camp de Tarragona: aeroport de Reus, estació Perafort, port de Tarragona. Caldria pensar, de mica en mica –ja sé que es va fent, però també falta la concreció–, que això és un gran centre logístic i que també ha d'estar vertebrat amb infraestructures i també amb el ferrocarril.

Avui sortia una notícia al diari que diu: «Els valencians volen que l'Euromed arribi a la frontera francesa.» Vostès i l'Ajuntament de Reus estan pensant a fer una connexió que connecti l'Euromed amb l'estació de Perafort i l'aeroport de Reus. Em sembla positiu; i llavors veurem si l'Euromed seguirà la línia del TGV, però em sembla positiu que pensem en aquesta connexió Euromed, aeroport i Perafort. Ara, pensem que a Tarragona hi ha un port, i aquest port de Tarragona ha de tenir també accés a l'amplada internacional. No dic que el TGV arribi a Tarragona, al port de Tarragona, però sí que el port de Tarragona tingui amplada internacional connectada a aquesta xarxa d'alta velocitat que jo li plantejava. Per tant, pensem en aquest model logístic del camp de Tarragona.

Hem de començar a pensar en altres àrees. A les comarques gironines hi ha zones portuàries, hi ha aeroport, hi ha el TGV... Anem pensant com vertebrarem això amb la idea aquesta que hem plantejat tots, que els trens són per a les mercaderies i els trens són per als ciutadans, i els ciutadans solen estar en les ciutats, i per tant com més a prop fem les estacions de les ciutats segurament més viatgers hi passaran. Per això aquesta defensa aferissada que el tren tingui la seva estació central a la ciutat de Barcelona, que és allà on hi ha el més ampli nucli possible de passatgers i de clients d'aquests trens, que esperem que com més aviat millor els tinguem, i que finalment, el 2004, tinguem el tren d'alta velocitat fins a la frontera francesa o fins a Perpinyà. Tant de bo!

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara pot fer contrarèplica l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, jo crec que hi ha un tema molt important, senyor diputat Nadal, i és que en aquests temes de planificació, en els quals hi han decisions molt importants des del punt de vista econòmic, hi ha un ball de xifres, és a dir, han sortit unes xifres de diferents estudis, els quals posen de manifest unes durades en temps, unes llargades quilomètriques i uns costos de les diferents opcions, i jo aquí tinc quatre versions: una versió a través de la premsa i d'un petit esborrany que m'ha fet enviar l'Ajuntament de Barcelona de l'estudi aquest que ha sortit; d'altra banda, els nostres estudis del Govern de la Generalitat; d'altra banda, els de CIV i d'altra banda els del Ministeri de Foment.

I en la reunió que vam tenir amb el ministre i amb el president en parlàvem, i parlàvem, per exemple, de temps acumulat i parlàvem que una opció, nosaltres dèiem que en temps, un determinat recorregut era de 19'67 minuts, i el ministre deia: «No, escolti'm, que és de 20'24», és a dir, estàvem discutint per fraccions de segon.

I pel que fa al muntant econòmic no discutíem per fraccions tan petites, però sí que un mateix tram que nosaltres tenim valorat en 69.000 milions, en un altre estudi està en 51.000 i en un altre ho està en 84.000. Bé, tot això fa que jo crec que el debat no l'hàgim de portar precisament en un camp de discussió del dictamen tècnic que tothom té, sinó de buscar un dictamen, un estudi seriós, profund, que permeti posar-lo a la taula de tothom i a partir d'aquí prendre les decisions polítiques importants. I aquest és el mètode que d'alguna manera nosaltres volem fer.

Jo voldria també aprofitar l'ocasió que vostè em brinda per fer una crida com faig sempre. Jo crec que és bo que tothom, els ajuntaments, en funció dels seus legítims interessos, facin, encarreguin els dictàmens que creguin, però crec que és bo també que aquests dictàmens el Govern de la Generalitat, el Ministeri de Foment no se n'assabentin per una filtració d'aquestes interessades en un diari i que, llavors, fruit d'amistats o de coneixements amb un determinat regidor digui: «escolta'm, encara que no ho sàpiga l'alcalde, si us plau, passa'm aquest dossier perquè així tots tindrem la mateixa informació».

Jo penso que això contribueix a aquest debat a crits, que no és bo, i interfereix totes les solucions possibles. Per tant, com que sé que vostè deu tenir bons oïdors en algun d'aquests mitjans, jo demanaria, demanaria en nom del Govern que hi hagués aquest respecte institucional que quan algú faci un estudi, que es faci saber al Govern de Catalunya abans de filtrar-se a la premsa.

Aquesta és una mala manera d'actuar, que ens està costant la pèrdua de molts de mesos, i jo demanaria d'una vegada per sempre que es posés fi a aquesta pràctica, ho

repeteix, que ens està fent perdre a tots plegats molt de temps.

Bé, tinc poc temps però sí que voldria fer una referència a altres àmbits. Hem parlat –la interpellació era genèrica– de l'àmbit barceloní; hauríem de parlar d'altres àmbits: de la ciutat de Lleida, de l'entorn Reus - Tarragona, de Girona, de Figueres, de Vilafranca del Penedès.

Amb tot això, el criteri del Govern de la Generalitat en aquests moments –jo voldria anunciar-los a tots vostès– és que sempre que sigui possible nosaltres hem de permetre que totes aquestes ciutats catalanes tinguin una bona connectivitat a través de la nova línia d'altres prestacions, perquè una de les altes prestacions que li demanem a aquesta línia és la seva bona connectivitat, una alta prestació és la bona connectivitat.

Per tant, els criteris que potser vostè i jo ara hem debatut i hem exemplificat en el cas concret de l'entorn barceloní crec que són aplicables, salvant grandària, salvant els accidents geogràfics, salvant les diferents configuracions urbanes, en el conjunt de sistemes urbans de Catalunya.

Ho repeteixo: connectivitat, i connectivitat vol dir connectivitat pel que fa a passatgers amb el centre de la ciutat, el lloc més proper al centre que puguem, i d'altra banda vol dir connectivitat intermodal pel que fa a les mercaderies i, lògicament, amb aquesta gran instal·lació, per tant, que és el port de Tarragona, però també no podem oblidar ni l'aeroport de Girona ni l'aeroport de Reus.

Per tant, tots aquests elements són els que tenim damunt la taula com a criteri i els que en aquesta fase d'exposició pública... Jo el convido a vostè un dia que, la veu, la tingui moduladeta, a parlar-ne, així ningú ens podrà dir que ho fem a crits.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'ensenyament de la religió catòlica en el marc del nou sistema educatiu

Passem a l'inicialment catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre l'ensenyament de la religió catòlica en el marc del nou sistema educatiu, que ha presentat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per formular-la, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Tolosana.

El Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, penso que abordar aquesta qüestió suposa diverses coses: una, la idea que la societat espanyola i la catalana, en aquest cas, té la maduresa democràtica suficient per parlar d'aquest tema sense entrar en desqualificacions i crispacions que en un pas-

sat massa recent havien presidit qualsevol intent de democratització de la nostra societat, justament perquè entre altres coses volia dir la separació de l'Església i l'Estat.

També que aquesta maduresa que suposa una democràcia consolidada no vol dir plenament o definitivament construïda. És a dir, que, més enllà de la democràcia com a mètode, de l'acceptació immensament majoritària dels principis constitucionals, cal vetllar pels continguts, pel desenvolupament d'aquests principis, cal ser curosos amb les polítiques que es fan i amb la manera de fer política. Malauradament, podria posar exemples massa recents, com l'acte de Montserrat, on les maneres de fer política no són especialment curoses.

Per tot això, penso o pensem que el problema de la religió a l'escola no és solament un problema educatiu. L'ensenyament de la religió a l'escola no és una qüestió entre creients i no creients: ni tots els creients pensen igual i ni tan sols la jerarquia eclesiàstica té posicions homogènies, com hem pogut veure aquests darrers dies.

La introducció de l'ensenyament de la religió en el currículum escolar comporta, a la nostra manera de veure, la vulneració de tres principis fonamentals en un estat democràtic. La laïcitat de l'ensenyament públic, la no-segregació de les persones per motius de creences i la llibertat de les famílies, dels nens en definitiva, que han de triar i aprovar obligatòriament una matèria no volguda com a conseqüència de la pretesa llibertat d'aquells que volen la integració curricular de l'ensenyament de la religió.

El debat, ho voldria assenyalar, tampoc està centrat entre religió, dogma i moral o bé cultura religiosa, perquè aquesta és una qüestió que apareix sovint. El primer que caldria aclarir és el concepte de cultura religiosa. És evident que els mites i creences, el dogma, les normes de conducta i valors, la moral i les organitzacions religioses en el cas de l'Església catòlica com a conjunt de ministres i les ordres religioses han tingut i tenen el seu pes en molts fets socials, econòmics, polítics i bèl·lics, però en els ensenyaments no universitaris podem fer un tractament fragmentari del coneixement de la realitat social i cultural que ens permeti parlar de l'ensenyament de la cultura religiosa i, encara més, fer-ho des d'una òptica confessional? Val a dir que en la introducció del currículum de l'educació secundària obligatòria feta pels bisbes de les diòcesis de Catalunya es diu clarament: «Parlem d'un tractament confessional de la religió que resta diferenciat d'una cultura religiosa i d'una catequesi.» És tota una definició, curiosa definició.

L'acord que es va signar el 7 de juny de 1996 pel conseller Pujals i el bisbe president del SIERC, Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament Religiosos de Catalunya, Joan Enric Vives i Sicília, referit a l'ensenyament de la religió catòlica en el marc del nou sistema educatiu, que és el centre d'aquesta interpellació, aporta algunes novetats respecte a la normativa existent. Primer, a més de tres crèdits comuns per cicle per a aquells que hagin optat per a l'ensenyament de la religió catòlica, s'inclouran en l'oferta variable i optativa per al conjunt dels

alumnes crèdits de religió a impartir pels professors de religió catòlica. Dos, cada grup d'alumnes que opti per l'assignatura de religió catòlica en iniciar la secundària constitueix una línia i per cada dues línies hi haurà un professor amb dedicació completa; els grups d'alumnes per a l'ensenyament de la religió es desdoblaran quan es superi el nombre de vint. Tres, per necessitats de plantilla del centre, el professorat de religió catòlica podrà impartir matèries per a les quals tingui la titulació adient. Quatre, els professors o professores de religió, a més de ser membres del claustre, formaran part del Departament de Ciències Socials, tindran la possibilitat de pertànyer a tots els organismes docents del centre i d'acceptar responsabilitats de comandament. Cinc, l'àrea i matèria de religió serà avaluada individualment i participarà en les decisions globals i integradores de l'avaluació amb absoluta equiparació a les altres matèries del currículum. Sis, el professorat de religió serà triat i proposat pel bisbat corresponent.

Aquests punts són recollits en els acords i en el seu desenvolupament en el Reglament orgànic de centres d'educació secundària i, amb les lògiques diferències, pel que fa a crèdits i àrees, en el ROC d'educació infantil i primària i d'educació especial, recollits en sengles decrets.

Els sis punts assenyalats plantegen, pensem, unes quantes preguntes realment preocupants. Primera, quin principi democràtic sustenta l'oferta obligatòria de crèdits de religió per a tots els alumnes d'un centre? Segona, com es justifica, i més en un moment de restriccions pressupostàries, la generositat en les dotacions de professorat de religió, sobretot quan en el mateix document es parla de possibles necessitats de plantilla, que justificarien que aquest professorat es dediqués a fer altres assignatures? Tres, com es legitima que un professorat triat i proposat pel bisbat per impartir l'assignatura de religió catòlica des d'una òptica confessional, com es diu en el currículum, pugui donar altres matèries, com deia abans. Quatre, i de la mateixa manera, com pot aquest professorat, que ha entrat per la seva confessionalitat específicament, pertànyer al Consell Escolar, màxim òrgan rector d'un centre públic, pugui fer funcions de tutoria, intervenir en l'elaboració i l'aprovació del projecte educatiu del centre necessàriament laic? Com pot incorporar-se a les decisions globals i integradores de l'avaluació de l'alumne la valoració que hagi merescut l'aprenentatge de conceptes com «Déu pare creador, fill salvador i esperit santificador», o bé «la fe com adhesió a Jesucrist», «el credo, contingut de la fe» i «disposició a conèixer i respectar la normativa fonamental sobre la pertinença a l'acció catòlica» —això està tret del currículum d'ESO, àrea de religió catòlica, primer nivell de concreció, referit a les actituds.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Com podrà donar-se el caràcter global i integrador tant pel que fa als tipus de continguts com a les àrees, com es demana en el currículum d'educació infantil, en el parvulari, incloent-hi la religió, sense vulnerar el dret de les famílies que no triïn ensenyament en aquesta àrea? Com es justifica que una part del professorat d'un centre públic tingui un accés absolutament diferenciat

de la resta i sense les necessàries condicions de concurs i publicitat garantides per la intervenció de l'Administració? Com pot acceptar-se que una matèria impartida en aquestes condicions, o l'equivalent per a aquells que no fan religió i la trien obligatòriament, hagi fet mitjana per a l'accés a la universitat? En aquest moment hi ha una normativa que l'exclou, però tenim dubtes perquè hem tingut informacions confuses per part de membres del Secretariat de l'Escola Cristiana de Catalunya que aquesta exclusió es mantingui.

Una altra pregunta: té informació el senyor conseller de les qualificacions obtingudes en aquesta matèria en el BUP i en el batxillerat? I serà objecte d'avaluació externa, donada la seva condició de disciplina fonamental, segons diu l'article 2 dels acords de la Santa Seu i l'Estat espanyol, del 1979?

I un punt afegit, des de la lectura del currículum d'educació primària, àrea de coneixement del medi, el medi social i natural, que proposa afegir nou continguts i fins a dotze objectius més per als alumnes que no facin l'opció de religió. Els alumnes que no fan l'assignatura de religió no reben la formació correcta? Necessiten complements de formació per equiparar-se als que sí que la trien?

Quin respecte a quina llibertat justifica aquesta vulneració de les més elementals normes de convivència democràtica? Separem per raó de creences, o no separem...?, que aquest és un altre dubte que tenim respecte a la impartició d'aquesta assignatura en el parvulari; aquesta discriminació laboral d'una entrada diferent per a un sector de professorat, i, si em permeten, agreujada, perquè després aquest professorat no rep la remuneració ni allò que se li havia promès, com hem pogut veure aquests dies, que han protestat per la seva situació laboral. I el més elemental sentit comú pedagògic.

Espero, senyor conseller, que doni resposta a les nostres demandes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, per contestar la interpellació, l'honorable conseller d'educació, senyor Xavier Hernández, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Josep Xavier Hernández i Moreno)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, il·lustre senyora diputada, jo crec que convé, per centrar el debat d'aquesta interpellació, remetre'ns, més enllà de la brillantor de les paraules, als textos legals. Tota democràcia és una democràcia perceptible, senyora diputada, i, òbviament, ho és la democràcia espanyola, tal com es concreta a Catalunya, però és evident que estem en un país democràtic —això no ho posa ningú en dubte—, que la Constitució espanyola és una constitució democràtica, en els seus continguts i en el seu procés d'aprovació, i que les lleis que regulen l'educació, i en concret la matèria de la religió dintre del procés educatiu, són lleis també democràtiques; entre altres coses, perquè, quan en el seu desenvolupa-

ment o en la seva aplicació, ens han portat al Tribunal Constitucional, la doctrina assentada pel Tribunal Constitucional en relació amb la constitucionalitat de les normes en vigor així ho referma. I què diu la Constitució espanyola, en el seu article 27? Diu que els poders públics..., obliga els poders públics a garantir..., els poders públics hauran de garantir el dret que assisteix els pares per tal que els fills rebin la formació religiosa i moral que vagi d'acord amb les seves conviccions. I, com la senyora diputada sap molt bé, la LOGSE reconeix també i fa efectiu aquest dret dels pares per tal que els seus fills, en el si del sistema educatiu, puguin rebre la formació religiosa i moral que vagi d'acord amb les seves conviccions.

I això és allò que el Govern de Catalunya, en el marc de les seves responsabilitats i en el marc de les seves competències, està fent. No hi ha —jo estic segur que la il·lustre senyora diputada ho sap, i estic segur que també ho saben les senyores diputades i els senyors diputats d'aquest Parlament—, no hi ha a Catalunya cap alumne, cap pare, cap mare, que es vegi obligat, de cap manera, a rebre cap formació religiosa que no hagi, voluntàriament, triat. I procurem que en la normativa, dins el marc de la normativa que ho regula, no hi hagi tampoc cap pare ni cap mare que no tingui l'oportunitat, en el marc del sistema educatiu català, de fer eficaç el seu dret, constitucionalment reconegut, que el seu fill o la seva filla rebin la formació religiosa —en aquest supòsit, la catòlica— de conformitat amb les seves conviccions. No obliguem ningú a fer res, i garantim el dret que des de la llibertat es faci efectiva la possibilitat real de rebre aquesta formació.

És cert —diu la senyora diputada— que existeixen com a crèdits comuns, però sap també que això és només per a aquells que ho trien des de la seva llibertat. És cert que, dintre del que és el pla de les variables, es poden a l'oferta *per a tothom* matèries o continguts lligats al concepte religiós; però és cert també que són els pares els que trien o no trien l'assistència del seu fill a aquestes variables, i que no s'obliga ningú, i que, òbviament, tenen el concepte de «cultura religiosa» i no el concepte de «religió» pròpiament..., estricte.

No es pot parlar, senyora diputada, de vulneració de cap principi; no es pot parlar de vulneració de cap llibertat, perquè, precisament —i torno a dir-ho—, ningú es veu ni directament ni indirectament forçat a fer allò que no vulgui en aquesta qüestió, i la nostra preocupació és, simplement, complir la llei i fer possible l'exercici del dret per a aquell que lliurement el vulgui exercir.

Per tant, senyora diputada, no es tracta aquí de tomar a reobrir el debat que es va obrir i que va tenir lloc quan es va aprovar la Constitució, sobre aquesta qüestió. La Constitució està aprovada, i és la que és. No es tracta de reobrir el debat que sobre aquesta qüestió va tenir lloc quan es va aprovar la LOGSE, perquè la LOGSE està aprovada. No es tracta d'oblidar la doctrina assentada pel Tribunal Constitucional en relació amb la legitimitat i l'obligatorietat dels poders públics per fer eficaç i fer real l'exercici d'aquest dret en el sistema educatiu. I, en definitiva, el paper del Govern de Catalunya és el que és: que aquell que vol, pugui fer-lo real, el dret, i que ningú s'hi vegi obligat.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor conseller. Per replicar, té la paraula la diputada senyora Carme Tolosana, per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo no dubto de la Constitució, però els acords que es van signar i que donen després possibilitat de desenvolupar aquest altre acord que va fer el conseller Pujals i el president del SIERC, deriven dels acords de la Santa Seu i l'Estat espanyol de l'any 79; acords que van ser presos amb les cambres dissoltes, acords que van ser presos abans de la promulgació de la Llei de llibertat religiosa, acords que, amb el bon sentit de no despertar antics fantasmes, no van ser especialment discutits, però no tots els representants populars els van acceptar, perquè són de molt dubtosa constitucionalitat. I, quan d'aquests acords en deriven uns altres que n'accentuen els aspectes més discutibles, a mi em sembla que tenim dret i obligació de reclamar-ne una revisió més acurada.

Del dret a rebre educació, formació en religió catòlica, s'ha passat a l'obligatorietat de l'oferta: això no ho diuen els acords, no és obligatori; això és una interpretació. Que hi hagi professorats nomenats pel bisbat, això ho diuen els acords, però els acords no diuen que puguin impartir altres matèries; això és una extensió generosa del que han de fer aquests professors.

Diu vostè: «Hi haurà oferta de religió, de crèdits variables, des d'una òptica de cultura religiosa.» Doncs, es contradiu amb el que els mateixos bisbes han posat en la definició del currículum. Com jo llegia abans, es tracta d'un currículum des de l'òptica confessional, que no cal confondre amb la catequesi ni amb la cultura religiosa. A més, és lògic: si els professors han estat triats per la seva confessionalitat —i suposo que per més motius—, per la capacitat —d'altra banda, no demostrada— de docència, això és bastant discutible. Diu: «No obliguem a res.» Senyor conseller, s'obliga a triar en funció que uns altres han triat primer, sobretot a l'ESO i a la primària. L'opunitat al batxillerat ens compensa aquest desequilibri.

Jo li he fet una pregunta, que també m'agradaria que respongués, senyor conseller: com quedarà que les assignatures de religió del batxillerat facin mitjana o no? Jo ja sé que a la Resolució que donava les indicacions del curs 97-98 —ho dic de memòria; em penso que era el punt 2.3.3— es parlava clarament que no es comptabilitzaria, però jo ara en tinc dubtes. Altres informacions ens diuen que s'està pressionant perquè això faci mitjana. Això, senyor conseller, tampoc ho diuen els acords. O, si ho diuen, és clar, com s'interpreta que aquesta és una assignatura fonamental?

Vostè em diu: «Ningú està obligat a rebre religió.» Doncs, miri, en el parvulari, com que és absolutament complicat fer la separació de nens amb matèries globalitzades i amb activitats globalitzades, doncs, jo li

podria explicar que en més d'un centre..., per exemple, del centre de Barcelona, que recull quantitat d'ètnies diverses, amb religions molt diverses, aquests nens reben tota educació catòlica. Clar, jo no sé si els pares magrebins han fet un escrit per dir, perquè tampoc sé si el saben escriure en la nostra llengua, que ells no volen aquesta educació. Clar, hi ha sectors més conscienciats que sí que creuen el seu espai de llibertat, però hi ha, realment, jo crec, una laxitud i una permissivitat i una lectura dels acords originaris excessivament decantada cap a l'Església catòlica..., cap a la religió catòlica –perdó.

També una altra qüestió: en el parvulari, per exemple, en un centre de Lleida, protesta..., com que tenen prioritat els professors d'EGB que ho demanin –d'EGB i, ara, de primària i de parvulari que ho demanin–, de ser alhora professors de religió, clar, com ho fa aquest professor o professora per donar religió catòlica als seus nens? Busca un auxiliar i separa els altres? Un professor que estigui lliure, mentre els altres no la rebin? O passa el que realment passa: que arriben nens de famílies no creients, que han demanat que no rebin religió, i arriben a casa dient que tenen dues mares, una a la terra i una al cel que vetlla per ells.

Senyor conseller, són coses molt delicades, i de veritat que no vull treure cap polèmica passada de mida, però a mi em sembla que mereix una reflexió. I en la moció subsegüent a aquesta interpellació tractarem de donar-li idees perquè el Govern de la Generalitat afini millor les seves polítiques en aquest tema.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, bé, no es tracta –almenys per la nostra part– de donar compliment a cap d'acord de l'Església catòlica amb l'Estat espanyol. Nosaltres el que fem com a autoritat educativa és agafar la Constitució, agafar la LOGSE, agafar els decrets bàsics que regulen aquesta qüestió i donar-los plasmació a nivell de Catalunya. A partir d'aquí, és legítim opinar si ho hem fet bé o ho hem fet malament, però asseguro a la senyora diputada que el nostre paper com a autoritat educativa no és el de revisar o complimentar els acords. Una altra qüestió és aquests acords, en la mesura que s'hagin plasmat en lleis, en formar part de l'ordenament jurídic espanyol, d'alguna manera, també ens obliguen i formen part del nostre. Però de veritat que no es tracta d'això.

Hem de diferenciar molt bé, senyora diputada, la diferència entre l'obligatorietat que tenen els poders públics de garantir aquest dret i l'obligatorietat per a les persones. Tots els centres públics de Catalunya, sempre que hi hagi un nombre suficient i prèviament estipulat de pares que optin i que determinin de forma clara que volen exercir el dret a rebre formació religiosa, tenen l'obligació de posar en marxa aquesta feina. Però això no significa que l'obligatorietat vingui pels pares:

l'obligatorietat del servei públic ve per la mateixa Constitució. Si no, seria impossible fer eficaç l'exercici d'aquest dret.

Jo no li podria contradir a la senyora diputada si en 2.311 centres públics que hi ha a Catalunya –i no tinc ara al cap el nombre de grups que hi ha a tot Catalunya– hi ha algun cas concret en el qual l'aplicació de la normativa no s'hagi fet correctament. No li ho podria contradir. De segur que, més enllà de la voluntat i la professionalitat de totes les persones, això pot passar; i hi estem tots, els professors els primers, perquè això no passi. Però també ha de saber la senyora diputada que aquest tipus de qüestions no es fan en un buit: es fan en un centre concret, en el qual hi ha un consell escolar, en el qual hi ha un claustre de professors, en el qual hi ha unes associacions de pares, en el qual hi ha una participació de la comunitat educativa, i que aquesta, precisament, pluralitat d'òrgans de decisió i de participants és la primera garantia que tots tenim –la senyora diputada i jo– que les normatives s'apliquen, primer, de conformitat amb la norma, i segon, de conformitat amb els drets concrets de les persones, tal com es fan concrets en aquell entorn del qual es tracti.

Per tant, ni obligatorietat de ningú ni acords preconstitucionals. El que jo no puc evitar és que la imaginació de la senyora diputada vagi més enllà de la realitat de les coses. Però el fet concret, la realitat de cada escola, la realitat és un respecte al dret del pare a triar, i ni la més mínima obligació per part d'aquell que vol exercir la llibertat de no tenir ensenyament de religió.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament sostenible

El quinzenè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament sostenible, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Bé, com que hi han desenes de definicions de «desenvolupament sostenible» i dels seus conceptes predecessors, com poden ser «ecodesenvolupament», o els que van sorgir de la declaració de Coyococ els anys setanta, o l'estratègia mundial de conservació que es va produir el 1980, i si comencéssim a parlar d'elles no podríem parlar d'altres coses, optaria per buscar, una mica, el que podria ser el denominador comú de totes elles, tot i que no hi ha tampoc el màxim comú divisor en totes elles, i amb unes i pots trobar més còmode que amb d'altres. Però és cert que sí que hi ha un denominador comú, i el denominador comú, doncs, ve a dir que no es pot perpetuar el model de societat i desenvolupament actual; és a dir, que s'ha

de comptar amb l'espècie humana actual, amb tota, i amb la de les generacions futures.

Aquesta anàlisi, que porta com a conclusió que s'ha de canviar el desenvolupament de les societats actuals perquè no són sostenibles i, per tant, no es poden estendre en el temps, es popularitza a partir del famós informe Brundtland, en el nostre futur comú, de finals dels anys vuitanta, i, per tant, és una idea que està associada a la socialdemocràcia; associada a la socialdemocràcia més avançada, les socialdemocràcies de finals dels anys vuitanta de l'Europa del nord, però a la socialdemocràcia.

Això ho dic perquè pot semblar com si aquí estiguéssim davant de dos blocs: el que vol perpetuar el sistema de desenvolupament actual i els que no volen que es continuï prolongant aquest desenvolupament; i de fet no és això. De fet, és que està assumit per tothom que el sistema de desenvolupament que s'ha produït des de la revolució industrial fins ara no pot tenir continuïtat perquè no és viable. I això ens entra en el que era la definició de l'economia —que, encara ara, és la que marca els nostres dissenys—, de l'economia neoclàssica, fins als anys cinquanta, per la qual, doncs, l'economia no es comptava com a cap element de valor; és a dir, el valor de l'economia..., del medi ambient era zero, de l'ecologia era zero, perquè es considerava que els recursos eren infinits i que els embornals també eren infinits.

A hores d'ara, això no ho pot defensar ningú, ningú ho defensa, i a partir dels setanta comença a entrar el concepte ambiental en l'economia i es crea l'economia de la sostenibilitat, que podríem resumir, també a grans trets, en dos grans eixos: la que anomenem «sostenibilitat feble», el que és l'economia ambiental, amb grans personatges economistes com David Pierce o Al-Serafi, o els que pensen que no n'hi ha prou a introduir els conceptes ambientals i de sostenibilitat en l'economia neoclàssica, sinó que s'ha de produir tot un canvi en aquesta economia, i van cap a la sostenibilitat forta, van cap a l'economia ecològica, i aquí podríem trobar també persones molt famoses, com Herman Daly o Robert Constance. Dic això perquè això és molt important, de veure com enfocarem tot el que ha de ser la cultura ambiental i a veure com dirigirem el nostre futur.

És a dir, el primer bloc de transformació de l'economia neoclàssica incorporant els elements ambientals, tot el que fa referència a la sostenibilitat feble, considera que allò important és mantenir el capital total i que, per tant, no és cap problema que el capital natural disminueixi, si el capital econòmic ho compensa; és a dir, estan disposats a acceptar que tota la part ecològica, tota la part de la naturalesa ambiental és reduïble a un sol índex, a l'índex econòmic. I, en canvi, els que estarien dintre la sostenibilitat forta consideren que no és veritat que això es pugui produir, que hi ha un estoc de naturalesa crítica que no permet que es superi, perquè llavors tot el que són els sistemes de vida, sobre els quals es sustenta la vida, es podrien trencar, i, en conseqüència, doncs, no es podrien produir els sistemes que es produeixen en la biosfera dels éssers vius. I aquest és un dels elements que jo li voldria plantejar, perquè és, com deia abans,

fonamental per veure cap on enfoquem aquesta cultura ambiental.

Jo voldria saber si és o no és el criteri del Departament apostar pels conceptes de sostenibilitat feble o pels conceptes de sostenibilitat forta; és a dir, si estan o no estan d'acord que tot es pot reduir a diners o no. És evident que hi han problemes de metodologia. És a dir, què val un paisatge?, un paisatge que identifica un país, un paisatge que identifica uns ciutadans i unes ciutadanes i que, per tant, els arrela i els fa d'un lloc. O què val, per exemple, Port Lligat, no només per a les persones que hi viuen, els ciutadans i ciutadanes de Cadaqués, sinó després, per exemple, que el Dalí hagi pintat un quadre en què surt Port Lligat; o el mateix, per exemple, per a Mont-roig del Camp després que hi hagi passat el Miró, o d'Horta de Sant Joan després que hi hagi passat el Picasso. És a dir, quin és el valor de diferents elements de la naturalesa quan es pretén o es vol agafar l'argument de reduir-ho a un valor econòmic, a un sol índex? Quin és el valor que té la naturalesa en aquests àmbits?

I això és un concepte molt vinculat a la cultura ambiental que hem de construir, i que no parla només de si tot és o no és reduïble econòmicament, sinó que és molt més ampli, però que en realitat tot sorgeix d'aquí. És a dir, per exemple —li poso un exemple prou conegut per tots, i freqüent, i que se n'ha parlat molt aquests darrers dies—, el tema del Puigneró. Vejam, el Puigneró és una persona que incompleix la legislació reiteradament —això ho sabem tots—, i al final, quan aquest senyor, doncs, la justícia li passa comptes, ens trobem que, per exemple, surt el conseller de Treball i el defensa, o surt el bisbe de Vic i el defensa. Això està relacionat amb la cultura ambiental, és clar; igual que està relacionat amb com es valora la importància d'una indústria o d'una altra. Però què passa quan no aconseguim que aquesta cultura ambiental, aquesta nova cultura, penetri no ja en els estaments més directament vinculats amb el medi ambient, sinó en aquells actors de la societat que hi participen, que són actors actius, però que no entenen el que és aquesta nova cultura, i que, per tant, manca, es mostra o demostra que hi ha una manca de treball per part del Departament, com a mínim, en aquesta línia.

Una altra cosa que podria reforçar això és que, segons els butlletins de la CEIA, les notícies ambientals representen un 1,5% de totes les notícies que surten als mitjans de comunicació. O, per exemple, en una enquesta que han fet vostès sobre l'índex de consciència ambiental, el Departament de Medi Ambient, l'any 97, es declaren que tenen una consciència ambiental nulla prop del 8%; baixa, prop del 45%; mitjana, prop del 12%, i elevada, prop del 35%.

És a dir, punt 1: com construïm aquesta nova cultura ambiental? Punt 2: cap on l'enfoquem?, perquè no és el mateix apostar de base cap a una sostenibilitat feble o apostar de base cap a una sostenibilitat forta. I això també va directament vinculat al que és la visió global dels problemes, com es contextualitzen els problemes.

El problema de la visió global pot anar des de la biosfera fins a l'individu, i, per tant, també donaria per par-

lar-ne molt extensament, però jo ho reduiré a l'àmbit de Catalunya, i trauré una altra vegada, per no canviar de tema, parlaré una altra vegada del cas Puigneró. És a dir, si el senyor Puigneró contamina un riu, a aquest senyor li hem d'explicar que el problema no és ell i el seu riu només —que també ho és—, sinó que això està contextualitzat en el conjunt del nostre país. I li hem d'explicar també, quan li demanen que inverteixi uns diners per millorar la seva indústria a nivell ambiental, que, efectivament, els costos els té ara, i els beneficis els tindrà després. És a dir, que hi ha un factor temporal que dificulta la comprensió dels temes ambientals i que hi ha també un factor espacial que condiciona la comprensió, que és que ell ho ha d'aplicar en el límit de la seva indústria, però que la repercussió és fora del límit de la seva indústria.

A nosaltres ens preocupa sobre manera el comportament que poden tenir alguns industrials. No és que siguin els dolents de la pel·lícula: és que intervenen molt importantment sobre la qualitat ambiental del país. I, per tant, pensem que la idea que estan davant d'una revolució industrial nova, igual que ho va ser en el moment que es va donar un mes de vacances als treballadors o es van acordar les quaranta hores, és una idea que se'ls ha d'explicar perquè és inaudible. Estem davant d'una nova revolució industrial, en la qual els criteris ambientals han deixat de ser externalitats per ser estrictament internalitats i haver-se d'incorporar dins de la gestió habitual de la indústria.

El president

Senyor diputat, ha exhaurit amb escreix el seu temps. Tindrà torn de rèplica.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Em temo, per això, que en el torn de rèplica tampoc podré acabar.

Gràcies.

El president

Molt bé, gràcies. La resposta de l'honorable conseller, senyor Joan Ignasi Puigdollers..., té la paraula per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Joan-Ignasi Puigdollers i Noblom)

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor Portabella, la seva intervenció, tinc una mica la sensació que aquesta és..., el que fa necessàries intervencions com aquesta i, sobretot, el que fa necessàries moltes converses, com algunes de les que ja hem començat a tenir. De fet, ens trobem amb una interpellació sobre la sostenibilitat, però acabem reflectint-la amb exemples; exemples que, d'altra banda, són interessants, però que ens poden portar amb una certa facilitat a concretar massa abans de temps. Quan parlem del senyor Puigneró, que vostè l'ha fet servir en dos exemples diferents, podem enfocar el tema d'aquesta manera, o podríem enfocar-lo pràcticament des d'una visió absolutament diferent, i segurament també podria servir

d'exemple de sostenibilitat. Quan em parla dels resultats aquests que publica el CEIA, és cert; el que passa és que això no és un exemple de sostenibilitat; en tot cas, és un exemple del que hem de fer, vostè, jo i tants d'altres, per aconseguir que, el tema de la sostenibilitat, la societat el comenci a assumir, la societat el comenci a acceptar seriosament.

Jo entenc que aquí hi ha un risc, que és que ens plantejem, fins i tot abans de temps, si hem d'anar per una definició més *light*, si hem d'anar per una definició més dura.

Possiblement sigui precipitat perquè el que hem de fer, i en això també estarem d'acord, serà sobretot no generar un rebuig de la societat i d'intentar que això d'alguna manera vagi entrant i, per tant, l'èxit serà l'èxit del final, no l'èxit del primer dia.

Vostè deia que, tot i que és molt més antiga, la idea del desenvolupament sostenible pren carta de naturalesa arran de l'informe Brundtland i esdevé un lloc comú del discurs polític, i en el discurs polític, tant si el fan els polítics com si no el fan els polítics. I això passa a partir de Rio. Esdevé una idea-força al voltant de la qual s'intenta estructurar la resposta als grans problemes ambientals de desenvolupament i de crisi del model, tal com estava constatant vostè, del model del món d'avui de desenvolupament. És evident que una qüestió d'aquesta naturalesa ha de rebre —i jo entenc que rep— una atenció intensa per part del Govern de Catalunya. Hem dit sempre que el nostre món és el món i, per tant, no podem ni volem quedar al marge dels grans fenòmens sociopolítics que s'hi esdevenen. Aquesta és una preocupació, jo diria, gairebé constitutiva del Departament de Medi Ambient. De fet, un antecessor meu, l'any 92, va estar present a la cimera de Rio, signe inequívoc que la nostra voluntat d'implicació ja era en aquell moment, en aquest procés de transformació que hem de seguir per tal d'aconseguir una plena integració dels sistemes socioeconòmics en els sistemes físics.

Tanmateix, cal distingir dos components a l'hora de considerar aquesta qüestió. L'element de reflexió, d'incorporació d'una perspectiva ambiental en la planificació, i d'altra banda l'element d'acció, de prendre decisions i d'executar-les en benefici d'aquest model de desenvolupament sostenible que estem predicant vostè i jo. De fet, tots dos són necessaris, absolutament necessaris, però tots dos porten associats un risc, i aquest risc també l'hem de contemplar. El primer risc és que es pretengui fer una reflexió tan a fons i tan àmplia que esdevingui inoperativa perquè no s'arriba mai al final o perquè ens allunyem massa de la realitat actual i de la nostra capacitat de transformar-la. Contràriament, el segon risc és que es reclami amb urgència l'aplicació d'uns criteris que no estiguin ben perfilats. De fet, és molt fàcil parlar de desenvolupament sostenible, però la veritat és que no ho és gens determinar pautes sostenibles alternatives a les actuals. En conseqüència entenc que no ens hem de deixar arrossegar per cap de les dues tendències que sovint acostumen a coincidir en els mateixos crítics, en les mateixes persones que les critiquen: aquells que exigeixen molta reflexió, molts estudis, molta recerca i, alhora, moltes actuacions, molts pressupostos, moltes normes. Un planteja-

ment d'aquesta naturalesa pot tenir molt ressò mediàtic, pot servir per crear la imatge d'un gran compromís amb la sostenibilitat, pot obrir fòrums, però, la veritat, jo entenc que no mena el país enlloc. La nostra política, per tant, fugirà –fugirà i fugirà– d'aquest plantejament.

Per nosaltres és més útil que disposem de documents programàtics de referència que marquin pautes i al mateix temps que avancem per la línia d'introduir criteris ambientals i de formular propostes pràctiques de sostenibilitat en les actuacions públiques i privades. I aquesta és l'orientació que jo li vull donar al Departament de Medi Ambient. Encara que n'hem parlat des de l'any 92 –encara que n'hem parlat molt–, de fet, va ser des de l'any 92... –perdó, des de l'any 96–, amb la reestructuració del departament –juliol del 96–, que es va assignar a una direcció general específica, aquella de Programació d'Educació Ambiental, la feina coordinadora i, sobretot, impulsora d'aquesta activitat, que de fet, òbviament, és una activitat de tot el Departament. Des d'aleshores –i està pràcticament culminat– s'ha dissenyat una estratègia de foment de la sostenibilitat que ja hem començat a aplicar. En base a aquesta estratègia, els propòsits del Departament en aquest àmbit giren essencialment al voltant de quatre eixos.

Un primer eix és difondre els principis de sostenibilitat. És lògic que aquest sigui el primer eix: la sostenibilitat només serà possible si és d'alguna manera fruit del consens social; per tant, hem d'aconseguir que la societat en general i els sectors claus en particular coneixin, comprenguin i incorporin la visió social al desenvolupament sostenible. En el mateix ordre de coses, també és prioritari que aquesta sensibilitat s'introdueixi des del sistema educatiu a les futures generacions.

Un segon eix és elaborar les estratègies nacionals de sostenibilitat. En l'últim debat de política general, el Parlament ens va instar –va instar el Govern– a elaborar l'Agenda 21 de Catalunya. El Departament està treballant en aquest sentit i dins de ben poc farem pública la metodologia que utilitzarem, que estem preparant i que seguirem per a l'elaboració de l'Agenda 21. Aquesta, jo entenc que és una estratègia, la principal estratègia de sostenibilitat, perquè té un abast globalitzador. A més, des de fa més d'un any estem desenvolupant també –i vostè ho coneix– l'estratègia catalana per la conservació i l'ús sostenible de la biodiversitat. I ara, quan estigui aclarida quina és la posició de la Unió Europea després dels acords de la cimera de Kyoto engegarem l'elaboració de l'estratègia catalana sobre el canvi climàtic. De manera complementària a tot això, cal dir també que disposem i apliquem un programa de foment de la sostenibilitat a escala local, atès que considerem important, imprescindible, el paper actiu de l'Administració local, ajuntaments i consells comarcals, cada u en l'àmbit de les seves competències, en l'elaboració de les corresponents agendes 21.

El tercer eix és establir els criteris de sostenibilitat aplicables en la presa de decisions i en la gestió, i en això estem treballant. I el quart, desenvolupar indicadors que ens permetin avaluar la situació i l'evolució del país en relació a les seves sostenibilitats. En aquest terreny s'ha hagut de fer una feina sorda durant molt de temps, prè-

via: aconseguir tenir xarxes de monitoratge que ens proporcionin les dades rellevants per poder entrar, i aquest any ens agradaria ja..., o tenim, més ben dit, la intenció de fer experiències pilot amb mesures d'indicadors de sostenibilitat.

El president

Se li ha esgotat el seu temps. Tindrà torn de rèplica. Moltes gràcies.

El conseller de Medi Ambient

Gràcies, senyor...

El president

Per al torn de rèplica té la paraula el diputat senyor Portabella, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, miri, senyor conseller, jo en la primera part de la intervenció el que li he parlat és sobre la base de com es prenen les decisions i sobre els conceptes que vostès utilitzen per parlar de sostenibilitat, perquè jo tinc la sensació que no parlem del mateix. No parlem de la mateixa sostenibilitat quan vostès parlen de sostenibilitat o quan nosaltres parlem de sostenibilitat. I quan nosaltres parlem de sostenibilitat, del que estem parlant és d'aquesta base que és l'economia, com s'enfocuen les coses. Sí, no és el mateix dir: «Bé, en realitat podem substituir per capital econòmic tot el capital natural que hi hagi» o no dir-ho. No és el mateix, perquè això és la base per plantejar-ho d'una manera o d'una altra. I no és el mateix tendir a una cultura ambiental d'anar insistint en la rectificació de certs comportaments o de dir: «Bé, aquí posem-li un pedaç i qui dia passa any empeny.» És a dir, jo en la primera part de la intervenció, doncs, el que volia era –era– posar l'accent en això, perquè amb totes les qüestions que nosaltres anem veient que s'estan produint des del Departament considerem que no es tendeix –no del seu Departament, el Govern de la Generalitat–, no es tendeix a la sostenibilitat.

En els darrers pressupostos em vaig entretenir a veure en quines competències de manera àmplia estaven repartides les competències pròpies ambientals. Com que és una qüestió transversal, evidentment, surten en moltes. Els comptes em surten de la següent manera, si s'inclou ordenació territorial, urbanisme, habitatge, caça, aprofitaments forestals, espais protegits, gestió d'aigua i energia: set departaments, divuit direccions generals, set empreses públiques, cinc institucions i vuit altres organismes. És que el problema ja no és el Departament de Medi Ambient. És que el problema és que, o hi ha una coordinació i una transversalitat que aposti tota perquè hi hagi una sostenibilitat en les seves accions de Govern, o no ens en sortirem. Un exemple claríssim, potser el més clar, en les qüestions territorials o de política territorial i d'equilibri territorial. Anem a veure: el 45,9% de Catalunya són zones de muntanya on hi viu el 4,6% de la població, i el 6,6% és litoral i hi viu el 46% de la població. A l'estiu s'arriben a densi-

tats de 30.000 habitants per quilòmetre quadrat en la costa catalana. Això és sostenible? La pregunta és: es pot continuar apostant per aquest model? Això té unes conseqüències molt grans, com vostè sap, i que tenen incidència en tot.

Però ja no anant al factor turístic, diguem, estiu-costa; concentrem-nos a Barcelona. Barcelona també, la comarca del Barcelonès, doncs, està al voltant dels tres milions i escaig de població. Transport: el Baix Llobregat i el Barcelonès són les comarques en què cada dia hi va més gent a treballar i cada dia surt més gent a treballar. Per exemple, en el Barcelonès hi han dues-centes mil persones/dia que entren. Això té unes conseqüències sobre el transport molt importants. Això vol dir despesa energètica. El 98% del consum d'energia en transport procedeix de derivats del petroli. Per tant, efecte hivernacle; per tant, Kyoto. I després hi van vostès i diuen: «Nosaltres estem d'acord amb Kyoto.» Molt bé, estem molt contents que estiguin d'acord amb Kyoto; però què fan perquè es pugui reduir –perquè es pugui reduir– aquesta contaminació que s'emet via transport, que és la que més emet d'emissions a l'atmosfera de totes les que surten endavant.

Un exemple concret, el *just in time*. Tothom està..., tothom no, però s'ha posat de moda el *just in time* perquè sembla que és la manera que les empreses poden arribar més a lloc més a temps i donant millor servei al consumidor. D'acord. Què vol dir el *just in time*? Vol dir més transport amb menys capacitat. Vostès hi estan d'acord o no, amb el *just in time*, quan defensen la sostenibilitat? Vostès estan d'acord amb el *just in time* i alhora amb la sostenibilitat? Perquè, és clar, això és difícil de combinar. Estem a favor d'ampliar el nombre de viatges totals o no?

Des de 1965 s'ha incrementat un 7% el consum d'energia en transport..., però, s'ha multiplicat per 7 i representa el 38% del total. Per exemple –un altre exemple–, aeroport de Barcelona: ampliació de l'aeroport de Barcelona. Tothom ho considera molt important. Molt bé. El 99% de tots els vols regulars que es produeixen a Catalunya surten de l'aeroport de Barcelona. Tenim dos altres aeroports, però ampliem el que està a un 99% de la seva capacitat. Moltes més coses que no tinc temps per dir, però una última cosa en relació amb el tema de l'aigua i vinculat una mica amb la sostenibilitat o no sostenibilitat del possible transvasament del Roine. Segons els informes de la Generalitat de Catalunya, tenim aigua fins al 2002. Per tant, estem parlant d'un horitzó curt i, per tant, és lògic que es plantegi una solució perquè hi hagin recursos suficients en relació amb l'aigua. Segons vostès hem...

El president

Senyor diputat, ja ha consumit...

El Sr. Portabella i Calvete

Senyor president, amb un minut acabo.

El president

Amb menys d'un minut ha de ser.

El Sr. Portabella i Calvete

Amb menys d'un minut. 76,1% del consum d'aigua es fa en agricultura; el 15% en urbans, i el 8,8 en indústria. Segons els seus mateixos informes, senyor conseller, es pot estalviar un 30% de l'aigua que s'utilitza. No tinc temps: estalvi en el sector alimentari, 38%; en el tèxtil, 39%; el químic, 30%; adobadors de la pell, 33%; sobre edificis municipals, del 30 al 50%; distribució d'aigua, del 20 al 30%; en regs i jardins, el 25%. És a dir, transvasament del Roine o apostem per un estalvi i una eficiència d'aigua. Això és la sostenibilitat. La sostenibilitat és optar per un model o per un altre. I jo el que els pregunto a vostès és...

El president

Senyor Portabella, li haig de demanar que acabi.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Medi Ambient

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Portabella, vostè vol que jo li digui si entenc que és suficient mantenir el capital total i que, per tant, aquí ho podem canviar tot per diners. Bé, és possiblement una de les poques coses que li contestaré, de tot el que m'ha preguntat, contestaré que no. No és possible canviar sempre tot per diner. No tot té un valor econòmic i no tot es pot comprar intercanviant aquest valor econòmic per la destrucció de la resta, de la natura.

A partir d'aquí, insisteixo en el meu discurs anterior; abans li he dit, i li ho puc repetir perquè era un tros que he llegit, deia: «No ens hem de deixar arrossegar per cap de les dues tendències.» Hi havia uns exemples i després deia: «Un plantejament d'aquesta naturalesa pot tenir molt ressò mediàtic, pot servir per crear la imatge d'un gran compromís amb la sostenibilitat, pot obrir fòrums, però no mena el país enlloc.»

Jo no voldria obrir ara un fòrum ni voldria caure en la frase fàcil que em permeti el ressò mediàtic. No és aquest el lloc. Parlant de la redacció de l'Agenda 21 de Catalunya, llavors serà un bon moment per enfocar això. No podem –no podem– parlar de la sostenibilitat de l'acció de govern –del Govern de Catalunya– agafant d'exemple una vegada el cas Puigneró, l'altra vegada la concentració de la població en una determinada zona turística; no podem dir que el transport és el problema de l'efecte hivernacle a Catalunya; no podem dir què fem després de Kyoto amb referència al transport; no podem simplificar dient que el *just in time* representa més transport i menys sostenibilitat. No podem enfocar els temes d'una manera tan parcial.

L'efecte hivernacle: què ha de fer el nostre país després de Kyoto? No podem enfocar-ho només parlant del transport, ni tan sols hem simplificat si estem parlant del transport privat o el transport públic, si estem par-

lant per carretera o estem parlant per tren. Fa un moment, un diputat ens parlava aquí dels avantatges que té el ferrocarril per al transport de mercaderies, precisament des del punt de vista d'impacte ambiental. D'això fa mitja hora. Per tant, no podem simplificar dient que el transport és la causa de l'efecte hivernacle, que el transport és contradir Kyoto; no podem dir que el *just in time* vol dir més transport i menys sostenibilitat –pot ser més emissió de CO₂ com a conseqüència del transport, però també pot ser reducció de matèries primeres per reducció d'estoc. Per tant, no podem simplificar, i com que no podem simplificar i jo no vull d'alguna manera obrir en aquest moment això un fòrum, un debat, em remeto al que he dit abans: hem d'anar per la sostenibilitat; hem d'entrar en el tema de la sostenibilitat al ritme que puguem; hem de ser conscients del país que tenim i del temps que necessitem per variar els hàbits que permetin una veritable sostenibilitat, i hem de procurar evitar converses, manifestacions que al que ens portin només sigui a l'èxit mediàtic. Com que aquesta ha sigut fins ara la relació que hem mantingut i penso que és la que hem de continuar mantenint tots els grups amb tots els grups, jo prego que comencem a treballar definitivament en el tema de l'Agenda 21, que serà un lloc perfecte per intercalar tots aquests processos que estan en interconnexió evident i que tots ells, conjuntament, sí que ens han de donar una veritable mesura de quina és la sostenibilitat que hem d'aconseguir, en quins terminis, en el nostre país; quina política hem d'aplicar i quina ha de ser l'acció de Govern que ens porti a totes les administracions cap a aquesta sostenibilitat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Es suspèn la sessió fins a aquesta tarda a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i sis minuts.

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, de Política Territorial i Obres Públiques i de Treball.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació d'adults

El punt amb què ens toca iniciar el debat és el divuitè punt de l'ordre del dia. Com sigui que el punt 18, el punt 19, el punt 20 i el punt 21 tots ells són mocions

subsegüents a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació d'adults, sobre la formació d'adults, sobre la formació d'adults i sobre la formació d'adults, procedirem al debat successiu de totes i cada una d'aquestes quatre mocions. La primera d'elles és la presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Bargalló. Després del senyor Bargalló intervindran els altres membres dels altres grups per exposar la seva moció. Té la paraula, per un temps de deu minuts, el senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquestes quatre mocions que ara seran defensades tenen la característica no tan sols de referir-se al mateix tema, l'educació d'adults, la formació d'adults, l'educació continuada, l'educació al llarg d'una vida, sinó també una altra característica insòlita en el treball parlamentari, que és que són idèntiques totes quatre.

El fet que quatre grups parlamentaris hàgim coincidit a presentar una moció amb el mateix text reflecteix no només una unitat de criteri en uns aspectes molt concrets d'aquests quatre grups parlamentaris, sinó que reflecteix també una unitat de criteri que sorgeix d'una preocupació de la comunitat educativa a Catalunya de la formació d'adults. De la comunitat educativa representada per la mesa sectorial, per la Mesa d'Adults de Catalunya, en la qual hi ha representats els sindicats Comissions Obreres, UGT i USTEC-STES, sinó també per una àmplia majoria de professorat i l'alumnat d'adults a Catalunya, que en els darrers dies ha expressat amb concentracions aquest suport a uns plantejaments que són el resultat d'aquesta preocupació. Aquests plantejaments són els que, de manera necessàriament sintètica, intenten reproduir aquestes mocions. Les mocions són el resultat de les interpellacions del Ple anterior.

Si em permeten, jo qualificaria les interpellacions del Ple anterior com a àmpliament positives. Veníem d'una manifestació, que és sempre un fet que diríem que no és excessivament grat per al Govern, i veníem d'unes declaracions del conseller de Benestar Social i de la directora general d'Adults, que haurien pogut ser considerades o que van ser considerades també com a no molt grates per als partits de l'oposició. I per tant, algú podia intuir que hi havia un context no necessàriament favorable que el debat fos un debat constructiu. I, en canvi, em sembla que el debat que es va produir va tenir molts aspectes constructius. Perquè no era només un debat ideològic, que tenia punts ideològics, evidentment. Era també un debat sobre aspectes de la pràctica quotidiana de l'ensenyament d'adults i sobre aspectes que els grups interpellants –en aquest cas el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya– creien que eren francament millorables, que hi havia unes altres vies de treball, hi havia unes altres vies de pràctica que podien dur l'educació d'adults a un present i, especialment, un futur immediat més proper a les necessitats formatives de la gent adulta de casa nostra i més proper, especialment, a l'adequació de l'ensenyament d'adults, a la reforma que ens ha imposat la LOGSE; que això és el que van centrar, en bona part, totes les interpe-

cions. I en aquest sentit va la Moció. Va la Moció, perquè intenta ser positiva, intenta ser constructiva, no pretén entrar en conflictes estèrils i planteja tres qüestions que nosaltres creiem que servirien per millorar profundament l'educació d'adults que en aquests moments es dona a Catalunya.

En primer lloc, un aspecte en què vam insistir molt al llarg de la interpellació: en la necessitat que no hi hagi una diferència de ritmes entre l'ensenyament reglat ordinari i l'ensenyament reglat d'adults. La necessitat que no succeeixi que, mentre l'ensenyament reglat ordinari –el que es dona als instituts d'ensenyament secundari– sigui radicalment diferent de l'ensenyament d'adults, en el sentit que, mentre a un lloc ja s'està donant la titulació en ensenyament secundari, que és la titulació mínima obligatòria, en l'altre lloc encara es pretengui donar el graduat escolar, que ja no és la titulació mínima obligatòria, amb la problemàtica que hi haurà d'accés a la formació professional de graus superiors o amb la problemàtica que hi haurà en la inserció laboral.

En aquest sentit, per tant i en conseqüència, demanem que s'implementi el graduat d'educació secundària a tot el sistema d'educació d'adults com a mesura d'adequació plena a la LOGSE. Aquesta és una part central –deia– de la interpellació, una part central de la reivindicació de la comunitat educativa i creiem, a més a més, que és l'única manera de complir les perspectives de l'informe anomenat Delors, que tantes vegades va citar el conseller de Benestar Social, i en l'informe Delors, en el seu capítol vuitè –que alguns diputats i algunes diputades ens el sabem aquests dies de memòria–, en el seu capítol vuitè diu que «és necessària una absoluta i plena coordinació entre l'ensenyament primari, l'ensenyament secundari i l'ensenyament d'adults». La coordinació entre aquests tres ensenyaments que reclama la UNESCO, en aquest informe Delors, que tan positivament va ser valorat pel conseller Comas, és a la pràctica el fet que tots els ensenyaments condueixin a la mateixa titulació. Si hi ha titulacions diferents, ja no es pot planificar la coordinació.

En segon lloc, reclamem el Mapa de formació d'adults de Catalunya, i el reclamem amb una concreció jo diria que molt puntualitzada, una concreció molt clara, i en la qual remarquem la necessitat de la planificació de les necessitats educatives, de les infraestructures i dels recursos. El nostre Grup Parlamentari està convençut que bona part d'aquest debat, de la implementació o no de la secundària a l'educació d'adults, té, a la base, els recursos; que la insuficiència de recursos en l'educació d'adults que en aquests moments es dona a Catalunya és a la base de la decisió del Departament de Benestar Social de retardar l'aplicació de la LOGSE. A tot l'Estat, i en qualsevol tipologia d'ensenyament, l'aplicació de la LOGSE ha significat un augment de recursos. Quan es feia la LOGSE i quan tots vostès, els grups parlamentaris que vostès representen, la votaven a Madrid, sabien perfectament que això volia dir més recursos. A tot l'Estat i en tota la tipologia d'ensenyaments; també, per tant, a l'ensenyament d'adults a Catalunya.

I finalment, tercer punt, parlem ja d'un punt històric en les reivindicacions de l'oposició, que és el traspàs de l'ensenyament d'adults de Benestar Social al Departament d'Ensenyament. El conseller Comas va parlar que l'informe Delors deia que no necessàriament havia d'haver-hi un únic ministeri d'educació, i que no necessàriament l'ensenyament d'adults havia de pertànyer a aquest ministeri. El mateix informe Delors parla de la coordinació. I l'exemple que tenim fins ara a casa nostra és que el fet que hi hagi tres departaments amb competències del món d'ensenyament –Presidència, pel que fa a universitats; Ensenyament, pel que fa a l'ensenyament reglat ordinari, i Benestar Social, pel que fa a l'ensenyament reglat d'adults i no reglat d'adults– porta a una no-coordinació, i això ens ho porta l'experiència clara.

Jo us voldria fer notar que, a diferència de casos anteriors, en la nostra petició de traspàs de partides pressupostàries i personal adscrit d'un departament a l'altre, hi ha una diferència objectiva clara. Ara i aquí els demanem el traspàs de l'ensenyament reglat d'adults, aquell en què és més clara la necessitat de coordinació, aquell en què és més clara la no-coordinació actual.

Aquests tres punts de la Moció –hi insisteixo, representen el sentir de la comunitat educativa– són tres punts que ens semblen factibles de dur a la realitat, que ens sembla que el Departament de Benestar Social, si més no els dos primers –si més no els dos primers–, els pot assumir, i no només ens sembla que el Departament els pot assumir, sinó que creiem que el Departament, aquests dos primers punts, si més no, els ha d'assumir per complir el seu deure, que és garantir una igualtat d'oportunitats de les persones adultes a l'hora de la seva formació social, de la seva formació cultural i, per tant, de la seva inserció en el conjunt de la societat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la formació d'adults

Per exposar la seva Moció, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Carme Tolosana, també deu minuts.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, recordàvem el dia que vàrem presentar aquesta interpellació que ens trobàvem en una situació en què la Llei de reforma educativa, promulgada l'any 90, no havia estat aplicada l'any 98 en la formació d'adults, i solament hi havia dues escoles que experimentaven el model que proposa la reforma, amb unes condicions laborals del professorat absolutament confuses i diverses, sense cap concurs de trasllat transparent, sense pla de formació específica, amb les contradiccions que repre-

senta que estigui la formació d'adults a Benestar Social, i, per exemple, la inspecció dependent encara del Departament d'Ensenyament, sense la transformació d'aules en centres, amb claríssim incompliment del que el mateix Departament s'havia donat com a obligació, i tenim ara, a més a més, hem tingut ara una manifestació important que representava el sentir de la ciutadania respecte a la situació precària adés esmentada de la formació d'adults a Catalunya.

Per tot això, presentem ara una moció i la presentem –com deia el senyor Bargalló– igual els quatre grups, perquè, en realitat, nosaltres ens hem fet portaveus d'aquestes demandes de la comunitat educativa referida i de la Mesa, dels seus representants de la Mesa de Formació d'Adults, referida a la situació d'aquest subsistema educatiu dintre del nostre país.

Aquesta Moció pretén garantir un dels aspectes, no tots, del dret a l'educació, que és el de la formació al llarg de la vida, i dic «part» perquè va referida de manera fonamental als ensenyaments bàsics. Les propostes estan referides a la planificació, als recursos, a la gestió, al model i metodologia per a aquest ensenyament i a la formació del professorat en el marc de la demanda de l'actualització de l'oferta, és a dir, de l'aplicació de la LOGSE de manera immediata.

Perquè no es tracta –i aquí jo penso que hi ha la diferència profunda i conceptual entre les polítiques del Govern i les polítiques que proposem nosaltres–, perquè no es tracta, dic, que l'escola de formació de persones adultes sigui, senzillament, la que recull els joves que no han reeixit en els estudis obligatoris –que potser també ha de fer-ho, ara per ara–, sinó que la formació de les persones adultes té el repte d'estimular la població que no té el nivell de formació que a finals del segle XX es necessita per gestionar amb satisfacció la pròpia vida, és a dir aquell nivell que hem considerat nivell bàsic o obligatori.

En dades..., la font és l'Institut d'Estadística de Catalunya, encara és del cens de població del 91, tot i que l'anuari és de l'any 96, però quan vaig demanar dades més actualitzades em van dir que no estava explotat encara el cens del 95, però en qualsevol cas supera d'1.200.000 persones les persones que podem considerar que no tenen estudis o que no saben llegir i escriure. Per tant, aquesta és una situació que demana una intervenció contundent per millorar la situació d'aquestes escoles.

Per això, aquesta Moció demana tres grans qüestions, es concreta en tres grans qüestions: la implementació del graduat d'educació secundària a tot el sistema d'adults; una segona, la presentació del Mapa de formació d'adults de Catalunya abans de la finalització del curs 97-98, i aquesta és una demanda, jo entenc, és un contingut de la Moció clau. I per què dic que és clau? Perquè l'elaboració d'aquest mapa suposa, entenem nosaltres que suposa la interlocució amb els representants de professors i alumnes de les escoles d'adults, és a dir, entrar en negociació amb la Mesa de Formació d'Adults per tal que aquest mapa reculli aquestes reivindicacions i es faci una planificació efectiva, transpa-

rent i amb coneixement de les necessitats i de la realitat del món de la formació de les persones adultes.

Jo entenc que els punts subsegüents, que parlen del mapa amb la zonificació de l'oferta, la tipologia de centre, les condicions laborals del professorat, la planificació d'inversions plurianuals i la integració del suport semipresencial a l'activitat presencial –que ha estat també uns dels grans temes debatuts– són especificacions d'allò que està en el centre de la demanda: la necessitat de planificar amb urgència, i amb la participació dels afectats, el Mapa de la formació de persones adultes per a Catalunya.

I el tercer punt –com assenyalava el senyor Bargalló– és un punt històricament reivindicat pels partits de l'oposició, que és en coherència amb allò que s'està fent, perquè, fonamentalment, el mateix conseller de Benestar Social va assenyalat com a prioritària l'acció del seu Departament justament en ensenyaments reglats, tot i que podríem parlar que la formació ocupacional també és formació de persones adultes o que la postgraduació universitària també és formació de persones adultes, i que molts altres aspectes de formació permanent i contínua també són formació de persones adultes, ja que es van mostrar com a prioritàries totes les accions encaminades al que nosaltres podríem dir els nivells reglats primaris bàsics de l'ensenyament, entenem que caldria traspassar les partides pressupostàries i el personal adscrit al Departament de Benestar Social, corresponent justament a aquest ensenyament reglat de persones adultes, al Departament d'Ensenyament per tal d'unificar la gestió, les estratègies i l'impuls de tot l'ensenyament reglat a Catalunya.

En resum, entenem que aquesta Moció vol donar impuls a la demanda, i a més estimular-la, de la formació de les persones adultes per obtenir el graduat d'educació secundària. Creiem que el nucli central de la presentació d'un mapa amb la participació, el diàleg de les persones afectades a través dels seus representants, i tercer, el traspàs d'aquestes competències amb les partides pressupostàries subsegüents al Departament d'Ensenyament han estat justificadament argumentats com perquè vostès hi donin el seu vot favorable.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la formació d'adults

Correspon ara exposar la Moció del Grup Mixt. El Grup Mixt ha dividit la seva intervenció en dos moments: per exposar la Moció, té en primer lloc la paraula el diputat senyor Lora, per un temps de vuit minuts, i després intervindrà, també pel Grup Mixt, el diputat senyor Bosch, per un temps de dos minuts. Té la paraula, per tant, per vuit minuts, el diputat senyor Lora. Endavant.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Primer m'agradaria dir una cosa que penso i que crec que val la pena dir: crec que és un debat important, que afecta molts alumnes d'escoles d'adults, i crec que la no-presència del conseller senyor Comas també indica una falta de sensibilització sobre el tema. I és important, sé que el senyor Comas segur que avui tenia altres feines, però hauria sigut important que el senyor Comas estigués en aquest debat sobre les escoles de formació d'adults, i més quan el debat respon a una problemàtica que està al carrer, que està als barris, que està a les localitats, que està a les escoles d'adults i que respon a unes mobilitzacions que avui ja estan avalades per quaranta-quatre mil signatures i per més de quatre-centes entitats que han donat recolzament a les reivindicacions del col·lectiu de les escoles d'adults.

Crec que és un debat molt important i tinc una gran sorpresa que avui el senyor conseller no estigui escoltant quina és l'opinió dels grups parlamentaris i quina és l'opinió entorn de la Moció que es presentarà. Segur que després, a través del *Diari de Sessions* o el que sigui coneixerà quines són les opinions de tots els grups parlamentaris.

Crec que és bo situar que la Moció presentada té dos objectius clars, objectius que compartim tant el Partit dels Comunistes de Catalunya com el Partit per la Independència; dos objectius clars que, per una banda, són: primer, adequar l'ensenyament d'adults a la nova reforma educativa, coneixent que l'educació d'adults ha d'anar més enllà, però és important que el graduat d'ensenyament essencial, que el graduat d'ensenyament secundari es pugui impartir amb totes les garanties de qualitat a les escoles d'adults, i, per altra part, que totes les escoles de formació d'adults que avui imparteixen el graduat escolar puguin donar la titulació de secundària de forma presencial i amb avaluació contínua.

I és per aquest motiu que el segon punt de la Moció insta a la presentació d'un mapa de formació d'adults, situant en aquest mapa les necessitats educatives, l'ampliació de plantilles i l'element d'impartir de forma presencial el graduat d'ensenyament de secundària a totes les escoles d'educació d'adults.

En el debat de l'anterior Ple el senyor conseller manifestava que l'actuació de l'oposició no tenia justificació o que l'únic que hem fet, des del nostre punt de vista, l'únic que hem fet és portar el debat al Parlament, debat que està als barris, i d'alguna forma és cert que la nostra iniciativa, almenys des del Partit dels Comunistes –i crec que els altres grups també– hem volgut ser portaveus de les reivindicacions d'alumnes i professors, reivindicacions del col·lectiu d'escoles d'adults i també, per què no?, ser portaveus de les mobilitzacions d'aquest col·lectiu. Crec que això és una bona feina, per nosaltres això és fer política, per nosaltres és fer política a les institucions, però fer política amb la gent, amb els ciutadans, amb les reivindicacions de la gent, amb els problemes de la gent; és fer política aquí, però fer política també al carrer. Per nosaltres, aquesta iniciativa del debat de la formació d'adults jo crec que ha sigut

una iniciativa positiva, que d'alguna forma està al costat del moviment, està al costat de l'opinió de la gent al carrer.

Des del nostre punt de vista també, al costat del Mapa de formació d'adults, és important que hi hagin els pressupostos adequats i, sobretot, nosaltres en tenim les competències, la Generalitat en té les competències, i si fem una lectura del pressupost és una lectura negativa, que significa que no hi ha hagut un increment des de l'any 94 a l'any 98, no hi ha hagut un increment de pressupost, tot el contrari: hi ha hagut una retallada important, en nombres reals. Que no es parli que vindrà finançament d'Europa o finançament des de Madrid; això ja ho veurem, ja ho valorarem quan es faci la liquidació dels pressupostos. Però nosaltres tenim les competències i nosaltres tenim la responsabilitat de finançar adequadament les escoles d'adults.

Per nosaltres, cal mantenir el model actual d'escoles d'adults, mantenir-lo però adequar-lo a les noves realitats, entre aquestes, l'aplicació de la reforma.

Perdoni'm un moment, president: la lectura del rellogge és la lectura de la meua intervenció o també...?

El president

Fins a vuit minuts vostè parli, i després parlarà el senyor Bosch.

El Sr. Lora i Lillo

D'acord. Perdoni, eh?, és una qüestió tècnica...

El president

Pot continuar.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies. Deia que des del nostre posicionament, des del Partit dels Comunistes, pensem que cal mantenir el model actual d'escoles d'adults adequant-lo a les noves realitats, entre elles l'aplicació de la reforma, i aquest model té característiques, per nosaltres, essencials.

La primera és la titularitat pública. Una xarxa pública d'escoles amb capacitat de cobrir la demanda de l'obtenció del graduat d'ensenyament secundari.

Una segona característica és que l'ensenyament..., que aquestes escoles han de tenir ensenyament presencial, aules i professors amb avaluació contínua. I això no és contradictori que, de forma complementària, hi hagi oferta no presencial per als ciutadans que, per diferents raons, no puguin anar a una escola. L'element central, la metodologia central de les escoles ha de ser l'aprenentatge presencial. Això és un element important per a l'èxit de molts ciutadans que es decideixen i tornen a les escoles d'adults.

La Moció sí que és veritat que planteja un canvi de model. Es tracta de passar la competència de la formació d'adults a la Conselleria d'Ensenyament, sense negar en cap moment que és necessària una política interdepartamental.

4814

Des d'aquest punt de vista, nosaltres creiem que, des de la Conselleria, cal que el Govern de la Generalitat tingui una política unitària en l'ensenyament, més en un moment d'aplicació de la reforma, i, per tant, creiem –i és el punt tercer de la Moció– que la competència de la formació d'adults, de les escoles d'adults, ha d'estar a la Conselleria d'Ensenyament.

Per últim, avui, jo crec que tenim l'oportunitat d'aprovar una moció per orientar la política cap a les escoles d'adults, i que, sobretot, una de les idees que m'agradaria que, des del nostre posicionament, des del Partit dels Comunistes de Catalunya, quedés clara és que és necessari que el conseller de Benestar Social obri les negociacions directament amb la Mesa d'Educació d'Adults, que es responsabilitzi directament d'obrir unes negociacions per solucionar les escoles d'adults. I, per altra banda, si això..., el conseller deia que havíem manipulat les mobilitzacions per donar una raó més que ens acusin de manipulació a l'oposició, i en el meu cas al Partit dels Comunistes de Catalunya, des d'aquí el que faig és animar la comunitat educativa, animar les escoles d'adults, que continuïn la mobilització per guanyar les seves reivindicacions.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per als dos minuts subsegüents del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president. Breument, per comentar que de les quatre interpellacions que vam escoltar a l'anterior Ple, una va ser feta pel senyor Lora, en nom del Grup Mixt, diputat del Partit dels Comunistes de Catalunya, però també dir que els diputats del Partit per la Independència, en aquest cas –almenys en aquest cas– coincidim plenament amb el que ell va dir, com també coincidim amb el que va dir el portaveu del Grup Socialista, el del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i el del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Des del moment que van començar les reivindicacions i les mobilitzacions, hem estat al costat de les persones que representen el col·lectiu de l'educació d'adults, estem preocupats per la precarietat del sistema educatiu de les persones adultes, i per aquest motiu manifestem el nostre suport a la seva causa. Hem participat, com a partit, en les mobilitzacions que s'ha organitzat i, ahir mateix, representants dels cinc partits que donen suport a aquestes mocions, recollíem, a les portes del Parlament, les 44.000 signatures de persones i 456 d'entitats que demanen un canvi en profunditat del plantejament que, des del Govern, es fa de l'educació d'adults.

Per tots aquests motius, doncs, aprofito aquests segons per manifestar que els diputats del Partit per la Independència, adscrits al Grup Mixt, votarem a favor de les mocions presentades, que pensem que han estat fetes amb voluntat de millorar aquesta part del sistema educatiu, el de l'educació d'adults, i donar-li el nivell i la dignitat que es mereix.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació d'adults

La quarta Moció és presentada pel Grup Socialista. Per exposar-la té la paraula el diputat senyor Magí Cadevall, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, jo, a l'hora de començar em sembla que el que m'hauria de preguntar –no sé si vostès em podrien aconsellar– és si haig de felicitar el senyor Comas, perquè en la interpellació, en la seva resposta, va exposar un nou sistema, una nova concepció de la democràcia, que em sembla que es podria titular: «democràcia, però a casa dels altres». Per què? Ho dic jo, perquè vaig ser espectador –no espectador imparcial–, però va fer la Moció, en nom del Grup Socialista, la diputada Assumpta Baig, que avui està malalta –l'excuso– i no ha pogut defensar la Moció.

Com a espectador vaig veure dues coses. Primera, que el senyor Comas va dir que era partidari, clarament, del dret de manifestació; però, això sí, de les manifestacions, suposo jo, que no l'afectin, perquè va dir que no hi havia cap motiu per fer una manifestació. Fins i tot va arribar a dir que s'havia manipulat els milers de ciutadans que el dia 8 de febrer van anar a una manifestació; entre elles, aquest diputat.

La segona cosa que va dir el senyor Comas és que valorava molt el paper de l'oposició, però va dedicar una part molt important de les seves intervencions, i repetidament, a dir..., a deslegitimar les interpellacions de quatre grups de l'oposició, perquè coincidien amb moviments socials.

Jo, que no tinc aquest concepte de la democràcia a casa dels altres, demano a les senyores diputades i als senyors diputats que votin aquesta Moció, primer, perquè és raonable pel seu contingut, però també perquè coincideix amb moviments i peticions socials. Penso que això no deslegitima en absolut la tasca d'aquest Parlament, sinó, al contrari, li dona vitalitat.

Tractaré de demostrar que és raonable. El primer punt demana que s'ha d'oferir el curs que ve, de forma general, la preparació del certificat en educació secundària. Quin és el motiu? Un dels motius és que una enquesta, segons ens va dir el conseller Comas, de Benestar Social, als alumnes que estan actualment a l'escola d'adults, cursant els estudis per al certificat de graduat escolar, l'antic certificat –per tant, el que caduca–, va dir que un 40% d'aquests alumnes, que preparen aquest títol, volen fer formació professional. Però resulta que l'any que ve, a Catalunya –perquè a Catalunya s'ha avançat molt la reforma i perquè el conseller d'Ensenyament va decidir no retardar el calendari escolar–,

l'any que ve no hi haurà oferta del primer curs de formació professional de primer grau, del sistema antic. Per tant, què passa? Que sembla que el senyor Comas i el Departament de Benestar Social ignoren el que fa el Departament d'Ensenyament i diria que fins i tot està enganyant els seus alumnes. Hi ha un 40%, ens va dir, que vol fer formació professional i no se'ls informa que, amb aquest títol que els preparen, no ho podrà fer.

És cert –i això estaria totalment d'acord amb algunes coses que va dir el senyor Comas– que l'ensenyament d'adults no ha de ser totalment ensenyament reglat. És cert que s'ha d'unir l'ensenyament reglat, la formació permanent i la formació ocupacional, però el que passa és que, malgrat la Comissió interdepartamental, això no es fa i, a més a més, l'ensenyament reglamentat per a què se'ls prepara és ja una titulació caduca.

El segon punt que demanem a la Moció és que es doni, s'elabori el Mapa de la formació d'adults abans de finalitzar el curs 97-98, el curs actual. Mirin, senyores diputades i senyors diputats, la programació per a una bona gestió sempre és necessària, però en aquest cas hi ha un motiu suplementari, que és que a mi em sembla que el Departament de Benestar Social o no té un model de la formació d'adults o intenta canviar-lo sense explicitar-ho prou. Sembla que tenia –no sé si encara té– la intenció de reduir l'ensenyament d'adults a mínims. I vam notar unes certes contradiccions, perquè tots aquells papers que havien alarmat la Mesa d'adults, la comunitat educativa, els partits polítics de l'oposició, semblava que tots eren esborranys de treball, de tal forma que a mi em sembla que el senyor conseller Comas va desautoritzar la directora general i, pràcticament, tots els alts càrrecs del seu Departament.

Per tant, ens sembla que s'ha de fer el Mapa que compregui, doncs, les zones, la tipologia de centres, les condicions laborals, la formació de professors, la inversió, els recursos, les noves tecnologies, com a complement del sistema educatiu, perquè ens sembla que en aquest sector de persones encara és molt necessari –segurament ho serà per molts anys– l'ensenyament presencial, i que això s'ha de negociar. I em sembla que el senyor conseller hauria de tenir un paper en aquesta negociació, perquè si va desautoritzar, pràcticament, tots els seus càrrecs, doncs que sigui ell el que acabi tranquil·litant –podríem dir– la comunitat educativa i dient què és el que es proposa fer.

I, finalment, en el tercer punt, demanem que l'ensenyament reglat –almenys l'ensenyament reglat– passi al Departament d'Ensenyament. Per què? Perquè el senyor Comas, jo això ho vaig sentir no només en l'última interpellació, ha estat una cosa que he sentit moltes vegades, usa una fallàcia, un sofisme, un fals argument, que és..., diu: «la formació permanent no és només competència del Departament d'Ensenyament, és també competència de Treball, d'Indústria». I amb això té tota la raó. El que passa és que la conclusió que se segueix no és que llavors ha d'estar l'educació d'adults a Benestar Social. Per què? Miri, nosaltres –i aquí hi haurà segurament algunes diputades i diputats de la majoria, per exemple el senyor Jaume Jané, la senyora Flora Sanabra–, alguns membres del Parlament vam visitar el sistema educatiu d'Escòcia, també amb represen-

tants que organitzaven del Departament d'Ensenyament –i disculpin els altres diputats i diputades que estaven presents, en cito alguns del grup de la majoria– i, evidentment, una de les coses que ens va cridar l'atenció –almenys a mi– és que allà el conseller d'Ensenyament era simultàniament conseller d'Indústria. I a la visita que vam fer a alguns centres vam observar que era un sistema educatiu enormement interessat, enormement enfocat a la inserció laboral, però el que, segurament, a aquell sistema educatiu no se li acudiria mai és posar la formació permanent, la formació adults, a Benestar Social; en tot cas, a Indústria, Comerç, Turisme, Treball.

Bé, per què, llavors, està en el Departament de Benestar Social? Jo penso que és un motiu caduc que ja l'haurien de modernitzar i deixar-lo, que és que probablement en el passat van pensar que perquè Convergència i Unió, amb una visió partidista, pogués incidir als barris, necessitava dos instruments: les oficines de Benestar Social i les escoles d'adults. Però com que les escoles d'adults s'ha demostrat que no serveixen per a aquestes coses –i és bo que no hi serveixin–, jo penso que val més que s'ho repensin i facin una organització més racional. Però això és cosa del passat. A mi em preocupa molt més el futur. Per al futur, identificar l'educació d'adults amb actuacions assistencials, em sembla que és un perill que tenim, si segueix en el Departament de Benestar Social.

El senyor conseller Comas ens llegia, quan li convenia, escrits internacionals. Que es llegeixi en profunditat l'informe Delors, i hi veurà coses que són bones, com l'ampliació de l'ensenyament obligatori, o les noves tecnologies, poden tenir conseqüències dolentes, com és la creació d'una nova categoria, un nou sector de marginats. Per què? Perquè serà molt més difícil arribar a aquests objectius de l'educació i, en segon lloc, perquè a la societat moderna cada vegada serà menys el nombre de treballs que es pot fer sense una formació bàsica. Per tant, no concebem, no hem de concebre les escoles d'educació d'adults com una funció assistencial. Les hem de concebre, més aviat, com unes escoles, un sistema, que té la missió d'impedir que es formi una nova classe de marginats i fer el possible perquè això, si s'havia començat a fer, es pugui corregir.

Per tant, a nosaltres ens sembla que no funciona en aquest moment la Comissió interdepartamental que ha de lligar tots aquests aspectes de l'ensenyament que deia, el d'adults, el reglat, l'ocupacional, la formació permanent, i per això demanem, senzillament, que ho traslladin del Departament de Benestar Social al Departament d'Ensenyament. Espero, ja que són coses raonables, que hi puguin votar a favor, malgrat que ho estiguin demanant milers de persones al carrer.

Gràcies, senyor president.

El president

Molts gràcies, senyor diputat. Hi ha presentades esmenes, per part del Grup Popular. Per exposar les esmenes que són iguals per a les quatre mocions, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Sí, gràcies, senyor president. Procuraré ser breu, ja que els passadissos han funcionat prou bé. De totes maneres, una cosa és ser breu i una altra cosa és no dir res, no?

Tant la substanciació de les interpellacions com la concreció de les mocions, com, fins i tot, l'explicació de les mocions que s'acaba de fer, he de reconèixer que al PP, i a mi personalment, ens van sobtar.

Aquí es parlava fa un moment que quatre grups parlamentaris, cinc partits, van presentar les mateixes interpellacions, i jo he de reconèixer que no entenc per què no vàrem ser cinc grups parlamentaris ni vàrem ser sis partits, però és que no ho sabrem mai ja, de la manera que s'ha portat no ho podem saber mai. I em va sobtar no tant per una sospita de «conxorxa» –en paraules no meves– lamentable, sinó simplement per haver estat exclosos d'aquest viatge.

Totes les actuacions del PP, el seu programa electoral, les manifestacions des d'aquesta cambra sempre han estat absolutament iguals i molt similars a les que acaben de fer vostès, no solament en la dependència orgànica de l'educació o formació d'adults, sinó també en moltes de les concrecions que vostès proposen. És a dir, entenc que en el missatge, en aquesta qüestió, hem estat, d'ordinari, clars i constants.

Llavors, a la pregunta que jo em vaig fer –i entendran que me la faci–, de per què no hi som, se'm van presentar dues possibles respostes: o no érem convenients o no érem necessaris. Si no érem convenients jo no ho entenia, potser és que no es volia anar amb nosaltres, però era evident que sense nosaltres no podria prosperar, perquè si nosaltres hi anéssim es guanyava, no? La votació sense nosaltres es perdia. Llavors, no entenc o entenc que no som convenients si només o si fonamentalment es volia una fotografia. No som necessaris, però numèricament sí que érem necessaris, i si tant per programa com per tesis polítiques, públiques i conegudes som, érem i esperem ser molt propers a les inquietuds manifestades pels grups interpellants, s'entén que només no som necessaris si es tractava també d'una foto. És més, érem absolutament innecessaris, perquè en el cas d'haver estat amb ells s'hauria guanyat i possiblement en guanyar la votació no hi hauria hagut tant enrenou.

Explicat això, em permetran que extregui, almenys a tall de conclusió –i un interrogant gens agosarat–, que no hi som perquè no era prioritari o podríem pensar nosaltres que no hi som perquè no era prioritari resoldre el problema, sinó solament o fonamentalment desgastar el Govern. Però aquesta conclusió que tan fàcilment el meu intel·lecte, que no és tan lògic com el d'altres persones, em brinda era absolutament impossible sabent qui eren els que presentaven les mocions. Coneixent el tarannà dels ponents jo no entenia com es podia prioritzar una qüestió de fotografia política a una qüestió de solucionar un problema real, que era l'educació d'adults a Catalunya, que el PP insisteix que és un problema real.

És per això que per comptes de caure en el que seria lògic, que és simplement en el desànim, a dir: «t'han

arraconat, bé, no és el meu problema, ja vindran una altra vegada», el que vam fer és no caure en la passivitat sinó en l'activitat, i llavors vam pensar que hi ha una opció en aquest món que és parlar i negociar. Entre cometes, la «bitxa», la Conselleria de Benestar Social no serà tan dolenta que no tingui capacitat de diàleg, i sota aquesta premissa vam intentar negociar, entenent –hi insisteixo– que la política del Departament d'Ensenyament de formació d'adults és millorable, és més, no solament és millorable, sinó que era urgentment millorable; llavors vam intentar prioritzar la millorabilitat del tema en la qüestió d'una fotografia que més o menys pot ser interessant o no.

És per això que vàrem elaborar una esmena, vàrem elaborar una esmena no nosaltres sols, sinó, evidentment, intentant que aquesta esmena pogués ser tirada endavant pel Departament de Benestar Social, entenent que l'esmena que els hem proposat, i perquè la votin, perquè evidentment si no l'accepten no hi ha qui la voti, no és que sigui simplement una bona esmena, sinó que avança en el que penso que són les dues opcions o les dues inquietuds fonamentals, que és, en una part, no en la implementació total –i en això hi ha una diferència amb els grups que han proposat les mocions–, sinó simplement a anar implementant, sí, el que és el graduat escolar de secundària, és a dir, el nou graduat escolar, i l'esmena que proposem avança clarament en aquest tema, fins i tot posant una data, i sobretot, i també, en el que seria qüestió del Mapa de formació d'adults, que entenem que és altament prioritari.

L'esmena que presentem, i que insisteixo que sembla que el Departament de Benestar Social –almenys pel que han parlat amb nosaltres– acceptaria, no solament avança en el Mapa de formació d'adults, sinó que es compromet en una data. En aquest sentit, entenem que parlar i no fer qüestions curioses a vegades és molt més eficaç i –hi insisteixo– pot aconseguir tirar endavant un tema que és prou prioritari, com és l'educació d'adults.

De totes maneres, sí que els explicaré que l'esmena no contempla el tercer punt i no contempla el tercer punt perquè, malauradament, fins i tot diré, malauradament, no acceptant els arguments del conseller no hi podem votar a favor, i no hi podem votar a favor per diversos motius. Jo diria que un primer motiu és perquè acceptem que el Govern té capacitat d'organitzar-se, si es vol complicar la vida amb organitzacions rares tampoc ens hi posarem, simplement el dia que manéssim nosaltres no ho fariem, si de nosaltres depèn els recomanem que no ho facin mai més, però, en fi, facin el que vulguin.

Per al PP sempre el prioritari no són les titularitats –i això penso que és una cosa prou coneguda–, no ens impressiona si una cosa és pública, privada, eclesial..., no ens preocupa aquest tema, ens preocupa que sigui eficaç i que sigui eficient el resultat. I, per tant, si la Conselleria de Benestar Social és capaç de fer-ho bé no cridarem gaire i si ho fa malament cridarem molt. Insisteixo que ens agradaria que no fos a Benestar Social perquè és complicar-se la vida.

De totes maneres, sí que faré una referència a l'argument de la UNESCO, perquè em sembla que és absolutament fals, és a dir, el fet que a la UNESCO –i això

li agrairia que li fessin arribar al conseller Comas— sigui una qüestió interdepartamental l'educació d'adults no vol dir que aquí hagi d'estar en un departament equivocat; de la mateixa manera que, per exemple, l'educació de la salut, que tots estaran d'acord amb mi que és un eix transversal, això no vol dir que hagi de dependre del departament de matemàtiques, eh? A mi em sembla que un argument tan senzill i tan de sentit comú, el conseller tindrà capacitat per acceptar-lo i entendre'l. Una altra qüestió és que ell políticament decideixi, ell i el seu Govern, que ha d'estar a Benestar Social, però sobretot que no esperi que la UNESCO li recolzi aquesta argumentació, almenys intel·lectualment, perquè això, evidentment, no és veritat.

Insisteixo que per nosaltres el prioritari és que funcioni, que depengui o no de Benestar Social o d'Ensenyament, doncs, és un mal menor. Si ens volen fer cas, com més aviat ho canviïn millor, però, en fi, estem absolutament d'acord a no afectar el Govern amb aquesta modificació, que també entenem que en un àmbit no pressupostari com és ara i a mig curs tampoc sigui el més ideal. Més endavant espero que en puguem parlar.

Per tot això que he dit, jo els demano el vot —hi insisteixo— a l'esmena, que acceptin l'esmena, sobretot perquè entenc que va amb el que vostès volien i també va amb el que nosaltres màximament hem pogut aconseguir.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Processalment, correspon ara a la fixació de la posició dels grups. Entenc que el Grup Mixt, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el Grup Socialista i el Grup d'Esquerra Republicana, en defensar la seva Moció, que és igual, han fixat la posició, i que, per tant, correspon en aquest moment fixar la posició al Grup de Convergència i Unió. Per fer-ho, té la paraula el diputat senyor Rafael Hinojosa, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estic d'acord amb el senyor Lora que aquest ha estat un important debat, és un bon debat i era necessari fer-lo. Ja havíem fet més petits debats sobre aquest tema, el que passa és que vostès no s'hi van adherir massa, a aquell debat, però ja es va fer una interpellació al conseller sobre aquest tema, i crec que era necessari que es fes un debat en profunditat sobre el tema de la formació d'adults, cosa que hem tingut l'oportunitat de fer en aquest moment.

També li haig de dir al senyor Lora..., home, el conseller avui no està aquí no per menyspreu al Parlament, és que ja hi va estar en el moment que li tocava estar, que és el moment de les interpellacions. El Reglament del Parlament i les normes parlamentàries fan que en les mocions siguin els grups que donen suport al Govern, en tot cas, els que defensin la postura del Govern i, per tant, la del conseller.

Mirin, s'ha citat molt el Llibre blanc de Delors, s'ha citat molt i s'ha citat en un aspecte que a mi m'interessa molt, que és el tema de la formació. El que passa és que també hi ha d'altres documents i el conseller té el perfecte dret d'aportar el document d'Hamburg i dir el que diu el document d'Hamburg, que no són quatre senyors eixelebrats que es reuneixen i diuen... No, no, hi ha una pila de països que es reuneixen, que parlen i que diuen: «Miri, això de la formació d'adults és una cosa molt important, molt, i no necessàriament ha d'estar en el Ministeri d'Educació, pot estar en qualsevol altre; també en el Ministeri d'Educació, però no té per què estar en el Ministeri d'Educació.»

Aquest matí en una altra interpellació un membre d'aquesta cambra, que ara no està present, ha dit: «El Govern pot organitzar-se com vulgui, perquè aquesta és la seva facultat», i aquesta és la veritat: el Govern té la possibilitat d'organitzar la seva gestió executiva com vulgui, entre cometes, marcant un mínim de regles i sense sortir d'uns determinats paràmetres, però és evident que pot organitzar la seva gestió com cregui més convenient.

Aquest Govern va decidir en un moment que la formació d'adults estaria a Benestar Social. L'important és això, la ubicació, o l'important és que funcioni i que funcioni bé? (*Veus de fons.*) No, senyora Tolosana, no és que no funcioni, no funciona al gust exacte de vostè, però funciona. Aquest any passat han passat més de cinc-cents mil persones pels cursos de formació d'adults. Per cert, hi ha un tema en la formació d'adults que ningú de vostès ha dit —el conseller tampoc— i que a mi em preocupa molt, i potser estic equivocat, però em preocupa. A mi em preocupa que a aquest col·lectiu de formació d'adults cada vegada hi ha més joves, cada vegada hi ha més joves! Això és preocupant, perquè això vol dir que vénen d'un altre fracàs, vénen d'un altre lloc allà on no han aconseguit allò que volien i ara ens trobem que, d'alguna manera, els hem de facilitar el graduat escolar, perquè si no no troben feina.

I es diu aquí: «Home, és que el graduat escolar no és ara el prioritari; el prioritari és allò altre, és el grau d'ensenyament superior.» D'acord, però és que hi ha molts i molts joves que ara vénen i diuen: «Escollit'm, permeti'm que faci el graduat escolar, perquè si no..., és que m'ho demanen per treballar.» S'ha de fer això, però aquesta és una punta de llança preocupant, molt preocupant, perquè quan vam imaginar la formació d'adults —i el mateix nom ho diu— vam pensar en persones adultes, persones grandetes, persones que no havien tingut l'oportunitat d'accedir a una titulació, i ara ens estem trobant que ens arriben molts i molt de joves. Això m'hauria agradat que hagués estat incorporat en aquest debat, perquè és un tema verdaderament important.

S'ha parlat avui aquí..., és clar, el problema d'aquests debats és que la interpellació fa el debat i la moció torna al mateix debat. I avui jo pensava que algunes afirmacions ja no es farien després d'escollar el mateix conseller; per exemple, no es farien afirmacions de dir: «Volem saber si totes les escoles donaran o no el GES.» Home, ja ho va dir, que sí que es donaria, aquesta incògnita la va aclarir el conseller, i moltes altres.

Avui hem tornat a dir, i hem dit algunes coses que d'alguna manera es diuen per quedar bé i..., bé, perquè són noticiables, el recolzament o no a les manifestacions. Mirin, vostès saben, igual que nosaltres, que un govern no pot governar a cop de manifestacions; un govern ha d'escollir, ha de tenir en compte, molt en compte quan els ciutadans s'organitzen i es manifesten; han d'escollir abans que es manifestin, molt abans si és possible, i els ha d'escollir quan es manifesten. Però un govern no pot actuar en funció de si li omplen o no determinades places, no pot, i si al darrere hi ha l'oposició ho lamentem, què hi farem! Un govern ha de governar en funció dels interessos generals del país, escoltant tothom, parlant amb tothom i debatent aquí, en aquesta cambra, el que li convé o no a la ciutadania.

Per tant, no ens pot impressionar que hi hagi manifestacions. Les coneixem, les respectem, les valorem, les escoltem, però no poden condicionar d'una manera contundent l'acció de govern, perquè si no estariem molt malament.

El senyor Bargalló ha dit una cosa que a mi també em sembla que té raó, que té molta raó; algunes altres afirmacions que ha fet no, però n'hi ha una..., ell ha parlat dels recursos... A mi em sembla que és important que incidim i que de qualsevol manera forcem o recordem cada any en els pressupostos que aquest és un capítol molt important, que els recursos han d'acompanyar l'acció de govern, que no es pot retallar –i en això coincideixo també amb el senyor Lora–..., no es poden retallar pressupostos de formació d'adults, perquè és un capítol molt important, perquè tal com diu l'informe d'Hamburg la formació no és un dret simplement, és que és un dret que condicionarà la nostra activitat en el futur, en el segle XXI diu l'informe d'Hamburg. Per tant, és un capítol que no el podem deixar com un capítol annex, sinó que és un capítol important.

El president

Guardin silenci, si us plau.

El Sr. Hinojosa i Lucena

I estic d'acord amb el senyor Bargalló... Jo no m'enfado, senyor president; crido una mica més i ja està.

Estic d'acord amb el senyor Bargalló que s'ha de tenir en compte això.

El senyor Magí Cadevall ha fet unes ironies que no li vull contestar, perquè no estariem en el to que a mi m'agrada fer els debats. Ha fet una sèrie de judicis de valors que no li vull tenir en compte, perquè no té sentit; ha fet una sèrie de valoracions... Deixem-ho estar. Un altre dia potser vostè i jo farem un debat i ja tindrem ocasió..., jo tindrè ocasió de respondre les seves ironies.

N'ha fet algunes, realment, que no em sembla que sigui..., bé, en el Parlament tot és legítim, perquè per això és diu Parlament, perquè cada u digui el que vol, però que no té cap sentit. Perquè, clar, el conseller no va deslegitimar ningú: ningú. Només va dir que li semblava que era més correcte que, en el seu moment, s'haguessin presentat les interpellacions, però no va desau-

toritzar ni deslegitimar ningú. Vostè aquí diu: «Va deslegitimar la democràcia a la casa de l'altre.» No senyor, no va dir això en cap moment, senyor Magí.

En fi, senyor Francàs, vostès han fet un treball, un treball positiu en el sentit de presentar unes esmenes que nosaltres, que hem debatut i que hem discutit amb vostès, creiem que són perfectament assumibles per nosaltres. Creiem que són una gran aportació, en l'estil que ha de ser, en l'estil que s'han de fer les coses. Podem no estar d'acord –i no hi estem, d'acord. Vostè diu que al punt 3 hauria de donar-se la raó a la majoria dels que han presentat les mocions. Nosaltres hi estem radicalment en contra. Vostè, el seu partit, ha fet una aportació important, esmenant allò que es pot esmenar per avançar; no és tot, d'acord, però per avançar és una esmena constructiva important, i nosaltres la hi votarem favorablement. No podem votar el punt número 3, però sí que votarem i votarem convençuts i, per tant, disposats, com no pot ser d'una altra manera, a donar compliment als punts número 1 i 2. Si els altres grups, que són els propietaris de les mocions, ho accepten, nosaltres recolzariem amb el nostre vot la seva esmena.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té en primer lloc la paraula el diputat senyor Bargalló. Temps màxim: cinc minuts.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, diuen que la política és l'art del possible, tot i que hi ha els que encara ens agradaria que fos l'art d'assolir l'impossible. Però, en tot cas, quedem en la primera definició, i el possible, avui, ara i aquí, és l'acceptació de les esmenes del Grup Popular. I ho és perquè, si bé les esmenes a la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana i pels altres grups que van interpellar, creiem que entren en un aspecte de la definició molt més conculent i que recullen algunes de les preocupacions actuals de la comunitat educativa d'adults, el que és cert és que les esmenes del Grup Popular són un pas endavant respecte a la realitat d'avui. I com que, evidentment, allò que ens movia a fer la interpellació era aconseguir anar endavant, l'acceptació de les esmenes ho permetrà. Evidentment que no és el mateix «incrementar» que «implementar» –en som tots conscients–, però també som conscients els grups de l'oposició que «incrementar» –que és el que aprovarem– és molt més que allò de «continuar fent», que és el que estàvem acostumats a haver d'acceptar fins ara. Per tant, superem el «continuar fent» i passem a l'«incrementar».

En segon lloc, que hi hagi el compromís d'un mapa escolar i tingui una data és un gran avenç. Que hi hagi el compromís de redactar el Mapa escolar, després de vuit anys de peticions i tingui una data propera, és un gran avenç. Ens hauria agradat que, a més, hi hagués el compromís de l'educació presencial, de l'evolució continuada, de més recursos. Ara no hi serà. Tampoc no hi haurà el compromís del contrari. I evidentment que en el tema de Benestar Social, del Departament d'Ense-

nyament, agafem la paraula al Grup Popular –li agafem la paraula– i quan tornem a parlar de pressupostos, si encara és en aquesta legislatura i en aquestes condicions parlamentàries, els assegurem que farem una esmena pressupostària que esperem que aleshores ens votin a favor.

Es produirà avui aquí, doncs, un consens. Ara es produirà un consens en aquest Parlament, parlant d'educació d'adults. Per nosaltres, aquest consens no es produirà només ara aquí: ha de continuar en els propers mesos, i ha de continuar en dos paràmetres. Primer paràmetre, si el Ple del Parlament aprova avui tirar endavant un mapa que ha de fer el Departament, nosaltres creiem que aquest Ple del Parlament està en condicions de dir-li al Departament que tots i cadascun dels grups parlamentaris que votarem a favor volem estar en el seguiment d'aquesta redacció del Mapa d'adults; que allò que deia el senyor Francàs, que s'havia sentit exclòs, si se n'havia sentit, a partir d'avui, tots formem part del consens; i aquest consens exigeix que d'aquí a la data tots els grups parlamentaris puguem fer un seguiment. I en segon lloc, el consens també exigeix que no sigui només parlamentari, que sigui també social i educatiu. Per tant, que el conseller Comas, que ha enviat una carta als sindicats del sector dient que, si els secretaris generals de cada sindicat li ho solliciten, pot començar negociacions, que les negociacions comencin, que paral·lelament a aquest procés la comunitat educativa estigui en condicions també de fer les seves aportacions i també de debatre. Si els grups parlamentaris podem fer un seguiment i si la Mesa i la comunitat pot fer també el seu seguiment i les seves negociacions, aquest consens que ara es produirà, ni que sigui un consens de mínims, que ara es produirà, es mantindrà. Si els grups parlamentaris en quedem exclosos o la comunitat no hi pot participar, ja els aviso, perquè ja ho sabran, que en aquell moment el consens es trencarà. Nosaltres no volem que es trenqui. A les mans del Departament està que es mantingui.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Nosaltres acceptem les esmenes presentades pel Grup Popular, també amb el benentès que no són plenament satisfactòries, ja que el que nosaltres presentàvem com a moció és el que ens semblava que era necessari o que és necessari per tirar endavant i per recollir les necessitats de la formació d'adults a Catalunya. Ara bé, amb el mateix esperit de possibilisme i realisme que deia el senyor Bargalló, nosaltres entenem que aquesta esmena del Partit Popular, que fa possible l'aprovació d'una proposta de cara al millorament de la formació d'adults, és, si més no, suficient per ser acceptada. I sobretot, hi ha un punt primer que parla d'aquest «incrementar», un punt que nosaltres trobem un xic tebi, però sí que hi ha un punt segon que nosaltres entenem que és cabdal, que és l'ac-

ceptació de la demanda de la redacció d'un mapa en un termini concret i en un termini relativament urgent.

Això no és esmena: això és, senzillament, que el Grup Popular accepta una part d'aquesta Moció. És a dir, això és la nostra proposta acceptada pel Grup Popular. És la part que ells accepten de la Moció. I mantenint-se aquesta demanda de presentació de mapa, com que, ho repeteixo, com he dit abans, això suposa –això suposa perquè, si no, estaríem davant d'una desviació de la intenció que recull aquesta demanda–, això suposa obrir negociacions, escoltar la comunitat educativa, entrar en interlocució amb els representants a la Mesa de formació d'adults i, com que a més tenim la proposta del conseller d'entrar a negociar, entenem que això farà possible que aquest Mapa reculli, en la mesura més àmplia, reculli aquestes reivindicacions, aquests punts que, d'alguna manera, presentava la nostra Moció, i ara també recollits amb les esmenes del Partit Popular.

Fer el seguiment del compliment d'una moció, fer el seguiments dels compromisos adquirits per tota aquesta cambra, suposa també utilitzar..., i, senyor Francàs, no cal que ningú ens aconselli ni ens convidi; nosaltres tenim demanada la compareixença des de fa molt temps, del senyor conseller de Benestar Social; com que vostès també són a la Comissió podran participar-hi; tenim presentada una bateria de preguntes orals, Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que serviran per poder fer aquest seguiment, a més a més de tots els altres mecanismes parlamentaris que tots els grups, solets o en coordinació, si cal, tenen a la seva disposició per donar prioritat o preferència a aquells temes que consideren importants.

Bé, en qualsevol cas, entenem que estem davant d'un avenç important, d'un avenç substancial, de cara a la normalització i al millorament de la formació d'adults. És per això que ens n'alegrem de poder haver arribat, ni que no sigui plenament satisfactori, a un punt d'acord i consens amb tots els grups de la cambra.

Gràcies, senyors president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula el diputat senyor Lora, des del mateix escó. Endavant.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Simplement per dir que acceptarem les esmenes presentades pel Grup Popular. Entenem que el terme d'«incrementar» per nosaltres significa la necessitat d'incrementar per cobrir la necessitat de formació d'adults, la necessitat de tota l'oferta a la demanda de l'obtenció del títol de graduat d'ensenyament secundari. Per altra part, valorem positiu que hi hagi un compromís de presentar un mapa de formació d'adults i que, per tant, avui es donarà aquí un consens que nosaltres creiem que ha de ser un consens per facilitar la política cap a les escoles d'adults. Un consens perquè les coses funcionin, perquè avui no funcionen.

Acabo de rebre una contestació del Departament de Benestar Social a una pregunta que va fer el nostre Grup, sobre la matriculació d'alumnes a les escoles d'educació d'adults dependents del Departament de Benestar Social. En aquest moment, tenim 104.000 alumnes matriculats a les escoles d'adults; tenim 550 professors...

El president

Senyor diputat, s'ha de pronunciar sobre les esmenes.

El Sr. Lora i Lillo

M'estic pronunciant sobre per què dic que sí al Mapa de formació d'adults. I dic que tenim 550 professors. I això significa que avui, a les escoles d'adults, la *ratio* són 180 alumnes per professor. Les coses no funcionen a les escoles d'adults. Consens, sí, però per facilitar la feina i per fer que les escoles d'adults funcionin.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Magí Cadevall, des de l'escó.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. També per manifestar que acceptem l'esmena i, en primer lloc, volia demanar disculpes al senyor Francàs, si creu, doncs, que no ens vam dirigir a ell prèviament que a la Junta de Portaveus es presentessin aquestes interpellacions. Potser hi ha hagut un defecte de percepció per part nostra, de pensar que figuraven certs automatismes, com el que, per exemple, en la passada reunió de la Comissió de Política Cultural, Convergència i Unió i el PP van donar suport amb un cert automatisme a una proposta que desautoritzava els mestres en educació infantil. Si en el futur, aquest tipus d'automatismes no ha d'existir, nosaltres mirarem de tenir-ho en compte.

Concretament, el motiu d'acceptar la primera esmena és que, encara que realment «incrementar» és una expressió que considerem massa vaga, perquè no està quantificat i dependrà molt del seguiment que es faci del compliment d'aquesta Moció, perquè, malgrat tot, ens sembla un avenç, perquè suposa un canvi de criteri en la Conselleria de Benestar Social, que fins al moment deia: «No, fins a l'any 2000.»

Al segon punt, ens sembla molt important el compromís de presentar el Mapa de formació d'adults a Catalunya abans de finalitzar aquest curs i, amb la resta que l'acompanya, si no està tan detallat com a la nostra Moció, em sembla que no ho contradiu en absolut; per tant, no és el que havíem demanat exactament. Ens sembla positiu i, per aquests motius, senyores i senyors diputats, acceptem l'esmena.

El president

Acabat el debat i pronunciats els grups sobre les esmenes presentades pel Grup Popular; acceptades les dues esmenes, iniciarem la votació.

Els termes de la votació són els següents: votarem en primer lloc, com que les quatre mocions són idèntiques, els punts 1 i 2 de la Moció, modificats per les esmenes del Partit Popular, i separatament votarem després el punt tercer. Hi ha acord amb la proposta de votació? (*Pausa.*) Doncs, que es preparin les senyores diputades i senyors diputats.

Iniciem, per tant, la votació dels punts 1 i 2, amb la incorporació de les esmenes de modificació.

Iniciem la votació.

Aquests dos punts de la Moció han estat aprovats per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents a l'hemicicle.

I procedirem, ara, a votar el punt tercer de la Moció.

Iniciem la votació.

Aquest punt tercer ha estat refusat per 39 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària

Iniciem el debat de la Moció següent, el punt 22 de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària, presentada pel Grup Mixt; per exposar la Moció, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, després de la interpellació que vàrem substanciar el passat Ple sobre política penitenciària, considerant bàsicament les noves penes alternatives que contempla el nou Codi penal i el debat amb la senyora consellera, crec que hi ha dos temes importants en els quals hi havia, hi ha possibilitats d'acord.

D'una banda, considerar les inèrcies judicials, a l'hora d'aplicar les penes alternatives. Certament són molts anys jutjant sota la premissa de la presó com a pena fonamental i, pràcticament, exclusiva del sistema com perquè pugui ser senzill variar determinats criteris, però crec que l'obligació dels jutges, respectant l'ample marge de discrecionalitat que la llei ens concedeix, és adaptar-se a la voluntat del legislador, i aquesta va quedar perfectament recollida en l'exposició de motius del nou Codi penal i en el seu text articulat.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Per tant, són preocupants les xifres que la consellera va exposar, referides al número de condemnes d'arrest de caps de setmana en els dos anys i mig de funcionament del nou Codi: 1.429 condemnes en dos anys i mig és un número baix, sobretot si tenim en compte que aquestes ho poden ser per la via directa, és a dir, per incórrer en algun fet tipificat específicament amb aquesta pena i que, a més, ho poden ser per l'aplicació de l'article 88 del Codi penal, és a dir, substituint penes de menys

d'un any de presó per arrestos de caps de setmana. Tot plegat, per tant, evidencia aquesta inèrcia judicial. Més preocupant, encara, però, és que de 1.429 condemnes, només se n'hagin complert 321, tot i que és possible que en aquesta rebaixa hagi influït l'aplicació de l'article 80, que permet la suspensió de l'execució de les penes privatives de llibertat, entre les quals s'hi han de comptar, naturalment, els arrestos de cap de setmana. I, en aquest mateix àmbit de les inèrcies, probablement encara resulti més preocupant que només s'hagin comptabilitzat en aquests dos anys i mig d'aplicació del nou Codi 81 treballs a benefici de la comunitat, en el conjunt de jutjats del Principat de Catalunya. Davant d'aquesta situació, potser cal que ens plantejem, d'una banda, si ens creiem, o no, la resocialització dels presos, i més concretament si tenim aquesta voluntat. I, d'altra banda, si pensem que aquestes penes alternatives hi poden ajudar o no.

Nosaltres creiem que, efectivament, hi poden ajudar molt, sempre que s'apliquin, i s'apliquin a aquells casos que amb els delictes es barregen voluntats d'estricta gamberrada i, per tant, és possible la reconducció de l'individu. Però, el que creguem nosaltres té una importància relativa. L'important és allò que desitja el legislador, i això caldria respectar-ho i, per tant, els jutges haurien de fer aquest esforç i plantejar-se amb més atenció la imposició d'aquestes penes alternatives.

D'altra banda, hi ha un segon punt d'acord amb la Conselleria, i és que els jutges no tinguin cap excusa per imposar aquestes penes. Ara encara hi ha excuses. Si més no, hi ha declaracions privades, de determinats jutges, que manifesten que no imposen més aquests tipus de penes perquè no hi ha prou places disponibles ni amb prou condicions per tal que els condemnats compleixin la pena. Durant la substanciació de la interpellació, la consellera va dir: «Quan va entrar en vigor la llei, teníem 150 places. Ara les continuem tenint.» I continua la consellera: «Durant l'any 97, la mitjana setmanal d'interns que han complert en una unitat d'arrestos de cap de setmana ha estat de 31, per això ha estat innecessari l'increment de noves places. Si augmentés considerablement el nombre de persones condemnades a la pena d'arrest de cap de setmana, es formalitzarien convenis de col·laboració amb alguns ajuntaments, amb un volum de població detinguda significatiu, que disposessin d'un dipòsit municipal en bones condicions i que no tinguessin presó al partit judicial.» Aquestes manifestacions ens mouen a fer algunes reflexions. Les 150 places són places en centres penitenciaris, bàsicament les instal·lacions de règim obert. És cert que això no va contra la llei; justament la llei diu que els arrestos de cap de setmana es compliran en el centre penitenciari més proper al domicili del condemnat. Però la llei preveu també que es pugui complir en un dipòsit municipal, i està generalment acceptat, i fins i tot induït, que si l'arrestat no té contacte amb el centre penitenciari, millor que millor.

D'altra banda, hi ha el factor de proximitat al domicili familiar de l'arrestat. I en aquest sentit, un dipòsit que estigués a la capital de la seva comarca, donaria ple compliment a aquest factor de la proximitat. Naturalment això suposaria una implicació municipal en la

qüestió. De fet la Llei 7/85, de règim local, en la seva disposició final cinquena, diu que els municipis cap de partit judicial en què no hi hagi cap centre penitenciari assumiran en règim de competència delegada l'execució del servei de dipòsit de detinguts a disposició judicial. També diu que l'administració competent en matèria penitenciària posarà a disposició dels municipis afectats els mitjans econòmics suficients per al manteniment d'aquest servei. De tota manera, la competència, com en molts altres casos, ha arribat, però els diners no s'han vist.

Davant d'això, ens trobem que els municipis cap de partit judicial tenen l'obligació de tenir dipòsit, però sense dotació pressupostària per construir-los i agençar-los, i la Generalitat té traspassats els centres penitenciaris, però, almenys quan es va fer el traspàs, sense la previsió ni, per tant, les instal·lacions adequades per acollir-hi arrestats de cap de setmana; que una llei estatal modifica determinades penes del Codi penal, i això obliga a tenir unes infraestructures que, abans, la mateixa Llei no exigia.

I, fetes aquestes consideracions, permetin-me fer-ne una altra. Estem parlant de política penitenciària, de presons, de dipòsits municipals, de qüestions, per tant, que són el contrari de la política del lluitament, és la política dels problemes, de vèncer els recels de molta gent; l'estat de les presons o dels dipòsits municipals no entra en les enquestes que determinen les preocupacions dels ciutadans ni en la primera ni en la desena, ni en la posició que fa cinquanta. Des del Govern, però, aquest tema s'ha de mirar amb una altra perspectiva, i, per tant, ens hem de tornar a fer la mateixa pregunta que fèiem abans: si ens creiem la resocialització dels presos i si tenim la voluntat de fer política en aquesta direcció. Si ens ho creiem, cal posar-hi més mitjans i cal que hi estiguin implicades totes les administracions, perquè totes hi tenen implicació. Hi té implicació l'Estat, perquè és l'Estat, les institucions de l'Estat, les que al capdavant modifiquen la llei, i, amb aquesta modificació, condicionen la política dels altres —en el nostre cas, de la Generalitat i d'aquells ajuntaments que són cap de partit judicial, sense donar les solucions financeres que serien necessàries. I d'aquí ve el segon punt de la nostra Moció, que pretén justament que l'Estat s'impliqui financerament per resoldre aquesta qüestió. I té implicació el Govern de la Generalitat, que és qui té la competència de les presons i qui ha de posar a disposició de l'Administració de justícia els elements materials, mobles i immobles, per tal que es puguin executar les penes, i que es puguin executar d'acord amb la voluntat teleològica del legislador, per tant, amb elements suficients que permetin esperar una recuperació, una resocialització del condemnat. I hi té implicació també l'ajuntament que sigui alhora cap de partit judicial, segons preveu la Llei de règim local.

Nosaltres voldríem estendre aquesta implicació a totes les capitals de comarca, moltes de les quals no són cap de partit judicial, però en les quals hi hauria d'haver, considerant, naturalment, la demografia i les habituals situacions de delinqüència, diguem-ne menor, un dipòsit municipal adequat a aquestes característiques.

I, finalment, per aquest raonament que ara feia, hi té implicació el conjunt de la comarca, que trobarà en la seva capital un servei que, eventualment, podrà facilitar les coses a qualsevol dels seus habitants.

I per això demanem, en el primer punt de la Moció, que el Govern de la Generalitat faci els convenis pertinents amb els ajuntaments i consells comarcals, per tal que totes les comarques disposin, allà on no hi hagi centre penitenciari degudament habilitat, uns dipòsits amb les condicions adequades per al compliment de les penes de cap de setmana.

I en una altra ocasió haurem de parlar amb més profunditat de les penes de treball a benefici de la comunitat, que és una altra pedra angular de les penes, que faciliten o tendeixen a facilitar la resocialització i que està absolutament desaproveitada.

La present interpellació ha estat centrada bàsicament en els arrestos de cap de setmana. De tota manera, valorem positivament les esmenes que el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i Esquerra Republicana han presentat per tal de complementar la Moció, amb els treballs a benefici de la comunitat. De tota manera, de les esmenes i de les possibles transaccions, en parlaré després de la intervenció dels altres grups.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Tugues. A aquesta Moció s'han presentat diverses esmenes, una de les quals l'ha presentada el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; per defensar-la té la paraula el senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, certament aquesta Moció subsegüent a la interpellació presentada pel Grup Mixt fa referència, com es diu, als nous instruments d'aplicació, sobretot de les penes que introdueix, que desenvolupen el nou Codi penal i el nou reglament penitenciari.

Nosaltres hem insistit molt que el nou Codi penal penssem que és un bon instrument, pot ser un bon instrument; pot ser l'instrument adequat a l'època que vivim. Pot ser, com s'ha dit, el Codi penal de la democràcia si som capaços de fer una cosa, certament difícil, que és avançar en el compliment de les previsions constitucionals, que les penes serveixin per a la reinserció i rehabilitació dels presos.

És evident que la pena té un sentit, que els juristes, d'una manera potser una mica paradoxal, en diem retributiu, és a dir, el càstig, però avui sobretot l'accent, l'aspecte més important de les penes, l'aspecte que destaca la Constitució, és aquest: la rehabilitació i la reinserció social. El nou Codi, com dic, introdueix elements, o més aviat desenvolupa, però d'una manera important, elements, com són aquestes noves penes, les penes d'arrest de cap de setmana, els treballs en benefici de la comunitat, potenciant, alhora també, tot un seguit de mesures penals alternatives a la pura i simple de presó.

És important, en conseqüència, que s'impulsi la política del Govern en aquest àmbit. El Govern de Catalunya és qui té la responsabilitat més important, quant a posar, com s'ha dit, els mitjans materials perquè es puguin produir aquests compliments d'aquestes penes, i, evidentment, ens trobem amb una situació una mica contradictòria. La realitat és que s'estan produint poques sentències que apliquin aquests apartats més avançats del Codi penal, i, per tant, sembla que hi ha poca necessitat de facilitar els mitjans per al compliment d'aquestes penes. Però aquest és un problema greu, aquest és un cercle viciós que cal trencar. Perquè, per part dels jutges hi ha una certa recança, sembla, a l'aplicació d'aquestes penes, perquè tenen por que no hi hagi els instruments adequats, els mitjans per al compliment adequat d'aquestes penes, i, per part del Govern de la Generalitat, alhora, no s'estan habilitant més aquestes places perquè no s'estan produint totes les sentències que seria previsible.

Pensem nosaltres que el Govern ha de donar passos, i passos decidits, i, per això, com que la interpellació i la Moció s'ha centrat en aquestes noves penes, nosaltres el que hem fet és afegir a la nostra esmena un punt perquè es contempli de potenciar i incrementar els convenis dels ajuntaments i entitats sense ànim de lucre, per al compliment de les penes de treballs en benefici de la comunitat a tot el territori. Pensem que la nostra esmena el que fa és complementar el que deia la Moció. És un aspecte molt important que no estava introduït, que no estava inclòs, que no estava en la Moció i que, per tant, ens sembla que, en aquest sentit, la Moció era una mica coixa, encara que es limités només a aquestes noves penes que introdueix el Codi penal.

Pensem que, encara que d'una manera certament potser indirecta, la Moció també recollia quelcom que per nosaltres és important: determinar clarament que la responsabilitat, i la responsabilitat econòmica, quant el compliment d'aquests convenis que es demanen als ajuntaments, a entitats sense ànim de lucre, perquè es puguin complir aquestes penes i perquè es puguin complir a tot el territori i amb la major proximitat possible al domicili dels presos, és imprescindible, naturalment, reconèixer i especificar clarament que la responsabilitat econòmica és del Govern. Aquí es feia per una via indirecta, dient que el Govern de la Generalitat negociés amb l'Estat el suport financer suficient per a aquestes institucions, cosa que no em sembla pas malament, que es demanin, que s'aconsegueixin més recursos per part del Govern central. Però això qui ho ha de fer és el Govern de la Generalitat que, per tant, és qui té la responsabilitat econòmica d'atendre aquestes qüestions.

En conseqüència era una fórmula segurament una mica indirecta però que, en qualsevol cas, es recollia. Per això hem d'assenyalar, perquè no tindrem altre moment, potser, per fer-ho, que, així com l'esmena d'Esquerra Republicana em sembla que completa molt bé el que plantejava aquesta Moció, les esmenes de Convergència i Unió redueixen el seu contingut fins a extrems per nosaltres inassumibles, sobretot perquè es suprimeix tota referència a aquesta esmena al suport financer, i, alhora, perquè aquesta obligació que té el Govern de facilitar els mitjans en els dipòsits dels ajuntaments,

en els dipòsits de detinguts o en els consells comarcals o habitatant places en els centres penitenciaris, aquesta obligació que té el Govern de la Generalitat de facilitar places per al compliment dels arrestos de cap de setmana, queda, en aquesta esmena, aquesta obligació, reduïda fins a nivells –hi insisteixo– que per nosaltres no serien acceptables.

En qualsevol cas, com que hi ha la possibilitat que després, en tot cas, es parlarà d'una esmena transaccional, certament, també, extraordinàriament endolcida però que pensem que, com a mínim, recull algun element que ens pot permetre avançar, encara que sigui tímidament, en aquest sentit, nosaltres, en el cas que es plantejés aquesta transacció, ja anunciem en aquest moment que, hi insisteixo, sense que sigui pas plenament ni molt menys satisfactòria per a les nostres aspiracions, però, amb el sentit, amb la voluntat, amb el desig d'anar avançant, encara que sigui tan gradualment, doncs, li donaríem el nostre suport.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fuentes. També hi ha presentat esmena el Grup d'Esquerra Republicana. Per defensar-la, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des que, l'any 1995, va entrar en vigor o es va aprovar el nou Codi penal i amb aquest es van introduir importants novetats en matèria de política penitenciària, recollides posteriorment en la reforma també de la Llei del Reglament penitenciari, tot això va comportar, va motivar que el Departament de Justícia, com l'altre dia de manera insistent i reiterada va posar de manifest la consellera de Justícia, hagués de redimensionar la Direcció General de Justícia Juvenil i Mesures Alternatives.

Però, quina ha estat, més enllà d'aquesta reestructuració orgànica i funcional del Govern, la autèntica contribució del Departament, en primer lloc, per adaptar-se al nou sistema de penes establert en aquest Codi penal, per bé que les penes a presó, les penes privatives de llibertat, continuen mantenint un paper preminent?

Quina ha estat, també, la contribució del Govern, del Departament de Justícia, per tal d'adaptar-se, també, a la nova previsió dels treballs fets per les mateixes presons? Encara que em sembla que ho ha dit el diputat Benet Tugues, interpellant i presentador d'aquesta Moció, que avui no era el propòsit del Grup proposant de parlar o referir-se extensament en relació amb els treballs en benefici de la comunitat, en tot cas, ja en parlarem un altre dia. I, per cert, el nostre Grup i també el Grup d'Iniciativa - els Verds hi han introduït una petita esmena que, en tot cas, té la voluntat o la vocació si més no de complementar el text inicial de la interpellació. I, en tot cas, ho repeteixo, pendent d'aquest debat que més endavant podrem fer, nosaltres no som capaços de veure, en cap cas, que s'hagi avançat substancialment.

Però, pel que fa al motiu, a l'objecte central d'aquesta interpellació i d'aquesta Moció, que són les penes d'arrest de cap de setmana, constatant l'esforç fet, les cent cinquanta places, per exemple, que la consellera informava que havien estat disponibles l'endemà mateix de l'aprovació del nou Codi penal, és evident que manquen més places perquè els jutges puguin, en les seves sentències, recollir aquest tipus de condemnes. És evident que manquen més places perquè els fiscals, en els seus escrits d'acusació, puguin peticionar, també, aquest tipus de penes. I, en aquest sentit, vull recordar que al darrer informe de la Fiscalia es manifestava, es posava en relleu, la inhibició dels fiscals a l'hora de peticionar penes alternatives a la presó, precisament per aquesta manca de places. Manquen places, per tant. I manquen places, i, per tant, si és així, els jutges no poden acordar en les seves sentències aquest tipus de mesures.

Ara bé, és un peix que es mossega la cua, perquè deia la consellera: «Justícia no pot fer massa reformes en aquest terreny perquè encara no hi ha prou condemnes.» Els òrgans judicials, per la seva banda, diuen: «No hi ha prou places. Per tant, no podem complir allò que disposa la Llei.» I en aquesta col·lisió d'interessos –i em sembla que ho deia també fa uns instants el diputat Roc Fuentes–, nosaltres ens inclinem perquè l'Administració i el Govern de la Generalitat, que té responsabilitats en aquesta matèria, disposi allò necessari perquè es compleixi la Llei, sense esperar a veure en les estadístiques l'evolució de la sentència, de les condemnes.

Per això no ens sembla, en principi, procedent, com va dir la consellera de Justícia, que els convenis de col·laboració amb els ajuntaments estiguin condicionats a l'evolució o al nombre de sentències que s'imposen en les resolucions judicials.

L'esmena del nostre Grup planteja, complementàriament i en la línia del que he comentat al principi de la meva intervenció, per tal que s'estableixi igualment la resta de mesures que contempla el Codi penal, la necessitat que aquests convenis i aquests acords de col·laboració amb les entitats públiques que preconitza la Moció presentada inicialment es facin extensius, també, a les entitats privades, les ONG, prèviament convocades a l'efecte, per tal que també puguin col·laborar en l'execució de les mesures en medi obert previstes en la legislació de menors, les mesures penals alternatives previstes també en el Codi penal, el conjunt de mesures o tasques de suport en els processos de reinserció social, tant per a joves com per a adults.

Finalment, per acabar, voldria fer una petita menció –en tot cas, ja s'hi referiran tant el Grup de Convergència i Unió com el mateix proposant de la Moció–, en tant que Grup que ja avança que signa i subscriu una esmena transaccional que ha estat presentada: nosaltres entenem que no és plenament satisfactòria. Hauríem volgut anar una mica més enllà, i, per tant, no estem d'acord que el fet d'establir convenis de col·laboració amb els ajuntaments es condicioni, en primer lloc, al volum de la població. L'esmena transaccional parla que el volum de població detinguda sigui significatiu, des d'un terme jurídicament, segurament, imprecís, però,

en qualsevol cas, no n'entemem massa ben bé el motiu. El segon condicionant és l'existència d'un dipòsit judicial. I el tercer és que, a més a més, aquests dipòsits se situïn o estiguin a més de seixanta quilòmetres de distància del centre penitenciari més pròxim. I amb això és evident que s'incomplixen, en qualsevol cas, les previsions de la Llei orgànica, que tendeixen, almenys, que n'existeixi un en cada partit judicial allà on no hi ha una presó.

Tampoc ens sembla satisfactori el segon apartat d'aquesta Moció quan està condicionant l'increment de places en els centres penitenciaris a l'existència d'un increment substancial de condemnes –i em remeto al que he dit fa uns instants.

Tanmateix, com deia també el diputat Roc Fuentes, en nom d'Iniciativa - Els Verds, el nostre Grup, que hauria volgut anar una mica més enllà, valora i entén que es tracta d'un pas endavant; un pas, si vostès volen, no molt significatiu, no molt substancial, però un petit pas endavant, i, amb el desig d'avançar, el nostre Grup hi donarà suport –ho repeteixo– amb aquesta vocació, amb aquesta voluntat i emplaçar-nos de parlar més endavant dels treballs en benefici de la comunitat, que segurament motivarà la interpellació o alguna iniciativa d'algun altre grup.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió n'ha presentades dues, d'esmenes. Per defensar-les, té la paraula l'illustre diputat senyor Esteve Orriols.

El Sr. Orriols i Sendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats i diputades, jo diria, senyor Tugues, que nosaltres ens creiem el model, per això vàrem apostar pel nou Codi penal. Som partidaris de la custòdia i de la reinserció. No som partidaris del règim i el càstig, entès, dintre del món doctrinal en relació amb les penes de privació de llibertat, i, per tant, doncs, vam saludar aquestes noves figures que el nou Codi penal ens oferia. I és en aquest sentit que m'agradaria donar-li, també, un senyal d'esperança, perquè vostè ha dit una cosa que m'ha preocupat en el sentit de dir hi ha figures desaprofitades. Jo diria que el Codi penal és prou modern o té prou poca vida com perquè no puguem parlar encara de desaprofitament. Jo més aviat diria que ens hem d'esforçar, en la línia del que vostè planteja avui aquí, perquè es puguin aprofitar i en puguem treure un suc, d'acord amb aquests doctrines de què parlàvem, de cara a les persones que han de viure les circumstàncies producte d'una pena segurament merescuda.

Per tant, aquest desaprofitament jo penso que encara està molt a l'abast de poder ser reconduït i estic convençut que el temps demostrarà que s'hi pot treure, hi insisteixo, molt més suc del que en aquests inicis poden entreveure.

Les esmenes del Grup de Convergència i Unió van en la línia que s'ha parlat aquí d'introduir en el text d'aquesta Moció els arguments que ja va defensar l'honorable consellera en la rèplica, en la contesta de la interpellació efectuada, en el sentit que, realment, encara no s'han cobert totes les places, és a dir, encara no hi ha la demanda suficient en relació amb la població que requereix les condemnes o que ha estat condemnada a arrest de cap de setmana.

Per tant, és cert, és un peix que es mossega la cua, senyor Ridao, però, en qualsevol cas, estem parlant de prendre compromisos d'inversió, de prendre compromisos econòmics en uns moments en què això s'ha de vetllar, i, per tant, aquest peix que es mossega la cua hem d'intentar separar-lo, però també tenint en compte uns i altres arguments i fer-ne una valoració equilibrada; no només, hi insisteixo, per racionalitzar les possibles despeses en uns moments de contenció, sinó també per ser realistes en relació amb les necessitats del moment.

Tanmateix, atenent l'esperit de la proposta que ens fa el senyor Tugues, en el sentit de procurar impulsar l'aplicació de les noves figures del renovat Codi Penal, hem intentat arribar a un acord que realment signifiqui un pas endavant, encara que –ho admeto– petit, però demostratiu de la sensibilitat que ens mou a progressar en aquest àmbit des de la consciència que no tenim el marc idoni, ni a Catalunya, ni tampoc a la resta de l'Estat, per disposar ara mateix d'una solució ideal.

Perquè, senyores i senyors diputats i diputades, és evident que aquesta Moció no resol un vell problema, que ja va suscitar en aquesta mateixa cambra altres debats, com és el de definir la naturalesa dels dipòsits municipals, les seves dotacions i el paper que juguen al respecte els diferents poders públics i, molt especialment, els ajuntaments. Aquesta és una assignatura pendent, producte de la llacuna legal que possibilita la Llei de bases de règim local, si no ho recordo malament, en la seva disposició addicional cinquena i que, per tant, una llei emanada de l'Estat i que cal trobar la solució de veure quina és la seva aplicació d'aquesta delegació una mica espontània i sense cap normativa posterior. I hem de seguir pensant i veure si entre tots podem cercar una resposta que aproximi aquesta problemàtica a les disposicions legals que busquen, també, solucions modernes a vells problemes.

Mentrestant, el que avui intentarem aprovar, el que avui es proposa, és un pas que té un valor, per mi, qualitatiu en aquesta línia. I és per això que ens hem esforçat –entenc– tots plegats a transaccionar opinions diferents i és per l'esforç comú que s'ha fet que agraeixo sincerament a tots els companys i companya ponents d'aquesta Moció la seva actitud.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Orriols. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes per fixar llur posició. El Grup Popular, desitja intervenir? *(Pausa.)* Té la paraula la senyora diputada Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, realment, llegint la transcripció de la interpellació substanciada per l'illustre senyor Benet Tugues amb la consellera, doncs, donava una sensació bastant decebedora, no?: per aquest peix que es mossega la cua semblava que érem incapaços de desllorigar aquesta situació.

És a dir, segons l'informe de la Fiscalia i diferents compareixences que s'han produït en la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, els jutges no apliquen les penes alternatives que preveu el Codi penal de l'any 95 perquè no hi ha prou places. Segons la Conselleria, no es creen més places perquè no hi ha prou sentències com perquè es justifiqui aquesta important inversió per part del seu Departament. Bé, això és tremendament preocupant, i em sembla que la Moció que avui aprovarem ens permetrà avançar, realment, per desllorigar aquesta situació i aconseguir que un sistema de penes que realment ha suposat una modernització del que són la nostra política, la nostra tècnica de política criminal, les novetats de penes que suposen la desaparició d'anacronismes en el nostre sistema penal, amb el predomini de la finalitat de prevenció i reinserció del penat sobre la finalitat retributiva, així com aconseguir aplicar aquesta simplificació en les regles d'individualització de la pena que ens permet el Codi penal de l'any 95, és quelcom que tenim la responsabilitat de tirar endavant.

Tal com estava plantejada la Moció presentada pel senyor Benet Tugues, he de dir que el Grup Popular no podia donar suport al punt segon, perquè si per fer quelcom que és responsabilitat del Govern de la Generalitat —em sembla que ha estat abans esmentat per un altre grup parlamentari— s'ha d'anar sempre a demanar un suport financer al Govern central, doncs, sempre hi hauria excusa, per part del Govern de la Generalitat, per no fer allò que és la seva obligació.

Per tant, després de l'esforç negociador fet entre els diferents grups i el text transaccional que s'ha fet arribar a aquesta diputada, el nostre Grup votaria favorablement el text objecte de la transacció, en el sentit que fa desaparèixer aquesta apel·lació al Govern central, per una banda, del punt 2, que s'introdueix a través de les esmenes d'Esquerra Republicana i del Grup d'Iniciativa per Catalunya, no només els arrestos de cap de setmana, sinó també els treballs en benefici de la comunitat, i que dona entrada també als convenis amb ONG, amb entitats sense ànim de lucre, per ajudar el compliment d'aquestes penes. En aquest sentit, en el sentit que s'ha completat en aquesta via de contemplar altres penes alternatives a les penes privatives de llibertat que no estaven en la Moció inicial, fer desaparèixer l'apel·lació al Govern central del punt 2 i intensificar l'obligació, el mandat que es dirigeix al Govern respecte a l'establiment de convenis de col·laboració amb els ajuntaments, fins i tot pel que fa a les distàncies, que ha estat modificat en el darrer moment, el Grup Popular donarà el seu suport a aquest text transaccional.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. El Grup Socialista també pot fixar la seva posició. Té la paraula, per fer-ho, la illustre diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, d'antuvi, agrair al senyor Benet Tugues que ens torni a portar en aquest Parlament aquest tema. Aquest tema, per nosaltres, és molt important, i, òbviament, en compartim la filosofia; seria més..., no? Nosaltres, de fet, som pares i mares de l'anomenat «codi de la democràcia», i, per tant, doncs, nosaltres varem impulsar allò que s'ha de fer efectiu a poc a poc, al dia a dia. Nosaltres som relativament o moderadament optimistes en tot allò que vol dir el desplegament de les mesures penals alternatives a la privació de la llibertat. Òbviament, el Grup Parlamentari Socialista està a favor també de la col·laboració entre l'Administració autonòmica, que és competent en aquest tema avui per avui, i l'Administració local, i també hem explicitat públicament moltes vegades que nosaltres impulsaríem, per fer-la més eficaç i eficient i propera als ciutadans, alguns aspectes d'allò que anomenem «justícia» o possibilitat d'administrar la justícia a nivell local. Per tant, en compartir profundament el sentit de la interpellació del Partit per la Independència, adscrit al Grup Mixt, nosaltres..., ara passaria a defensar el nostre posicionament concret respecte a la Moció.

Dit això, a nosaltres se'ns feia difícil acceptar aquesta Moció per algunes argumentacions òbvies. Seria un acte de fe —perquè no ho podríem dir d'altra manera— parlar de convenis amb els ajuntaments per millorar els dipòsits quan..., només dues dades, senyores i senyors diputats. La Direcció General de penes alternatives a la privació de llibertat i justícia juvenil va rebaixar un 12% el seu pressupost enguany; Segon, la Federació de Municipis de Catalunya té un contenciós amb l'Administració autonòmica pel tema dels dipòsits municipals. L'Administració de justícia en paga només la manutenció —entre cinc-cents i mil pessetes diàries—, quan el cost per fer bé allò que ha de ser la finalitat dels dipòsits municipals està entorn de les vuit mil, deu mil pessetes. Per tant, ens semblava absurd en aquest moment, prematur i inoportú, potser, en aquest moment, parlar concretament d'aquest tema, de l'adequació dels dipòsits municipals, com si partíssim de la idea que tots els dipòsits municipals estiguessin en bones condicions i que, realment, la voluntat de l'Administració de justícia fos la d'una verdadera delegació, no només de competències, sinó de diners, de recursos econòmics.

Per tant, aquestes eren les nostres objeccions, juntament amb altres: una paràlisi del pla de substitució de centres penitenciaris; dubtes sobre com estan avui en dia els dipòsits..., o allà on es fa el compliment d'arrestos de cap de setmana, fonamentalment les seccions obertes, on, des del nostre punt de vista, cal ésser molt més valent, amb programes, amb recursos, amb finançament, amb imaginació.

Per tant, de cap manera menystenir la interpellació, de cap manera menystenir la Moció, però ens semblava

que nosaltres, el Grup Parlamentari Socialista..., que, hi insisteixo, està absolutament a favor que els ajuntaments col·laborin..., no és que hi estigui a favor: és que ho propicia des del mateix Codi penal, o quan governa ho propicia. Però, més enllà d'això, ja... –senyor president, si vostè m'ho permet–, si s'accepta una esmena transaccional que el senyor Benet Tugues ha tingut a bé fer-nos arribar, nosaltres acceptaríem aquesta esmena transaccional, fonamentalment per dos punts: perquè per primera vegada parla d'acords econòmics, d'acords econòmics entre els ens locals i l'Administració de justícia en el tema dels dipòsits municipals perquè es puguin complir penes d'arrest de cap de setmana, i segon, perquè també parla d'allò que és per nosaltres molt important, que són les penes de treball en benefici de la comunitat.

Nosaltres voldríem, des d'aquí –i ja per acabar–, que el tema de..., desplegar tot allò que són mesures penals alternatives a la privació de llibertat té molts nivells de responsabilitat. Un –obvi– és el nivell dels poders judicials; que entenguin que això és possible i que destriïn quins són els delictes, o les persones que han comès delictes, que han d'anar bé a un tipus..., o que se'ls ha d'aplicar un tipus de pena o un altre tipus de pena. Aquest és el primer nivell, eh?, el nivell de la reflexió de la vida quotidiana, dels òrgans competents, que són el poder judicial. Un altre, evidentment, és tenir recursos, mitjans, programes, per fer possible tot això que és l'Administració de justícia de la Generalitat de Catalunya, en la seva Direcció General de Mesures Penals Alternatives a la privació de llibertat. Un altre, òbviament, és l'àmbit local, eh?, en aquesta responsabilitat de tirar endavant, si ens creiem de debò que tenim una societat capaç d'entendre que la millor reinserció i rehabilitació es poden fer en la mateixa comunitat, o, en tot cas, en allò que sigui menys allunyat de la quotidianitat, i, per tant, en aquest sentit, l'arrest de cap de setmana.

Però tots nosaltres, senyors diputats i diputades, tenim també una responsabilitat de fer creure als ciutadans i ciutadanes que això és possible, que això és possible i que no ens ha de fer por, que s'ha de fer a poc a poc, eh?, juntament, tots. I, per tant, en aquest sentit, nosaltres, si s'aprova finalment la transaccional, ho aprofitem perquè parla de finançament, perquè parla de penes d'arrest de cap de setmana amb proximitat a la..., on viu la persona que ha comès el delicte, que ha estat tipificat com un delicte que es pot complir amb aquest tipus de pena, i segon, perquè parla també d'avançar en les penes de treball en benefici de la comunitat. Però continuem dient des d'aquesta tribuna que cal resoldre prèviament com és el finançament global de totes aquestes mesures, que cal arribar a acords.

En aquest moment –ja per acabar–, l'Administració catalana ha fet un recurs al Suprem en el tema de qui ha de pagar tota la infraestructura dels dipòsits municipals, i, per tant, aquest és el tema, això s'ha de desencallar. I, per tant, demanem a qui és competent que busqui aquesta complicitat, aquesta responsabilitat entre administracions, i això és un primer pas, una bona voluntat, i més que un acte de fe, en tot cas, és un acte de responsabilitat política per ésser conseqüents amb el

que és l'ideari o la filosofia socialista en el nou Codi penal.

Gràcies, senyores i senyors.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Geli. Ara el senyor Tugues s'ha de pronunciar sobre les quatre esmenes presentades i, si fa el favor, donar llum a aquesta esmena transaccional, que la Mesa, fins al moment, no en tenia coneixement... Ara ja ens l'ha entregada; gràcies. Té cinc minuts, doncs, per pronunciar-se sobre aquestes esmenes.

El Sr. Tugues i Boliart

Espero no esgotar-los, senyor president, moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, jo crec que un resum –permetin-me la gosadia– de les diferents intervencions dels grups parlamentaris és que tenim una llei bona en la direcció de reinserir, de resocialitzar els delinqüents, però amb una aplicació molt dolenta i, fins i tot, en alguns casos, una aplicació perversa. I, per tant, cal redreçar aquesta situació, i en aquest sentit nosaltres vam presentar aquesta Moció, i amb aquest esperit també hem negociat amb els diferents grups esmenants, i fins i tot també amb els no esmenants, per tal de buscar un acord, el màxim possible, aquesta esmena transaccional que ara acabem de fer a mans de la presidència de la cambra.

Jo vull agrair l'esforç que han fet el conjunt de portaveus dels diferents grups d'aquesta cambra, i d'una manera especial em permetran que signifiqui el senyor Esteve Orriols, que realment s'ha esforçat –i molt i molt i molt– per tal de trobar i aconseguir aquest acord.

De tota manera, a mi em permetran que expressi en aquests moments una sensació agredolça a l'hora d'acceptar aquesta esmena transaccional, perquè és evident, com han indicat alguns grups d'aquesta cambra, que aquesta transacció és un pas enrere respecte a la moció ideal, però també –i és de justícia reconèixer-ho– és un pas endavant respecte a la situació actual. I amb aquest esperit hem acceptat aquesta transacció, i no només per pragmatisme, per avançar allò que es pot avançar en un moment determinat, sinó perquè jo crec que fem pedagogia. Perquè amb l'acord unànim que hem aconseguit amb aquesta esmena transaccional d'aquesta cambra manifestem la sensibilitat del Parlament cap a uns temes socials que són socialment desagrats. I això que sembla una paradoxa és una paradoxa certa: aquest és un tema d'una gran transcendència social, però socialment molt desagrat. I, per tant, jo crec que era estrictament necessari que aquest Parlament contestés amb el vot aquella pregunta que jo feia l'altre dia durant la interpellació i avui durant la Moció: ens creiem la resocialització, la voluntat de resocialitzar?, ens creiem que aquest nou Codi penal va en aquesta direcció?, volem posar-hi els esforços perquè això sigui possible?

Jo crec que amb el vot afirmatiu fem un pas endavant; un pas endavant que no és la solució definitiva, és un petit pas endavant, i, per tant, jo crec que, després de l'acord unànim d'avui, hi ha d'haver un altre acord: l'acord de continuar treballant per superar l'acord que avui entre tots prendrem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Tugues. Ara un senyor secretari llegirà la transacció que el senyor Tugues desitja que es posi a votació.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. El text que el senyor Benet Tugues desitja que sigui posat a votació com a text íntegre i substitutori ple de la Moció presentada, amb el benentès que els grups esmenants no s'oposen a la seva tramitació –ja que han signat també, conjuntament amb ell, aquest text–, diria així: «Establir convenis de col·laboració, amb els acords econòmics que se'n derivin, amb alguns ajuntaments amb un volum de població detinguda significatiu, que disposin d'un dipòsit municipal i que estiguin a més de seixanta quilòmetres de distància del centre penitenciari més pròxim, així com augmentar les actuals places dels centres penitenciaris de penes d'arrest de cap de setmana si es produís un augment considerable del nombre de persones condemnades a penes d'arrest de cap de setmana. Establir convenis amb ajuntaments i entitats sense ànim de lucre per al compliment de les penes de treballs en benefici de la comunitat.»

El vicepresident primer

Bé, coneguts els termes de la transacció, passarem a la votació.

Votació de la Moció presentada pel senyor Benet Tugues, amb el text transaccional llegit.

S'inicia la votació.

La Moció ha estat aprovada per 90 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les emergències mèdiques

Passem al vint-i-tresè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les emergències mèdiques, que ha presentat el Grup Socialista. Per fer-ho, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la interpellació que substanciàvem al darrer plenari respecte al tema de les emergències mèdiques volia posar palès allò que per nosaltres va quedar evidenciat: és que en tots aquests anys de govern de Convergència i Unió el model d'atenció de les emergències és absolutament heterogeni i que no té una..., amb claredat –almenys nosaltres no ho vam saber veure–, quin n'ha de ser el pla a mitjà i a llarg termini. Per tant, nosaltres varem intentar dir-los, fer-los aquest petit viatge fictici a la Catalunya real, perquè veiessin que, si qualsevol de

nosaltres tingués un accident en qualsevol lloc de la geografia catalana, el nivell d'atenció i l'atenció i els dispositius que l'atendrien són d'allò més dispersos. Si vostè està a Barcelona ciutat, estaria atès per una estructura única, que és el 061; si a vostè, doncs, li passa un accident a Palamós, pot estar atès per Creu Roja o per una ambulància privada, d'aquestes que darrerament ha concertat amb el Servei Català de la Salut; si vostè està, doncs, al Pallars Jussà, estarà atès per Creu Roja, i si qualsevol de nosaltres o qualsevol ciutadà té un accident prop de cinc ciutats –Vic, Manresa, Badalona, Hospitalet, Calella o Tarragona ciutat–, estarà atès per allò que es diu un VAM, un servei d'atenció primària d'una empresa pública que va crear el mateix Departament, SEMSA. Per tant, aquesta és l'heterogeneïtat, que no vol dir que sigui dolenta, però que, en tot cas, vol dir que hi han diferències de criteri segons el territori i que, en moltes ocasions, nosaltres pensem que està generant inequitat, perquè, evidentment, el finançament d'un o altre proveïdor en el cas de les emergències és absolutament diferenciat, eh?

Per tant, volíem deixar palesa la necessitat de demanar al Govern que ens expliqués quina era la seva política envers l'atenció de les urgències greus i les emergències, perquè nosaltres varem dir –ho tornem a dir avui– que això és una prestació sanitària bàsica, que és universal, i qui té la responsabilitat de donar-la és el Govern de la Generalitat. De fet, estem parlant d'un tipus d'urgència on, moltes vegades, depèn del temps que es tarda a atendre-la o de qui l'atén i com l'atén, en dependrà la vida, la mortalitat i la morbiditat, eh? Per tant, hi insistim, això és una prestació sanitària bàsica, i qui ha de planificar i ha d'adequar l'equitat en el territori és el Departament de Sanitat, i, des del nostre punt de vista, no ho ha fet.

I a això afegíem un altre punt: que amb sorpresa vàiem que el conseller de Sanitat no ens explicitava quina era..., què pensava fer el Govern per adequar-se a aquesta recomanació europea d'intentar implantar en el territori català un nombre únic d'emergències, el 112, i què pensava fer amb la política de bombers envers el tema de les emergències; va quedar sense resposta.

Per això, senyores i senyors diputats, els portem avui aquí aquesta Moció, que té, diríem, un objectiu prioritari, que és, primer, demanar, emplaçar el Govern que ens expliqui en aquest Parlament quins són la planificació, reordenació, inversions, finançament dels recursos per atendre les emergències mèdiques en cada una de les regions sanitàries per al proper quinquenni 99-2003. Aquest és el primer punt de la Moció, que ens sembla, de fet, que seria innecessari fer-lo, perquè formaria part, des del nostre punt de vista, d'allò que ha de fer un govern que no planifiqui només a petita escala o a curt termini, sinó a mitjà i a llarg termini.

El segon ja és una proposta de model. És a dir, el nostre Grup Parlamentari creu que el 061, aquesta estructura de la ciutat de Barcelona entre l'Ajuntament i el mateix Departament de Sanitat, ha funcionat, ha estat eficaç, ha donat als ciutadans, en general, raonablement, un bon servei. I, per tant, és una proposta concreta, és una proposta del que faríem si governéssim. Perquè no fan vostès o pensen d'impulsar una estructura

única, 061, en allò que s'anomenen «trams urbans continus» en tot el territori de Catalunya? Allò que s'ha fet a Barcelona, que es faci a Tarragona, que es faci a Reus, a l'àrea metropolitana de Barcelona, de Girona, etcètera. Per tant, aquesta ja és una possibilitat molt més programàtica de possibilitats, de propostes, des de l'oposició.

I la tercera demana allò que sembla que hauria de ser absolutament obvi: demana coordinació, fonamentalment, entre dos departaments, el Departament de Sanitat i el Departament de Governació, amb els ajuntaments, amb els ens locals i la Creu Roja, perquè fonamentalment nosaltres entenem que són els qui s'haurien d'estar assegint des de fa temps a la taula per poder implementar a Catalunya aquest nombre únic d'emergències, que és el 112, que ens n'assabentem per la premsa que el director general de Seguretat Ciutadana i de Protecció Civil ens diu que la primavera primer..., la tardor d'enguany, s'implementarà a Catalunya.

Per tant, això és el que demanem: demanem si els bombers han de ser la primera línia de les emergències, demanem una definició del model, demanem simplement informació, coordinació, que es tinguin en compte els ens locals, la Policia Local, la Policia Autonòmica, la Policia de Trànsit –que és competència ja del Govern de la Generalitat– i Creu Roja, perquè entenem que sense Creu Roja, en aquest moment, és fer volar coloms en algun territori català, per pensar que podem disposar, almenys a mitjà termini, si no fem una habilitació pressupostària extraordinària, d'un sistema, diríem, com un VAM a cada territori, o com un dispositiu tipus 061 a tot el territori de la geografia catalana.

Per tant, aquesta és una moció que forma part d'una necessitat de reestructurar, de reordenar i també de concretar tot allò que hem anomenat «les emergències mèdiques». Per tant, posem a consideració, ens sembla, una moció que nosaltres pensem que hauria d'estar aprovada per molts motius per tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, perquè, en tot cas, hi han hagut esmenes –que després em manifestaré respecte a elles–, hi ha una voluntat, sembla, de consens, de parlar-ne. El Govern també té la paraula; escoltarem el Grup que dóna suport al Govern. I al Grup Popular també li voldria recordar, abans del seu posicionament, que això és el que ha fet el mateix Partit Popular a la Comunitat Autònoma de Madrid, eh? Vostès saben que han implementat ja el 112, fonamentalment des dels bombers, reutilitzant tots els recursos que tenen. Per tant, probablement, nosaltres pensem que, òbviament, aquesta Moció podrà tirar endavant, perquè, en tot cas, demanem coses raonables, coses provades, no fem cap invenció, i, en tot cas, aquestes són, una mica, les fórmules que a nivell europeu, i fins i tot en algun territori espanyol, ja s'estan donant.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Geli. En aquesta Moció hi han presentades sis esmenes: quatre del Grup Mixt, i dues del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per

defensar les quatre del Grup Mixt, té la paraula el senyor Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, president. Nosaltres, les esmenes que presentem tenen com a objectiu primer no tancar la proposta d'emergències mèdiques a les zones urbanes, ni únicament el model del 061. Per altra part, avui, al marge de la ciutat de Barcelona i l'Entitat Metropolitana, no hi ha sistemes d'emergència mèdica que garanteixin una resposta immediata de qualitat, i, per tant, en els objectius que situava la diputada Marina Geli entorn d'aquesta Moció estem totalment d'acord.

Hi ha altres models a Europa que aprofiten la infraestructura del cos de bombers dotant de recursos humans –metges, infermers– i mitjans materials els parcs de bombers per situar-los en condicions d'ajudar a fer les emergències mèdiques. Aquest model també és a la comunitat de Madrid, tal com recordava la diputada Marina Geli.

Per tant, les nostres esmenes tenen com a objectiu ajudar a concretar una proposta des de la Conselleria, i, per tant, recolzem la iniciativa del Grup Socialista i presentem aquestes esmenes, que tenen com a objectiu millorar la proposta que feia el Grup Socialista.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Lora. Ara les esmenes d'Esquerra Republicana seran defensades pel senyor Ernest Benach. Té la paraula.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Bé, essencialment, com que les esmenes que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana són idèntiques a les que ha presentat el Grup Mixt –o a l'inrevés, tant se val; en definitiva, estan inspirades en la mateixa font–, no m'estendré, vista l'hora que és, en la defensa d'aquestes, i faig meves les paraules del senyor Fidel Lora.

Per tant, senyor president, si li sembla, anirem directament al posicionament de la Moció, que no és altre que el de suport a aquesta Moció presentada pel Grup Socialista, en la qual planteja un tema que hem discutit diverses vegades en aquesta cambra, que és un tema importantíssim, fins i tot des del punt de vista egoista: el Govern hauria de tenir una certa sensibilitat sobre aquest, perquè estalviaria molts diners, i estalviaria, a més a més, doncs, una cosa molt més important que els diners, que és la qualitat de vida per als ciutadans i ciutadanes d'aquest país, en el sentit que moltes vegades una actuació directa, coordinada, en el lloc de l'accident el que fa és millorar moltíssim la qualitat de vida d'aquelles persones que, dissortadament, han tingut l'accident, a part, evidentment, de salvar vides.

Per tant, creiem que és absolutament oportuna la Moció presentada pel Grup Socialista. Les nostres esmenes, en tot cas, són de matís, i pretenen millorar-la, sobretot per la vessant més de seguretat, que no pas per la

vessant sanitària, i, en definitiva, donarem suport a la Moció presentada pel Grup Socialista.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Benach. Ara poden intervenir els grups que no hi han presentat esmenes. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds... Volen intervenir? *(Pausa.)* Bé, veig que hi renuncia. Passem ara... *(Veus de fons.)* Ah!, el senyor Roc Fuentes té la paraula. Perdó, eh?; no l'havia vist, senyor Fuentes. *(Veus de fons.)* Si us plau, senyor Camps...

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari coincideix essencialment amb les formulacions que ha plantejat el grup proposant, i nosaltres anunciem, per tant, que donarem el nostre suport a aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fuentes. Ara intervindrà el Grup Popular per posicionar-se. Té la paraula el diputat senyor Enric Herranz. *(Remor de veus.)*

El Sr. Herranz i Masó

Gràcies, senyor president. Bé, el tema de les emergències mèdiques i de la seva coordinació, inclosa la coordinació de les emergències no mèdiques, és un tema que preocupa moltíssim a tots els ciutadans...

El vicepresident primer

Si us plau, silenci!

El Sr. Herranz i Masó

...i, per tant, també a tots nosaltres. Som conscients i estem a favor que s'ha de crear, com ha dit la senyora Marina Geli, un únic número que coordini tot tipus d'emergència d'una forma àgil i eficaç, i que, a més, necessiti una distribució territorial d'aquest número.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

De totes maneres, hem tingut l'oportunitat de saber que en la Conselleria s'està treballant, precisament en aquests moments, en un pla i que s'està elaborant el pla per fer aquesta implantació d'un número –sigui el 061, sigui el 112– encaminat al que acabem de dir i en el terme que està proposat en aquesta Moció. Per tant, penso que podríem donar un vot de confiança a l'equip que està treballant en aquests moments en aquest pla d'implantació, tot proposant –això sí– que, un cop estigui acabat, es presenti a la Comissió de Política Social d'aquest Parlament el pla que s'hagi elaborat.

Per tant, i donat que coincideixo plenament en la necessitat d'aquest pla, en el fons, per tant, de la Moció, però preferiria esperar a veure la proposta que fan el Govern i la Conselleria sobre aquest tema, li anuncio que la nostra postura serà d'abstenció, excepte en el punt 2, al

qual, si s'accepta aquesta transacció que se m'ha fet arribar, donaríem suport.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Eva Palau.

La Sra. Palau i Gil

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, seré breu, no per manca d'interès i d'importància del tema, però tampoc vull crear una situació d'emergència per cansament de tots els assistents.

Senyora Geli, vostè sap molt bé que tant jo com vostè i com molta més altra gent que hi ha per aquí estem d'acord en el fons i en la finalitat d'aquest tema. Però potser jo diria que no hi ha coincidència en la manera d'expressar-ho, o, fins i tot, de posar-ho en marxa. Coincidim amb vostès plenament que el desplegament de l'assistència d'emergències al nostre país ha de ser un desplegament territorial i equilibrat, però també tenint en compte una sèrie de criteris de prioritització que l'altre dia el conseller li va explicar, i no penso tornar-hi.

També coincidim que s'han d'utilitzar tots els recursos existents. I quan diem «tots els recursos» no tan sols parlem de bombers, sinó que també parlem de serveis municipals, parlem de serveis d'urgències dels centres d'atenció primària, parlem de mossos d'esquadra i parlem de SEMSA, siguin aquests... Evidentment, tota aquesta utilització de recursos implica una coordinació d'aquests i la realització d'uns protocols conjunts, i a la vegada –i també hi estem d'acord– una formació continuada i conjunta dels professionals.

L'altre dia, vostè, senyora Geli, en la seva intervenció, deixava una pregunta enlaire que li vull contestar; comentava que com s'està plantejant el tema de formació dels mossos d'esquadra que formaran part del cos de trànsit de Girona. Li puc informar de bona font que fa pocs dies va haver-hi diversos dies de formació d'aquesta gent, conjuntament amb el personal de SEMSA, dels Bombers de la Generalitat de Girona i de la patrulla municipal de Girona, que, com vostè sap, donen una assistència molt correcta. Li ho dic perquè em va donar la sensació que quedava una mica aquesta pregunta enlaire.

Amb tots aquests punts de coincidència que ja sé que amb vostè tenim, s'ha fet i s'està elaborant un pla de desplegament pel Departament, de prioritzar els serveis assistencials d'emergències de Catalunya, però tot això ha d'estar lligat en aquests moments amb la implantació del número europeu 112, i evidentment tot això implica un treball acurat i coordinat, no tan sols dels dos departaments afectats, que són el Departament de Sanitat i el Departament de Governació, sinó també amb tots aquests ens que estaran implicats en l'assistència de situacions d'emergències.

Aquesta implantació del número 112, evidentment, implica un esglaonament dels centres coordinadors per tal de donar resposta a l'avís d'emergència. Per això es

4830

contempla la creació de centres coordinadors d'atenció d'emergències que dependran del Servei Català de la Salut i que tindran una estructuració territorial per tal de coordinar tots els recursos existents i facilitar informació sanitària a la població amb referència als recursos més idonis en cada cas d'urgència. Evidentment, hi haurà un número de tres xifres per centralitzar o perquè la gent sàpiga on dirigir el seu avís. Per això nosaltres no estem gaire d'acord quan es parla del 061 com a estructura, perquè el 061 passarà a ser, possiblement, el número que tots haurem de tenir apuntat a la nostra agenda per si, malauradament –que no ens passi mai–, per si mai ens passa una situació d'urgència, i a partir d'allà, a partir d'aquest número tindrem la resposta a la situació que nosaltres necessitem.

Per això no estem gaire d'acord amb el tema de l'estructura única. I lligant-ho amb això, li vull fer esment que amb referència a les esmenes que han presentat el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Mixt, en cas que vostè acceptés l'esmena número 1 del Grup Mixt, que fa referència al segon punt de la Moció, nosaltres li oferim una transacció que reforçaria una mica aquest concepte d'estructures de coordinació a nivell territorial. Perquè la resta d'esmenes jo les comparteixo en part, però en part no, perquè no tan sols els Bombers de la Generalitat hi tenen un paper important, en el servei d'emergències, sinó que hi han altres ens que no podem descuidar, i em dóna la sensació que en aquests moments, i potser perquè s'està debatent i el tema de la situació dels Bombers de la Generalitat és un tema al qual potser estem més habituats aquests dies, vulguem reforçar més aquest cos oblidant altra gent i altre personal que la seva assistència a les situacions d'emergències és imprescindible.

Agafó una mica la invitació que el senyor Herranz, des del Grup Popular, ens fa que transmetem al Departament de Sanitat la possibilitat de fer una sessió informativa, una compareixença –ja en parlarem– de quan tot l'organigrama del 112 sigui muntat, que penso que és molt complex i que necessitem que se'ns expliqui, agafó aquest compromís de transmetre-ho cap al Departament. I ja sé que comparar no és bo, senyora Geli, però la vull animar, la vull animar perquè vagi a dir una frase que és molt famosa: anem bé, anem bé quan li dic que com a referència d'aquest tema, del sistema d'emergències, jo crec que tenim el país veí, que és França, que tenen un servei, que és el SAMUR, que dóna molt bon servei, i l'altre dia parlava amb ells i em van dir que van tardar quaranta anys a tenir tot el que tenen i a tenir totes les xarxes. Jo espero que amb molts menys anys la tinguem aquí a Catalunya, i per això li dic que anem bé.

Moltes gràcies, senyors diputats...

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Senyora Palau, en portem vint ja, gairebé; per tant estem a la meitat; en tot cas, hem d'anar avançant potser més de pressa.

Per manifestar-me entorn de les esmenes, senyor president.

El president

Sí.

La Sra. Geli i Fàbrega

Acceptaríem l'esmena del Grup Mixt, l'esmena número 1, i demanaríem al Grup Mixt si ens permetés utilitzar –tal com ha dit el Grup que dóna suport al Govern– aquesta esmena per fer una transacció tècnica, per dir-ho així, amb aquest Grup, que en tot cas ens sembla que els l'hem passat perquè se la llegissin i demanaria que es manifestessin entorn d'aquest tema.

L'esmena 2 quedaria, d'alguna manera, fusionada amb aquesta transaccional, igual que l'esmena 3. No acceptaríem la del Grup Mixt, perquè se sobreentén que això forma part d'un altre punt que sí que l'acceptaríem, que és l'esmena 4, que passaria a ser el punt 3, diríem, d'aquesta Moció.

Del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya no acceptaríem l'esmena 1, i l'esmena 2 és idèntica a l'esmena presentada pel Grup Mixt i, per tant, també seria aquest nou punt 3.

Per tant, aquest seria el posicionament del Grup del Partit Socialista entorn d'aquestes esmenes. Passo a la Mesa, en tot cas, l'esmena transaccional, que seria de substitució, de fet, del punt 2.

El president

Correspon al Grup Mixt pronunciar-se sobre si s'oposa o no s'oposa a aquesta esmena transaccional que recau sobre la seva esmena número 1.

El Sr. Lora i Lillo

Senyor president, no ens hi oposem. Hi estem d'acord.

El president

Accepten la transacció?

El Sr. Lora i Lillo

Sí.

El president

D'acord. Llavors, el secretari de la Mesa, el primer secretari de la Mesa donarà lectura a l'esmena transaccional.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. El text que en definitiva desitja que sigui posat a votació la senyora Marina Geli pel que fa referència al punt número 2 és el següent: «Potenciar el desplegament d'estructures de coordina-

ció a nivell territorial de tot Catalunya per atendre les urgències i les emergències mèdiques.» Això vol dir que continua en peu el punt 1 i aquest nou punt 3 que hi ha afegit, acceptant l'esmena número 4, més l'apartat 3 de la Moció inicial.

El president

Queden clars els termes de la votació? Algú demana votació separada? (*Veus de fons.*) Perdó, no el sento.

El Sr. Camp i Batalla

Senyor president, votació separada del punt 2 de la Moció.

El president

Del punt 4?

El Sr. Camp i Batalla

El punt 2.

El president

Votaríem la Moció amb l'esmena transaccional del punt 2, i després votaríem la resta de la Moció. Que es preparin les senyores diputades i els senyors diputats per a la votació.

Votem, en primer lloc, el punt 2.

Iniciem la votació.

El punt 2 ha sigut aprovat per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents a l'hemicicle.

I votarem seguidament la resta de la Moció, tal com ha quedat.

Iniciem la votació.

La resta de la Moció ha sigut refusada per 33 vots a favor, 40 en contra i 9 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ocupació a Catalunya i serveis de mitjancer en el mercat de treball

Passem al vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia, és a dir la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ocupació a Catalunya i serveis de mitjancer en el mercat de treball, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula per exposar la Moció el diputat senyor Rañé. (*Remor de veus.*)

El Sr. Rañé i Blasco

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta és una moció en la qual primer he d'expressar...

El president

Prego que guardin silenci. Espera un moment, senyor diputat.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies.

El president

Pot començar.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies. He d'expressar en primer lloc que, lamentablement, allò que ens va anunciar el conseller de Treball en la substanciació de la interpellació ens sembla que no ho podrà fer. El conseller ens va dir que estava preparant un article per explicar que, a Catalunya, el 1997 sí que havia estat l'any de l'ocupació. Doncs, dic que lamentablement, perquè les dades són tossudes i va sortir ahir precisament l'EPA amb les dades de la creació d'ocupació de 1997 i s'ha tornat a demostrar que la nostra economia té un nivell d'interrelació tan important amb la resta de l'Estat que l'any 98 a Catalunya tampoc ha estat l'any de l'ocupació, i que l'any de l'ocupació—com deia un membre del meu partit, el company Ernest Lluch, en un article a *La Vanguardia*—, el veritable any de l'ocupació va ser el 1995. El 1995 va suposar a Catalunya la creació de 75.000 llocs de treball, i en canvi l'any 97 és l'any en què només se n'han creat 65.000. L'element diferencial i més important és que l'any 97 el creixement econòmic va ser bastant superior al del 95. És a dir, estem en una situació que tenim més creixement econòmic però menys creació d'ocupació.

Faig aquest preàmbul perquè és l'element clar i definitori que allò que hem vingut dient és una realitat, que no és una obsessió nostra, sinó que és una realitat que els números s'encaparren a anar-los demostrant i que vostès s'encaparren a anar negant sistemàticament. El creixement econòmic és necessari per crear ocupació, però el creixement econòmic per si sol no és suficient per resoldre el problema de l'atur i, per tant, això requereix compromisos, actuacions i orientacions de la política d'ocupació que permetin orientar aquest creixement econòmic cap a la creació d'ocupació, perquè per si sol no és suficient. És per això que els deïem —i els ho tornem a dir— que si només fan allò que vénen fent no arribarem, no arribarem a resoldre el problema de l'atur, no arribarem a tenir unes dades semblants a la Unió Europea, a la qual ens volem comparar o arribar a assolir els seus nivells de benestar social.

És per això que és necessari que es comprometin, i aquesta Moció va en aquesta línia: planteja que el Govern comprometi tota la seva política; tota la seva política, no només les polítiques d'ocupació, sinó que tota la seva política l'orienti vers la creació d'ocupació, i que aquest compromís el faci a partir de definir objectius concrets i possibles de creació d'ocupació i de reducció de desocupació. Li ho vam dir i li ho tornem a repetir: no demanem, no volem que prometin, sinó que es comprometin, que considerin que els objectius i terminis fixats a Luxemburg, a la cimera de Luxemburg, si consideren que aquests objectius són massa agosarats, estem en disposició de plantejar una discussió sobre amb quins terminis podem assolir aquests objectius o bé si amb els terminis que diu Luxemburg, només

fixem uns altres objectius més modestos, però l'important és que el Govern es comprometí, que fixi quins objectius pretén assolir. Aquesta és la metodologia que es va utilitzar per la unió econòmica i aquesta és la metodologia que surt aprovada en la cimera de Luxemburg. Defineixin quina és la taxa d'ocupació que anem a buscar, defineixin quina és la taxa d'atur que anem a buscar i orientin les polítiques en aquest sentit.

El segon gran aspecte de la interpellació i de la Moció es va situar sobre com s'havia d'organitzar el servei públic d'ocupació, un servei públic d'ocupació que ha de ser universal, gratuït, integral, integrador, però al mateix temps participatiu i descentralitzat. És, doncs, aquesta idea, que la Generalitat és el servei públic d'ocupació i que, en conseqüència, com a servei públic ha de garantir drets a les persones. Han d'assumir, s'ha d'assumir –i la Moció va en aquesta direcció– que la Generalitat ja no és una entitat col·laboradora de l'Inem, una administració complementària al servei públic d'ocupació: és l'administració que té l'obligació de donar resposta a totes les persones aturades que hi ha a Catalunya, tant si les coneix com si no –tant si les coneix com si no. Aquest no és un problema de les persones aturades, és un problema de la Conselleria si no coneix els aturats de Catalunya; no es pot dir que no es fa una política perquè no es coneixen els subjectes d'aquesta política. El problema segueix existint tant si la Conselleria les coneix com si no.

Així doncs, volen mantenir un sistema, volen mantenir en aquests moments un sistema que, si era discutible quan era sistema complementari, en aquests moments és un sistema que no tan sols és inacceptable, sí que nosaltres entenem que fins i tot té, en la seva extensió, tindria aires d'il·legalitat, ja que no tracta igual a totes les persones que estan dintre del servei públic d'ocupació ni es respecta la idea que no han de participar en la intermediació entitats amb ànim de lucre.

Aquesta idea, que possiblement és una mica estranya, es veia clarament quan el conseller ens explicava en la interpellació que: «Qui vulgui accedir als cent mil llocs de treball que gestionarà el Departament de Treball s'ha d'inscriure en el programa del Departament», perquè la inscripció en les oficines de treball no era suficient. Vol dir que el Departament té cent vint-i-dues mil ofertes, cent mil en el Servei Català i vint-i-dues en les oficines. Si no estàs inscrit als dos llocs no t'arriben totes les ofertes; en canvi només una és obligatòria, una és universal; l'altra és voluntària, i amb aquest plantejament que s'està fent no hi ha igualtat en el tracte.

Al nostre entendre, la Generalitat ha de dirigir tots els programes adreçats a l'ocupació a través del Servei Català d'Ocupació i ha de centralitzar i organitzar la formació professional a través del Consell General.

Per nosaltres –i els tres punts finals de la Moció són aquesta idea–, el Servei Català d'Ocupació s'estructura més o menys com una ceba, a partir de capes successives. El nucli central, el componen els recursos propis: aquest és l'element fonamental, les 72 oficines, les 970 persones que té en plantilla, els centres d'informació i de formació ocupacional, i tot això ha de garantir, ha de

servir per garantir drets de les persones; aquest és el nucli fonamental del servei públic d'ocupació.

Plantegem, després, dos nivells, i algú pot dir: «Home, i per què no en plantegen un més?» Bàsicament, perquè hi ha una limitació legal, la normativa legal prohibeix a les entitats amb ànim de lucre participar en una de les tasques que té el servei públic, que és la intermediació. Per això definim un segon nivell en el qual integrem aquelles entitats que poden col·laborar amb la Generalitat a fer part de les seves tasques, inclosa la intermediació, i aquí són els ajuntaments, les organitzacions sindicals, les organitzacions empresarials, les entitats sense ànim de lucre, tots els agents socials i econòmics sense ànim de lucre.

És, doncs, aquesta situació la que constitueix el segon nivell que nosaltres plantegem, i la veritat és que ens sobta que contínuament es posi com una gran fita del resultat del funcionament de l'actuació del Departament de Treball que entitats privades han intermediat molt en el mercat. Si almenys ho estan fent, no ho expliquin gaire, no expliquin que estan essent el cavall de Troia dels que no poden intermediar en el mercat de treball i que vostès són els que els estan introduint en el mercat de treball. Si més no, no ho expliquin gaire, perquè, si no, ens obliguen a tots a haver de denunciar que s'està transgredint la legalitat.

I per últim, no volem desapropiar cap dels recursos que hi ha a la societat, i és per això que entenem que dintre d'aquest model d'organització del servei públic d'ocupació també hi ha possibilitat de col·laborar d'aquelles entitats privades amb ànim de lucre en allò que els serveis públics o sense ànim de lucre no puguin cobrir. Aquesta és una organització que ens sembla que, a més a més d'atendre i d'entendre les persones, defensa els seus drets; perquè no es tracta només d'atendre i d'entendre, estem parlant d'un servei públic i estem parlant de drets de les persones, d'igualtat en l'accés del treball, de no discriminació, i això no es pot fer, perquè no és eficient i perquè no és cert, i perquè a més a més resulta que en el nostre ordenament no és legal, no es pot deixar en mans de sectors privats que d'alguna manera estan exclosos expressament per la legislació en aquest sentit.

Aquest és el rerefons de la Moció que hem presentat, per a la qual demanem el vot afirmatiu als membres de la cambra.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentades esmenes per dos grups. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Huguet, per exposar les seves esmenes.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyora i senyors diputats, les esmenes que ha presentat Esquerra Republicana a la Moció del diputat Rañé sobre el tema del Consell Català de la Formació Professional i el Servei Català

d'Ocupació van en la línia de matisar algunes qüestions.

Concretament, pel que fa a la formació professional, nosaltres entenem que si aquest òrgan de coordinació, en el qual estem totalment d'acord i l'hem reclamat en diverses ocasions en aquest Parlament; aquest òrgan de coordinació dels diversos sistemes de formació professional ha de ser, evidentment, amb presència de les administracions locals i agents socials i econòmics, entenem que com que hi ha una vessant de la formació professional que és reglada, i que, per tant, cau clarament dins de l'àmbit educatiu, entenem que hi hauria d'haver també representants de la comunitat educativa, almenys pel que fa a aquesta vessant de formació professional reglada, que és un apartat important, que d'alguna manera ja s'està concertant a iniciativa pròpia amb empreses per al tema, en molts casos, de pràctiques de gent que està fent la formació professional de grau mitjà o de grau superior.

Per tant, entenem que hauria d'afegir-s'hi també la comunitat educativa a aquesta coordinació d'actuacions en el camp del Consell Català de Formació Professional.

Pel que fa al Servei Català d'Ocupació, nosaltres entenem que precisament l'efectivitat d'aquest Servei es donarà en la mesura que s'adeqüi molt al terreny; és a dir, hi ha dades que illustren que les polítiques actives d'ocupació, especialment les polítiques actives d'ocupació, són eficaces aquelles que es fan a nivell local; quan hi ha intervencions de l'Administració local, evidentment, també hi ha casos que no són brillants, però la majoria de casos realment són positius, quan hi ha intervencions de l'Administració local l'eficàcia d'aquest servei sol ser notable, és a dir, tot el tipus de consorcis, de formació, fins i tot en la vessant més d'economia, d'iniciativa d'autoocupació, realment té una importància cabdal la presència de l'Administració local.

I, per tant, la nostra esmena anava en la direcció d'assegurar que la participació dels diversos agents econòmics i socials i les administracions locals es fes en el nivell descentralitzat d'aquest servei, és a dir, que si hi ha una oficina de la Generalitat, de Treball de la Generalitat, a la Catalunya central, siguin els agents socials i econòmics d'aquella zona, en funció de la representativitat que tinguin en aquella zona, aquells que participin en la consulta o en la coordinació de les polítiques que es portin a terme allà, perquè pot ser perfectament que òrgans que tinguin gran representativitat a escala nacional de Catalunya en una comarca determinada no siguin representatius, hi siguin representatius altres sindicats o altres patronals, o altres agents socioeconòmics, que no són necessàriament els que globalment a Catalunya tenen força. Per tant, seria lògic que si hi hagués un tipus de consells o un tipus d'organismes de consulta, o fins i tot de direcció en la gestió d'aquests nivells descentralitzats, es fessin en funció de la representativitat a escala local, per donar, precisament, més aproximació al terreny, que és allà on realment aquestes polítiques, entenem des d'Esquerra, tenen la màxima eficiència.

Una altra esmena nostra anava en la direcció que aquest Servei Català d'Ocupació facilités o creés, anés acompanyat de la creació d'un observatori del mercat laboral de Catalunya, també descentralitzat, que permetés tenir sempre una antena sobre el panorama del mercat de treball en cadascuna de les comarques i dels territoris de Catalunya, i que aquest Servei també prioritzés la connexió amb serveis similars que pugui haver-hi en comunitats autònomes veïnes —en el cas de l'Estat espanyol, evidentment, seria amb el País Valencià i Aragó— o també amb les administracions que formen el que se'n diu l'Euroregió, és a dir la zona del Lluçanoves - Rosselló, per facilitar precisament l'intercanvi de la mobilitat laboral i l'intercanvi de dades i d'ofertes laborals entre territoris veïns, perquè avui dia els desplaçaments són relativament fàcils de fer, i és important que una persona de Figueres, si té un lloc de treball a Perpinyà, també sàpiga que hi és i que el pugui ocupar, i al revés. Per tant, aquesta seria una altra esmena per matisar o complementar aquesta Moció del diputat Rañé.

I, finalment, l'última qüestió, en la qual nosaltres anem insistint una vegada rere l'altra fins a..., no cansar-nos, vaja, es —i la pràctica ens està donant la raó— el fet que el traspàs que hi ha hagut de l'Inem ha sigut un traspàs una mica esbiaixat, en el sentit que s'està comprovant que el traspàs d'una part de les polítiques passives, bàsicament aquelles que són la recepció de les dades per a la prestació dels subsidis d'atur, i llavors aquestes dades s'han de passar als representants de l'Estat, està creant una doble burocràcia que no té molt sentit, està complicant les coses; si no, el temps ho anirà dient, però les dades que ens arriben una mica des dels mateixos sindicats del sector ens estan mostrant una complicació i una..., en fi, una burocratització del Servei, amb una pèrdua de possibilitats dels mateixos funcionaris d'atendre coses que fins ara s'atenien —el fet que estaven atenent, una sèrie de funcionaris, per a les polítiques actives i ara els estan dedicant a fer impresos per al tema de les prestacions, i, en canvi, queden descobertes les polítiques actives—, per tant, un cert desballestament, que en part pot provenir d'un mal model a l'hora de plantejar l'absorció de l'Inem, però que de ben segur també prové del mateix fet que partir en dos un servei és molt complicat, i està en el mateix edifici. Per tant, això pot portar a qüestions kafkianes, que esperem..., i per això proposem que s'agilitzin un cop més les negociacions, per, vist que la posada en pràctica d'això ja està demostrant, la realitat està demostrant la seva ineficiència i la seva doble xarxa burocràtica..., encara ens fa demanar, per dir-ho d'alguna manera, ens fa reafirmar, amb la voluntat que cal traspasar totes les polítiques passives a la Generalitat, precisament per evitar duplicació de funcions i l'alentiment burocràtic que ja s'està donant en aquests moments...

Aquestes són les matisacions que hem volgut incorporar a la Moció del diputat Rañé. Sembla que hi ha alguna proposta de transacció que nosaltres veiem amb bons ulls i, per tant, això fa dir que la nostra posició serà favorable a aquesta Moció.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el diputat del Grup Socialista que presenta la Moció insisteix novament –ja ho fa, ja ho ha fet altres vegades, per tant no ens sorprèn–, insisteix novament, dic, a demostrar una cosa que és indemonstrable; és a dir, insisteix a demostrar que a Catalunya l'evolució de l'atur és negativa i que l'avaluació de l'ocupació no va bé, etcètera, etcètera.

Ja en varem parlar en altres ocasions i, per tant, crec que no és necessari tornar a treure les xifres. A Catalunya continuem tenint l'atur més baix, a Catalunya continuem estant als punts que vostè ja coneix, pràcticament quatre punts per sota de l'atur que hi ha en tot l'Estat espanyol, i estem en la mitjana europea. Vostè continua insistint a demostrar una cosa que no pot demostrar, doncs jo li tomo a explicar que no vagi per aquest camí, perquè no és el camí adequat.

Vostè ens diu –deixi'm que faci unes consideracions prèvies abans d'entrar en els punts de la seva Moció, perquè crec que val la pena fer-ho–, vostè ens diu que el Departament ha d'atendre tots els aturats; el nostre Grup Parlamentari també ho creu. El Departament, evidentment, ha d'atendre tots els aturats, és clar que sí; tots els aturats que ho vulguin –i així es produeix en aquests moments a Catalunya– poden utilitzar els serveis d'ocupació del Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya, absolutament tots, és a dir, no n'hi ha cap que no pugui fer-ho. Per tant, tampoc no digui coses que no estan en la línia del que és la realitat.

També vostè ha dit que hi ha un tracte diferent a les persones en funció de si s'adrecen a una oficina de l'Inem, del que abans era Inem, que ara és Oficina de Treball de la Generalitat, o si s'adrecen a un centre col·laborador que estigui treballant a través del Servei Català de Col·locació. A veure, no li doni la volta a la realitat; vostè coneix perfectament quina és la realitat i en canvi ve aquí i ens explica una cosa que no s'ajusta a la veritat.

Fa pocs dies –i dic «pocs dies» perquè encara no podem parlar pràcticament ni de mesos– que es produeix a Catalunya un fet importantíssim darrere el qual el Govern de la Generalitat ja anava des de fa molts anys, que és el traspàs de competències de les polítiques actives de l'Inem a la Generalitat. A partir d'aquest moment, donat que a Catalunya ja estava consolidat i funcionant un servei de col·locació, que era el Servei Català de Col·locació, es produeix el següent fet: tenim, d'una banda, l'Inem, que estava funcionant amb un sistema informàtic determinat –ells en diuen SILE, si no m'equivoco–, i, d'altra banda, un servei que estava ja funcionant a Catalunya, que és el Servei Català de Col·locació, que funciona amb un altre sistema concret i determinat.

Per què Catalunya estava funcionant ja amb aquest Servei Català de Col·locació? Per una raó molt senzilla: perquè quan es va aprovar la reforma laboral, en la qual, a més a més, es trencava el monopoli de l'Inem pel que fa als serveis d'intermediació, a Catalunya es va crear un servei d'intermediació més eficaç que el que en aquells moments estava donant l'Inem. I això no perquè ho digui jo, això perquè en l'exposició de motius del Projecte de llei de reforma laboral, el mateix Ministeri de Treball explicava que l'Inem tan sols intervenia en la intermediació del 20% dels contractes que es feien a l'Estat.

A Catalunya es posa en funcionament el Servei Català de Col·locació amb les xifres que vostè ja coneix i que en altres ocasions ja hem donat a totes les senyores i senyors diputats. Doncs bé, què és el que en aquests moments cal fer? Què és el que el nostre Grup Parlamentari creu que s'ha de fer i hem comprovat que el Govern està fent? Unificar el servei que fins ara tenia l'Inem i el servei que a Catalunya ja està funcionant, amb un únic objectiu: que finalment hi hagi l'únic servei públic de col·locació a Catalunya a través del sistema del Servei Català de Col·locació, que és el que en aquests moments tenim funcionant. L'única cosa que potser cal demanar és donar-li els dies necessaris perquè els ajustaments de caràcter tècnic es puguin produir i no comencem a qüestionar l'eficàcia del funcionament, quan encara no fa ni tan sols els cent dies mínims de marge que se li dona a qualsevol sistema que ha de funcionar de nou. Per tant, diguem les coses tal com són i no intentem explicar-les de tal manera que creïn confusió. Ho dic per les senyores i senyors diputats i ho dic també pels mitjans de comunicació i per com s'expliquen les coses després a fora, que no es produeixin fets com el que lamentablement es va produir i que va fer pensar a algunes persones que la Generalitat intentava privatitzar els serveis de col·locació, cosa que és absolutament falsa i que vostè sap que no respon a la realitat.

Vostè també, finalment, diu que no diguem o que no digui el senyor conseller que la intermediació dels privats s'està fent també a casa nostra, perquè llavors s'estarà transgredint la legalitat i caldrà denunciar-ho. Una altra vegada, li demano que tingui l'amabilitat que quan expliqui les coses les expliqui una miqueta més ajustades a la realitat. Vostè sap que la intermediació es fa a través del servei públic de la Generalitat, que és el Servei Català de Col·locació. Hi ha una xarxa de més de dos mil centres col·laboradors, que fan de col·laboradors en aquest servei, i que el que fan és la feina de gestionar les ofertes i les demandes introduint-les al servei, però qui fa la intermediació és el servei; per tant, és l'entitat pública qui fa la intermediació i, per tant, aquí no hi ha en absolut cap transgressió de legalitat.

Dit això, i per anar ja concretament al centre de la qüestió, la seva Moció té cinc punts, que nosaltres, tal com estan redactats, no podem donar-hi suport; per dos motius molt senzills: perquè algunes d'aquestes qüestions que vostès plantegen, de fet, el Govern de la Generalitat, per la informació que tenim i coneixem, ja les està fent i, per tant, no té massa sentit, entenem, instar el Consell Executiu a fer coses que ja està fent; i d'al-

tra banda perquè algunes d'elles, que efectivament encara no estan en funcionament, estan en aquests moments sobre la taula de negociació per al pacte per l'ocupació, que, en aquests moments, estan portant a terme els agents socials, empresaris, sindicats i el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Concretament, primer punt. Vostè ens parla que el Govern es compromet amb el conjunt d'objectius de la cimera de Luxemburg. A nosaltres ens sembla que és una bona idea, i entenem, a més a més, per les paraules que el mateix conseller ha manifestat des d'aquesta tribuna en alguna ocasió, que així ho està fent el Govern, que així ho ha fet el Govern, abans fins i tot de la cimera de Luxemburg, amb molts acords que havia pres el mateix Govern. L'única cosa que nosaltres li demanem amb l'esmena –i per tant, ja explico al mateix temps les esmenes que hem presentat en què consisteixen–, li demanem que tregui d'aquest primer punt allà on vostè concreta les xifres i els percentatges i els objectius, perquè semblaria que aquests són els que consten en els acords de la cimera de Luxemburg, i francament, jo no els he trobat; jo m'he llegit molt amb deteniment tot el text dels acords de la cimera de Luxemburg; no ho he trobat. Si vostè ho troba ja m'explicarà on és. I per si de cas no ho havia llegit, m'he llegit també el text original en francès. Tampoc ho trobo. Segurament vostè deu haver fet una interpretació d'alguna frase –estic segur que no s'ho inventa–, una interpretació que li ha fet pensar que aquests són els objectius. Però, com que jo no els trobo, en qualsevol cas, deixem els objectius per un altre moment del debat, accepti'm aquesta esmena i, d'aquesta manera, tirem el tema endavant.

En el segon punt de la Moció, vostè ha plantejat dos temes, sintèticament: creació del Consell Català de la Formació Professional i posada en funcionament del Servei Català d'Ocupació, que és també un tema recurrent en les seves intervencions. Respecte al Consell Català de Formació Professional. Aquí clarament estaríem parlant d'una qüestió important, que està en aquests moments sobre la taula de negociació en el pacte per l'ocupació, que ens consta –perquè des d'aquí s'ha dit– que tant el conseller de Treball com el conseller d'Ensenyament estan ja en la direcció que aquest consell sigui una realitat; hi han documents, fins i tot, que els tinc aquí –vostè els podria veure–, on ja la cosa comença a caminar, i per tant, ens sembla que interferir en aquesta negociació seria poc més que intentar trencar una negociació entre els agents socials i el Govern, que ens sembla que és positiu que es produeixi i que podria, fins i tot, posar en perill el bon clima que existeix en aquests moments en aquesta negociació per al pacte per l'ocupació.

I una cosa similar passa en el que fa referència al Servei Català d'Ocupació. Perquè vostès aquí plantegen un model molt concret de participació en la planificació i en la direcció i en la definició dels objectius de les polítiques públiques d'ocupació de la Generalitat a Catalunya, i també en aquests moments –i això ho deia, ho explicava la premsa fa un dia o dos–, també existeix ja un document sobre la taula que, concretament, a proposta del mateix Departament de Treball, suggereix als

agents que estan negociant la creació del Consell General dels Serveis Públics d'Ocupació de Catalunya, un òrgan que dependria, en cas que s'aproves, del Departament, i que tindria com a objectiu l'orientació i la direcció de la limitació de les línies bàsiques de les polítiques públiques sobre ocupació, així com la fixació dels criteris i prioritats que, de forma integral, han de servir per l'actuació dels serveis públics d'ocupació de Catalunya. Si això s'està negociant en aquests moments, si és una proposta que el mateix Govern ha posat sobre la taula, deixem que siguin els agents socials del nostre país qui arribin a aquest acord i no vulguem interferir en aquesta negociació, que, com acabo d'explicar –i ho repeteixo– sembla que es desenvolupa amb un bon clima i que podria veure la llum ben aviat.

Pel que fa al tercer punt, aquí vostè ens parla novament de potenciar tots aquells recursos que han vingut transferits a la Generalitat, com a conseqüència del traspàs de competències de l'Inem cap a la Generalitat. Ja hi estem d'acord, amb això. Senzillament li proposo una petita esmena. Allà on vostè ens diu que aquests serveis constitueixen el nucli central del Servei d'Ocupació de Catalunya, acceptin que això, en lloc de dir-ne «el nucli central», en diguem «l'instrument bàsic», o «un instrument bàsic», perquè nosaltres pensem que no és l'únic, que hi ha altres instruments...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps. Acabi al més de pressa possible.

El Sr. Millo i Rocher

Molt bé. Doncs, dit això, i tenint en compte que, en els darrers dos punts, l'única esmena que li demanem és que accepti afegir-hi uns elements, pel que fa referència a les entitats sense ànim de lucre i entitats de l'economia social que participen en els serveis públics d'ocupació, només esperar de la seva receptivitat i de la seva voluntat que, efectivament, puguem tirar endavant aquestes polítiques amb el consens màxim de la cambra, que accepti aquestes esmenes, que em sembla que són prou senzilles i fàcils d'acceptar, i que a partir d'aquest moment, per tant, la negociació continuï amb el seu bon curs, i la cambra pugui també aprovar per consens una moció que em sembla que estariem tots d'acord que afavoriria les polítiques d'ocupació al nostre país.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició, els grups que no hi han presentat esmenes tenen la paraula. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Tot i que el tema és extremadament interessant i important, intentaré ser breu. El nostre Grup votarà favorablement alguns dels punts que planteja la proposta socialista. El primer punt, que fa

referència al compliment dels objectius de la cimera de Luxemburg, jo no sé si aquests són els percentatges que aquesta cimera marcava o no, tal com ha dit el senyor Millo, però en qualsevol cas és un tema claríssim que els objectius en si de la cimera de Luxemburg s'han de complir, i s'haurien de complir per part de tots els països que formen part de la Unió Europea.

També votarem a favor, pel que fa a la formació professional, del desenvolupament del Consell Català de Formació Professional –ja ho hem dit en més d'una ocasió, i entenem que és una idea bona i que s'ha de promocionar en aquest sentit. I també votarem favorablement el punt número 4, pel que fa referència a la col·laboració entre diverses institucions, pel que fa a la lluita contra l'atur i a favor de l'ocupació, entre d'altres coses, perquè és la mateixa Unió Europea, o la Comissió Europea, que en més d'una ocasió ha demanat reiteradament als diversos organismes i a les diverses institucions dels països europeus que fomentin aquesta activitat en els seus territoris; cosa que lamentem que a Catalunya, a excepció –almenys per les notícies que tenim del que és l'àrea metropolitana–, encara no s'ha produït.

Una altra cosa, però, són la resta de punts. I aquí he valorat detingudament diversos aspectes: ja avanço que la nostra votació serà l'abstenció. Nosaltres estem molt pendents i estem d'acord amb les resolucions que finalment prengui..., o que en surtin, de les negociacions entre el Govern de la Generalitat i el sindicats. Per tant, nosaltres creiem que a hores d'ara el més interessant de tot és estar amatents d'aquests acords i que, per tant, preveure o en tot cas intentar indicar el camí pel qual haurien de desenvolupar-se les polítiques actives de Catalunya, i sobretot l'organització que haurien de tenir, si més no ens sembla una proposta que hauria de tenir en compte, en tot cas, aquests acords previs que els agents socials abans prèviament han d'aconseguir.

Però és que, a més a més, hi ha una altra qüestió. Nosaltres en el debat de pressupostos ja vam reiterar en múltiples ocasions la necessitat de concentrar i de reforçar en els mínims possibles les entitats referides a l'ocupació a Catalunya, tenint en compte bàsicament el traspàs de polítiques actives de l'Estat cap a la Generalitat. Nosaltres enteníem, en aquells moments, que la Conselleria de Treball no tenia massa clar quina seria la proposta organitzativa que faria a partir d'aquests traspàsos –i també hem de ser francs, a hores d'ara, tampoc és que ho tinguem massa clar del tot–, però, si més no, fem cas a les paraules del conseller en la interpellació, quan va anunciar, d'una forma clara i rotunda, que es volia i que es tendia cap a un sol sistema unificat de procediments d'intermediació i cap a un sistema global. És, per tant, en la consideració d'aquestes paraules i, sobretot, dels acords dels agents sindicals i del Govern que estan tenint en compte, que nosaltres ens abstindríem en aquests punts, bàsicament per aquestes consideracions.

Res més, senyor president, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Jordi Guilot.

El Sr. Guilot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup donarà suport a la Moció presentada pel senyor Rañé en nom del Grup Socialista, perquè en primer lloc ens permet, un cop més, discutir en aquest Parlament les polítiques d'ocupació, aquelles que, al nostre entendre, són necessàries per intentar no tan sols crear ocupació, sinó lluitar de manera efectiva contra l'atur. I evidentment, moltes d'aquestes polítiques, molts d'aquests arguments, moltes d'aquestes propostes són en obert contrast amb les que actualment realitza i gestiona el Govern de la Generalitat, aquelles polítiques que inspira el Govern del PP, i junt amb el suport de Convergència i Unió, o fins i tot les mateixes actituds que Convergència i PP han tingut respecte a les noves dinàmiques obertes a la resta d'Europa.

Nosaltres som i hem sigut crítics amb les polítiques de la Generalitat. I miri, senyor Millo, jo no sé de quina Europa parla. Com pot dir, vostè, que la nostra taxa d'atur, avui que ha sortit l'enquesta de l'EPA, és la mateixa que a Europa. Si tenim un 17%, on ho mira, això? Quins càlculs fa? Jo crec que... Sí, sí, l'EPA. L'EPA, que també s'utilitza a la memòria del pressupost de la Generalitat. És a dir, que no sé exactament com hi pot haver aquest cofoisme quan, en primer lloc, les dades els desmenteixen i, en segon lloc, no són les dades, sinó que tota la dinàmica, totes les noves lògiques, totes les noves concepcions que s'obren pas a Europa de què fer per crear nous llocs de treball, de què fer per combatre contra l'atur, són contradictòries amb la seva..., i desautoritzen la seva lògica, les seves concepcions i les seves polítiques. Per vostès la creació de llocs de treball no és una prioritat. I no ho és perquè tan sols confien únicament i exclusivament en el creixement econòmic. Si hi ha creixement econòmic hi pot haver llocs de treball i si hi ha decreixement econòmic hi ha atur. I Europa els ha demostrat i es comença a demostrar que, més enllà de l'imprescindible creixement econòmic, calen altres polítiques i calen polítiques actives, que vol dir recursos, que vol dir imaginació, que vol dir racionalitat.

I és amb aquesta racionalitat que també donem suport no tan sols al primer punt, que és reclamar que el Govern de la Generalitat faci seu el compliment dels objectius de la cimera de Luxemburg, sinó aquest segon punt que reclama racionalitat. Racionalitat en el sentit que cal anar a crear el Consell Català de Formació Professional. I mirin, jo compartiria l'agosament del Grup Socialista, aquesta proposta i la votació afirmativa d'aquesta proposta. Si distorsiona el diàleg entre els agents socials i el Govern, doncs, alabat sia Déu. És que és increïble que es pugui dir que votar un punt com el que s'expressa en aquesta Moció pugui ser un element de distorsió al diàleg que tenen entre els agents socials i el Govern. Perquè el que es proposa és un consell català de formació professional on es diu que hi participin els diferents agents socials i que permeti racionalitzar el que avui en dia és una irracionalitat.

Al llarg de la sessió, d'aquesta actual sessió, diferents consellers o portaveus de Convergència i Unió ens han dit: «No, és que el Govern es pot organitzar com vulgui.» Evidentment, aquesta és una afirmació, allò, del «Perogrullo». Però el Govern té l'obligació d'organitzar-se racionalment, de manera eficaç i de manera eficient. I que la formació reglada estigui a Ensenyament, l'ocupacional a Treball, la garantia social entre Treball i Ensenyament, els problemes de transició entre escola i treball depenguin entre ajuntaments i Generalitat..., tot això és un desgavell. I fer una proposta que cal racionalitzar, cal coordinar, cal integrar el disseny d'aquestes polítiques de formació professional no és cap disbarat i no pot ser mai un element de distorsió en el diàleg entre els agents socials i el Govern de la Generalitat. Cal coordinar aquestes polítiques i cal, també, avançar cap al Servei Català d'Ocupació.

Jo, en la meua intervenció, no m'estendré o repetiré el que nosaltres ja hem vingut criticant, de com funciona el Servei Català de Col·locació, però vostès han d'acceptar que, des del moment que se'ls traspassa les polítiques actives de l'Inem, l'actual funcionament i l'actual lògica del Servei Català de Col·locació, això és incasable. Els han traspasat seixanta-vuit oficines, centenars de funcionaris, 4.000 i escaig milions de pesetes, i tenen un Servei Català de Col·locació amb una lògica, amb una dinàmica, amb un tipus de funció... Com ho casaran això?, com ho coordinaran?, com ho integraran tot això en un model que sigui públic, que sigui gratuït, que serveixi? Com ho faran? Fins ara no ho han aconseguit. I fins ara no ho han aconseguit, no és que ho digui aquest diputat: fins ara no ho han aconseguit, vistes les denúncies d'actituds que vénen dels mateixos aturats, que el que veuen és que tot es burocratitza més, que tot s'alenteix més, que on abans hi havia un procés, ara n'hi ha quatre. Vostès han d'acceptar que el model que tenien fins ara (*veus de fons*)..., diu que era millor... El model que tenien fins ara tenia una lògica i ara n'han rebut un altre, i aquests dos són incasables. I, a partir d'aquí, tindrem... (*Veus de fons*.) Sí, home, sí, es pot posar com vulgui... Però, escolti, si vostès..., a veure, si vostès tindran oficines, funcionaris i diners, i fins ara... Sí, sí, és que ser funcionari és una cosa positiva i que serveix si estan ben dirigits, el problema seu és que no saben dirigir res. (*Remor de veus*.) I fins ara tenien un Servei Català de Col·locació, quasi res (*remor de veus*)..., quasi res per salvar, però bàsicament res. I fins ara tenien un Servei Català de Col·locació que tenia un altre tipus de funcionament. Això, hi insisteixo, no ho poden casar. Això, hi insisteixo, l'única sortida possible –i és el plantejament que tenen els sindicats sobre la taula–, és avançar en la seva integració cap a un Servei Català d'Ocupació que permeti millorar, integrar les polítiques d'ocupació i que, alhora, permeti, no tan sols la participació, evidentment, dels agents socials i del món local, el gran oblidat d'aquestes qüestions. Perquè, fins i tot amb el diàleg que tenen vostès amb els agents socials, no es pensaran que poden substituir la participació institucional, que, per altra part, ja està reglada en la Llei que es va aprovar, del Consell de Treball Econòmic i Social, amb el que és la seva participació en la gestió del Servei Català d'Ocupació o de les polítiques d'ocupació. Una

cosa no té res a veure amb l'altra. I el que els sindicats plantegen, i exigeixen, i nosaltres recolzem, és la participació en la gestió d'aquestes polítiques.

És per això que nosaltres donem suport a aquestes mocions. És per això que nosaltres creiem que sí que queda molta legislatura; encara que tan sols sigui per esgotar totes les possibilitats de diàleg amb els agents socials i, fins i tot, és també per totes aquestes raons que nosaltres també volem dir al Grup Socialista que nosaltres votaríem afirmativament la seva Moció, votaríem afirmativament si s'acceptessin les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana, però ens abstindríem si s'acceptessin les esmenes del Grup de Convergència i Unió. Perquè creiem que encara que en molts aspectes aquestes esmenes segurament són un pas endavant en la lletra, respecte a altres escrits o altres propostes que havien tingut Convergència i Unió, per nosaltres no tenen la credibilitat suficient, no tenen la credibilitat suficient com perquè els puguem votar qualsevol tipus de resolució, vistes les actuals polítiques d'ocupació. (*Remor de veus*.) I és molt clar, és molt clar, vostès tenen la majoria –la tindran més, encara, amb el vot del Partit Popular–, però, evidentment, el nostre Grup Parlamentari gradua i no gradua la seva credibilitat a partir dels fets concrets, i més en les qüestions d'ocupació. I vostès, malauradament per a nosaltres i per al país, no exerceixen les funcions que els corresponen en les polítiques d'ocupació i en la lluita contra l'atur.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Millo, per què em demana la paraula? No hem acabat el debat encara, falta parlar un grup.

El Sr. Millo i Rocher

Sí, senyor president, per al·lusions directes que ha fet el senyor Guillot, ell personalment.

El president

Mig minut per al·lusions.

El Sr. Millo i Rocher

Mig minut. Reitero que a Catalunya, efectivament, l'evolució de l'ocupació és positiva. De cofoisme, mai n'hem tingut. I jo no he utilitzat mai termes cofoistes.

Vostè diu que no tenim cap prioritat: la creació d'ocupació és l'única prioritat de la política d'ocupació del Govern.

Diu que és increïble que es digui que es distorsiona el diàleg si s'aproven aquestes mocions: és evident, perquè es fixen posicions i s'entorpeix el diàleg. És evident. No sé per què li sembla increïble. I a vostè el que li passa és que no vol reconèixer la realitat ni els encerts d'aquest Govern, perquè en definitiva el que té és por de perdre el seu discurs. No es preocupi, perquè les eleccions encara no seran d'aquí a tres mesos.

4838

El president

No són allusions, això a què ha fet vostè esment.

Senyor Guillot, per què em demana la paraula?

El Sr. Guillot i Miravet

Pel mateix argument que vostè ha donat, perquè no són allusions.

El president

Mig minut, va.

El Sr. Guillot i Miravet

Si vostè m'hagués discutit que el 17% que dona l'EPA de xifra d'atur a Catalunya és una mentida, una contradicció, contradiu el que vostè ha dit –que evidentment ho contradiu– doncs encara ho hauria entès. Que el nostre discurs està en contradicció? Miri, no ho sabem. El que sí que és cert és que vostès que gestionen això tenen un 17% d'atur. I el que sí que és cert és que vostès que gestionen estan absolutament desautoritzats per la cimera de Luxemburg, estan absolutament desautoritzats per les polítiques de govern italiana i francesa, i estan absolutament desautoritzats per tot allò que a Europa s'està fent de crear i de generar llocs de treball. (*Remor de veus.*)

I, per últim, senyor Millo (*Veus de fons.*)... No, no, tanta energia... Per exemple, sap què els proposo? Que tanta energia la dediquin a constituir ja el Consell de Treball Econòmic i Social que aquest Parlament va aprovar fa sis mesos.

Gràcies, senyor president.

El president

El diputat del Grup Popular té la paraula per fixar la posició del seu Grup.

El Sr. Aige i Sánchez

Moltes gràcies, senyor president. La Moció del Grup Socialista, que encapçala el senyor Rañé, té per nosaltres alguns aspectes positius. Al primer punt, quan ell es refereix a la cimera de Luxemburg, estariem d'acord, en part, amb aquesta afirmació. Al que no podem nosaltres donar suport és als percentatges que aquí es tracten, perquè, com s'ha dit anteriorment, no figuren en aquesta cimera.

Amb referència al Consell Català de Formació Professional, la nostra informació en aquest moment és que s'han ampliat els agents socials, un marc de treball i d'estudi per a les conselleries d'ensenyament i treball que, en aquest moment, estan discutint la viabilitat i arribar a un acord, pel que fa referència a la creació del Consell Català de Formació Professional.

Nosaltres estem especialment preocupats..., i agraïm la presència del conseller, que és l'únic conseller que aquesta tarda s'ha dignat a venir aquí al Ple del Parlament per escoltar les mocions... (*remor de veus*), en tot cas fins ara..., per fer-li algunes recomanacions en el

tema del Servei Català de Col·locació. Nosaltres pensem que la transcendència d'aquesta transferència de l'Inem a la Generalitat, i que ha suposat la creació de les oficines de treball de la mateixa Generalitat, estan en part en contradicció amb mantenir l'actual Servei Català de Col·locació. Nosaltres pensem que és arribat el moment, i en un termini que entenem que pot ser de dos o tres mesos, que seria convenient assegurar-nos a veure quina és la realitat del servei que està realitzant, en aquest moment, el Servei Català de Col·locació, després d'assumir les funcions de l'Inem. Perquè, si bé podrien ser complementàries, nosaltres pensem que les oficines de Treball, o sigui l'antic Inem, ha de ser el suport principal de les polítiques d'ocupació de la Generalitat. I entenem també, per altra banda, que el Servei Català de Col·locació podria perfectament ser assumible, en part, amb la contractació, amb un sistema eventual per veure com podria anar l'experiència d'empleats, que, dintre del mateix edifici de les oficines de treball de la Generalitat, poguessin realitzar allò que fa el Servei Català de Col·locació amb els seus col·laboradors privats, a fi i efecte sobretot, d'intentar estalviar aquestes 3.000 o 3.500 pessetes que, en aquest moment, paga el Servei, paga el Departament de Treball, a aquests professionals. És evident, i s'ha de reconèixer així, que al llarg d'aquests dos anys i mig del Servei Català de Col·locació, aquests col·laboradors moltes vegades han pres tat un servei que, segurament, era més important que les 3.500 pessetes, però que no podem oblidar que, en aquest moment, tenim ja la responsabilitat de l'ocupació, i tenim les oficines de treball. I que, per tant, en aquest sentit, han d'assumir aquesta responsabilitat.

Jo voldria també dir que no seria bo alarmar els ciutadans de Catalunya que en aquest moment van a les oficines d'atur per demanar la prestació a les oficines de treball de la Generalitat, que comparteixen dependències amb l'Inem, quant a les prestacions d'atur, que no alarmem els ciutadans, perquè en aquest moment aquesta situació s'està fent amb normalitat, i que els treballadors que van a l'oficina d'atur, simplement canviant de taulell, dintre del mateix edifici, fan la inscripció obligatòria per ser «demandant d'empleo» i a la vegada presenta la sol·licitud per a la prestació de desocupació.

Per tant, nosaltres voldríem donar aquí un punt de confiança al conseller de Treball perquè en els pròxims mesos poguéssim veure realitat l'assumpció per les oficines de treball dels serveis que, en part, en aquest moment està fent el Servei Català de Col·locació. I, per tant, en aquesta ocasió, i lamentant-ho, perquè en l'esperit d'alguna de les coses que el senyor Rañé ha explicat i els altres diputats que m'han precedit, estariem d'acord amb la seva filosofia, però entenem que en aquest moment, potser per un motiu de confiança, nosaltres volem expressar que encara hi ha temps i que esperem que abans que no acabi aquest període de sessions puguem veure realitzada aquesta millora del Servei Català de Col·locació per les oficines de treball.

Moltes gràcies, senyors president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. En primer lloc, sobre les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana, dir que acceptarem la primera esmena; a la segona i tercera, hem establert una transacció, que en faig entrega a la Mesa en aquest moment, i que el quart punt, la quarta esmena, també, l'acceptariem.

No així amb les esmenes que es planteja el Grup de Convergència i Unió, i, en tot cas, utilitzaré aquest torn per explicar per què no les acceptem, que em sembla que és el que correspon en aquest moment. I, només si em permet la Presidència, com en la intervenció del Grup de Convergència hi ha hagut alguna al·lusió, aprofitaria per contestar dues contradiccions que se m'han fet, molt petites.

La primera és: nosaltres el que hem afirmat, ho hem dit en l'anterior interpellació i ho hem dit ara, no estem aprofitant el creixement econòmic, perquè l'orientació que hi ha darrere no permet que el creixement econòmic es transformi en ocupació suficient i que, en aquest sentit, les dades de l'EPA són prou significatives: any 1995, 3% de creixement del PIB de Catalunya; creixement de l'ocupació, 3%; any 1997, creixement del PIB de Catalunya, 3,7%; creixement de l'ocupació, 3%. Hem perdut 7 dècimes de creixement econòmic que no han servit per crear ocupació, i això són dades que demostren que, si hi ha una determinada voluntat i orientació, el creixement econòmic es transforma en ocupació o no. Segona qüestió que es planteja, i això, a més a més, dóna números absoluts més grans, no són percentuals, són 75.000 davant de 66.000 llocs de treball.

Segona qüestió que planteja, quan diu: «No pot explicar..., com explica que no s'atenen...» No, no... Són rèpliques en aquest tema, i amb això vaig acabant.

El president

Centri's en l'acceptació o no-acceptació de les esmenes, i raó de per què no s'accepten.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Entraré en el tema de l'acceptació. Primer raonament. El primer punt no el podem acceptar, per dues raons. Primera, vostès devaluem la Moció deixant que de polítiques del Govern, de totes les polítiques del Govern, passem a les polítiques actives. De 2 bilions passem a 20.000 milions. Per tant, no podem acceptar aquesta petita esmena que vostès ens fan. Ens canvien 2 bilions per 20.000 milions.

Segon element. M'ha sobtat que a un diputat, pertanyent a un grup com el seu i a un partit com el seu, amb forta tradició europea, no hagi sabut entendre, en la cimera de Luxemburg, que quan el senyor José María Gil Robles, del Partit Popular i president del Parlament Europeu, presenta a la Comissió els acords del Parlament Europeu i la Comissió els accepta, i en els acords del Parlament Europeu estan aquests percentatges, vol

dir que el Consell assumeix els percentatges de l'acord del Parlament Europeu. La cimera assumeix el que diu el Parlament. El Govern assumeix el que diu el Parlament. Amb la tradició europea que tenen, això ho hauria de saber ja i no hauria de fer falta que l'hi hagués d'explicar en aquest cas.

En tot cas, entrant en els altres temes, no és un canvi semàntic. No juguïn amb les paraules. No és el mateix «servei públic» que «serveis públics» d'ocupació. No és només un plural. Vostè ho ha dit en la seva intervenció. Ha dit: «El servei públic d'ocupació és el Servei Català de Col·locació.» Ho ha dit. Ho he apuntat. Per tant, no és un problema de singular o plural. És un problema conceptual. És un problema amb el que vostès no assumeixen que són «el servei públic». Abans sí que podien parlar de dos serveis –l'Inem i la Generalitat–; ara no. Només hi ha un servei públic, el que correspon a la Generalitat. De prestacions, les que vulgui, però de servei, un. I vostès mantenen dues estructures; el conseller ho va dir clarament: «Parlem de *sistema*, no de servei; de sistema que conté en el seu interior serveis.» Estan plantejant prestacions diferents, per al mateix col·lectiu, i diferenciació de prestacions.

Per tant, no es confonguin. No ens intentin confondre. Creiem que el seu plantejament és substancialment diferent. Estan plantejant el manteniment d'un servei públic universal, amb els mínims, amb dades al mínim. I, per tenir un bon servei en la col·locació has d'estar en un altre servei; en un servei que està privatitzat en la seva gestió, en un servei que està fora del servei públic.

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Rañé i Blasco

I el temps que li he demanat per a la rèplica? No me'l concedeix? *(Rialles.)* Bé, en tot cas, ja ho negociarem en un altre moment. Només per dir-li que com que vostès proposen un model completament diferent en el qual no hi ha cap canvi substancial en la seva situació, nosaltres, malgrat que ho fan amb petites paraules, i singulars i plurals, nosaltres no acceptem la seva esmena i mantenim, amb les esmenes d'Esquerra Republicana que hem transaccionat i acceptat, aquesta Proposició per a votació.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel secretari primer de la Mesa es llegirà l'esmena transaccional que fa referència als punts 3 i 4 de les esmenes presentades pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. El text inicial de la Moció presentada pel senyor Josep Maria Rañé, per desig d'ell, queda substituït parcialment en alguns apartats; concretament, en l'apartat *b* del número 2, el text original queda substituït, en funció de l'esmena d'Esquerra Republicana –i amb la conformitat d'Esquerra, ja

4840

que ha signat—, pel text que digui: «El Servei Català d'Ocupació, com a òrgan de direcció i gestió de les polítiques d'ocupació amb estructura descentralitzada i participació en la definició i gestió d'aquestes, de les administracions locals i agents econòmics i socials, de caràcter representatiu, a cadascun dels àmbits territorials que s'estableixen.»

Per altra banda, també amb conformitat del Grup d'Esquerra Republicana, en relació amb la seva esmena número 3, el text que desitja que sigui posat a votació el senyor Rañé, que consisteix a afegir un punt 3 bis, diria: «Potenciar dins del Servei Català d'Ocupació la constitució d'un observatori del mercat laboral a Catalunya, descentralitzat territorialment. Per tal d'afavorir la mobilitat laboral amb els territoris veïns, es mantindrà una connexió privilegiada amb els observatoris que puguin existir en aquests territoris i regions.»

El president

Moltes gràcies.

Havent acabat el debat, procedirem a la votació.

El senyor conseller em demana la paraula? La té.

El conseller de Treball

Moltes gràcies, senyor president. Sense ànim d'obrir cap debat, i a títol únicament, purament informatiu, una referència que s'ha fet abans. Aclarir, senzillament, que en compliment de l'acord d'aquest Parlament, en aprovar-se la Llei del Consell de Treball, Econòmic i Social, la Conselleria de Treball va enviar, dins del període de quatre mesos subsegüents, cartes invitant els agents socials que fessin la proposta dels seus representants al Consell de Treball, Econòmic i Social. No s'han rebut fins al moment encara les propostes de les persones corresponents. Per tant, en tot cas, crec que seria bo que estigués en coneixement d'aquest Parlament aquesta situació; que s'ha complert el tràmit per part nostra.

El president

Moltes gràcies. Evidentment, després de la intervenció d'un membre del Govern, el retorn. Ha parlat durant quaranta-nou segons. *(Rialles i remor de veus)* Tenen quaranta-nou segons, una mica menys, trenta-segons, cada un dels grups que vulgui parlar.

El senyor Rañé té en primer lloc la paraula; trenta segons.

El Sr. Rañé i Blasco

Només per dir que la constitució del Consell de Treball, per llei, requereix altres normes que no una carta als agents socials, i és el decret de desenvolupament que estableixi quins són els requisits per l'elecció dels membres i tot el seu funcionament. Per tant, no és un problema dels agents socials, sinó del Govern que ha d'establir les normes reglamentàries de desplegament d'una llei i ha superat tots els terminis.

Gràcies.

El president

Trenta segons, el senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, vostè creu que pot defugir les responsabilitats del Govern de desenvolupar una llei, mitjançant una carta? Vostè ha de fer quelcom més que enviar una carta i restar a l'espera. Perquè és que així podríem passar mesos i mesos i mesos. Vostè, com a Govern, té la responsabilitat que aquesta Llei es compleixi. I té la responsabilitat que es constitueixi el Consell de Treball, Econòmic i Social.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Algun altre grup vol intervenir? *(Remor de veus.)* Són els portaveus dels grups els que m'ho han de dir; no les veus d'algun diputat. *(Pausa.)*

Molt bé. Iniciarem la votació. La votació...

Senyor Camp, demana la paraula? La té. Trenta segons.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, senyor president, perquè la informació que nosaltres tenim com a Grup Parlamentari és que precisament és el mateix òrgan a constituir el que ha de discutir aquest desplegament de la Llei, perquè el Govern vol fer-ho consensuadament.

Gràcies, senyor president. *(Rialles. Remor de veus.)*

El president

Moltes gràcies.

Volen fer el favor de guardar silenci?

Anem a procedir a la votació d'aquesta Moció. No hi ha petició de votació separada de cap punt de la Moció? La votarem conjuntament. I és la votació de la Moció amb la incorporació de les esmenes, la transaccional i les esmenes d'Esquerra Republicana que han sigut acceptades pel Grup proponent.

No havent-hi cap petició de votació separada, votem la totalitat de la Moció. Prego a les senyores diputades i senyors diputats, que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

La Moció ha estat refusada per 27 vots a favor, 59 en contra i 3 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió dels bombers

Passem al vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió dels bombers. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula per exposar-la el diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Molt honorable senyor president. Senyores diputades, senyors diputats...

El president

Per favor, senyores diputades, senyors diputats, ocupin els seus escons i guardin silenci.

No comenci, no. (*Pausa.*)

El Sr. Vilalta i Oliva

Com a conseqüència de la interpellació que vaig tenir ocasió de presentar fa quinze dies i substanciar amb el conseller Pomés, vaig presentar, en nom del Grup Socialista, una moció de cinc punts, el segon dels quals se subdividia en cinc altres apartats, que pretenia contemplar tots els aspectes que incideixen, en aquests moments, en el conflicte que els bombers professionals de la Generalitat de Catalunya tenen plantejat amb l'Administració, amb el Govern, i que fa mesos que dura.

Els estalviaré tornar a insistir en els aspectes que motiven, des del nostre punt de vista, aquests conflicte, que no seria altra cosa que repetir l'argumentació de la interpellació que vaig fer ja en el Ple anterior. Potser només cedir a la temptació de dir-li al conseller —que sí que ens acompanya ara durant la discussió d'aquesta Moció— que, efectivament, la plantilla de bombers professionals disponibles s'acosta més a la xifra que jo manejava des de la tribuna, quan parlava de 1.500, que dels 1.630 que ens deia ell. Operatius de veritat, segons les dades que la mateixa Administració ha entregat a la taula negociadora, en són 1.476; i, per tant, és molt més a prop de la xifra que jo manejava que de la que ell manejava.

Els estalviaré també llegir els punts de la Moció, perquè ha estat publicada en el *Butlletí Oficial del Parlament*. Assenyalar, només, que alguns dels punts d'aquesta Moció no han rebut cap esmena i, per tant, són punts que, ja d'entrada, deuen ser suficientment compartits per tots els grups. D'una forma especial el punt primer, que insta les parts —les parts són el Govern de la Generalitat i els sindicats representatius dels bombers professionals: els representatius— que mantinguin oberta la negociació a fi i efecte de poder consensuar el reglament del Cos de Bombers i establir els aspectes que impliquen les condicions laborals, funcionals i retributives de l'activitat del bomber, així com el perfil, la qualificació i els requisits de la seva carrera professional, inclosa la consideració del grup administratiu en el qual ubiquem el cos de bombers. No hem volgut fer precisions en aquest sentit, a l'espera que la Direcció General de la Funció Pública aporti els informes que el mateix Govern ens va dir que havia sol·licitat i que estava a l'espera de rebre. Aquest punt no ha rebut cap objecció i ens en felicitem molt sincerament, perquè és aquell que demana que prossegueixi la negociació, que és la via per la qual s'ha de poder resoldre definitivament el conflicte que en aquest moment s'està produint.

En el segon apartat de la meua Moció hi havien cinc aspectes que intentaven enquadrar el que hauria de ser, a través d'un pla, el desplegament de les línies mestres

d'allò que afecten condicions laborals. En primer lloc, l'adequació de l'horari dels bombers al de la resta dels funcionaris de la Generalitat de Catalunya. En segon lloc, la reducció d'una forma apreciable dels milers d'hores extraordinàries que realitzen els bombers i la retribució que cal que tingui aquesta hora extraordinària. En tercer lloc, facilitar una segona activitat a aquells bombers que, per raó de salut, o en la proposta inicial, perquè a partir d'una determinada edat es considerava que difícilment podrien prestar un servei actiu en l'extinció d'incendis, ho sol·licitessin, i que aquesta segona activitat es produís en el marc del que és l'àmbit d'actuació de la mateixa Direcció General d'Emergències i Prevenció i Extinció d'Incendis. En quart lloc, i en conseqüència, modificar els horaris actualment vigents de presència en els parcs, per torns —i es feia un apunt en la Moció inicial— no superiors a dotze hores. I, en cinquè lloc, procedir, lògicament, a la convocatòria de les places necessàries per a mantenir l'operativitat del cos.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.*)

Des del primer moment va aparèixer la consideració, per part de diversos grups, de presentar una esmena en el tercer d'aquests apartats; en l'apartat que pretenia incidir en la modificació dels horaris actualment vigents, i de la forma en què devia procedir-se a aquesta modificació. I els mateixos sindicats m'han fet notar, com a proponent d'aquesta Moció, que en realitat estava incidint en un aspecte que era molt propi i molt específic, del camp de la negociació sindical; estava acotant les circumstàncies fins a tal punt que no hi havia marge per a la negociació. I si, d'una part, demanava que es continués negociant, però, per una altra, acotava tant, tallava absolutament el marge de la mateixa negociació.

Això on porta, senyor president? Ja d'entrada, a assenyalar que les esmenes que es refereixen a la supressió d'aquest apartat —de l'apartat c del punt segon— les accepto —aquestes esmenes són la segona d'Iniciativa, la segona del Grup Mixt i la segona d'Esquerra Republicana— i jo mateix retiro directament l'apartat c del punt segon.

En l'apartat d hi ha presentada una esmena Convergència i Unió. En aquesta esmena m'assenyalen la inoportunitat de precisar l'edat de cinquanta-set anys, més enllà del que la mateixa Llei de bombers precisa i especifica. Em sembla una esmena oportuna perquè, per la via d'una moció, aniria a fixar una imposició en la mateixa Llei.

Per tant, senyor president, l'esmena primera de Convergència i Unió, que proposa la supressió d'aquella menció als cinquanta-set anys, l'acceptaria d'entrada i, per tant, retiraria del punt d de l'apartat segon la menció als cinquanta-set anys.

En l'apartat tercer de la Moció no s'hi ha presentat cap esmena. Propugna potenciar l'Escola de Bombers com a centre de formació bàsica i continuada i desenvolupar a través d'ella i de forma descentralitzada, si s'escau, cicles formatius necessaris per a facilitar als bombers

els coneixements que requereixen per a fer front a qualsevol emergència. No hi ha hagut, lògicament, cap esmena. Ens en felicitem, també. És una peça bàsica i molt important la potenciació de l'Escola de Bombers i el desenvolupament d'una formació continuada als bombers i, per tant, aquest punt, sense cap objecció, suposo, per part de ningú, doncs, tindria la possibilitat de tirar endavant ara.

El punt quart: elaborar un pla per a procedir al condicionament dels parcs i a la renovació de l'equipament i vehicles de forma continuada i sistemàtica, tampoc ha rebut cap objecció per part de ningú i, per tant, suposo que és una necessitat àmpliament compartida. I en el punt cinquè, referit al servei d'emergències mèdiques, s'hi ha presentat una esmena per part de Convergència i Unió, que em penso que completa el meu plantejament inicial en el sentit que jo reclamava, que s'establisin els convenis necessaris amb l'Institut Català de la Salut, i el Grup de Convergència i Unió em fa notar que hi han altres instàncies i altres institucions més enllà de l'Institut Català de la Salut, que en qualsevol cas hauria estat més completa la fórmula del Servei Català de la Salut, però en el redactat de la Moció ens referíem a l'ICS i que, per tant, apareix la necessitat de contemplar d'alguna manera l'esmena de Convergència i Unió.

En qualsevol cas, senyor president, assenyalar que no acostuma a succeir que una moció posterior a una interpellació rebí tantes esmenes o suscití tantes esmenes com aquesta n'ha suscitat –17, en conjunt– i que en el procés, doncs, de treball a l'entorn d'aquesta Moció he procurat trobar amb els diversos grups parlamentaris, doncs, els consensos necessaris per a poder tirar endavant. De tal manera, senyor president, que li he anunciat ja a través de l'acceptació de les esmenes 2 d'Iniciativa, 2 del Grup Mixt i 2 d'Esquerra Republicana la retirada del punt c de l'apartat segon, i a través de l'acceptació de l'esmena primera de Convergència i Unió, la retirada de la menció específica dels cinquanta-set anys. Les altres esmenes han estat totes objecte de transaccions, que jo entregaré ara a la presidència assenyalant quines esmenes de cada grup es transaccionen en cada un dels apartats i com queden redactats aquests apartats.

Hem dit abans ja que el primer apartat de la meua Moció no havia estat objecte d'esmena, per tant, quedaria tal qual. Les esmenes transaccionals es produïrien, en conseqüència, en l'apartat 2.a, en l'apartat 2.e i 5. I si em permeto en un moment més, i no faria ús de la paraula posteriorment, explico ja el sentit d'aquestes transaccions.

En l'apartat 2.a es tractaria d'incorporar les esmenes que diversos grups proposaven per a fer front a aquella concreció que jo assenyalava abans respecte als torns horaris, de tal manera que la redacció definitiva obriria la possibilitat a la reducció de la durada dels torns actualment vigents si el procés de negociació i l'ajust de les altres condicions laborals que assenyalava abans hi conduïa, i que de cap de les maneres els torns actuals eren ni devien continuar sent un tabú que no pogués ser objecte de plantejament en altres termes que els actualment coneguts.

El Grup Socialista a través de la Moció que proposava i ja fixava la seva opinió al respecte –no hi insistiré–, en qualsevol cas, en la transacció el que s'apunta és que aquest tema no és un tema tabú sinó que, lògicament, a través del sistema de negociació ha de ser objecte, doncs, del desenvolupament que es precisi. Si d'una part es redueixen les hores que signifiquen una prolongació de jornada, d'una altra part es redueixen les hores extraordinàries, és evident que això tindrà implicacions a l'alteració dels torns horaris i també tindrà implicacions a la necessitat, lògicament, d'ampliar plantilles i en la convocatòria anual de les places que deriven d'aquestes plantilles. Aquesta seria la segona transacció en el sentit d'establir un pla plurianual d'increment de la plantilla del Cos de Bombers i procedir, lògicament, a la convocatòria de les places necessàries per a mantenir i millorar l'operativitat del Cos. I la darrera transacció ho seria en l'apartat cinquè, en el del servei d'emergències mèdiques, a fi i efecte d'incorporar aquelles propostes que se'm formulaven a través de l'esmena de Convergència i Unió, bàsicament, però també a través de les esmenes dels altres grups, que jo crec que permet un redactat molt més acurat, molt més adient i que satisfà la totalitat de les expectatives.

Per tant, senyor president, d'una manera o una altra, o bé acceptant-les directament o bé transaccionant-les, totes les esmenes, les 17 esmenes dels diversos grups, han tingut una sortida positiva en el plantejament de la Moció i, en conseqüència, jo agraeixo moltíssim, sense fer ús d'un torn posterior de paraula, agraeixo moltíssim a tots els grups i a la mateixa Conselleria, doncs, les facilitats que jo crec que hi han posat tots plegats per trobar una via de sortida que permeti solucionar definitivament aquest conflicte que s'està produint entre els bombers i l'Administració des de fa uns mesos aquí a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Quatre grups hi han presentat esmenes. Per defensar les presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, la intervenció del senyor Ramon Vilalta, del Grup Socialista, crec que ens estalviarà molt de temps perquè el fet que ja s'ha posicionat sobre les esmenes i, fins i tot, sobre les transaccions ja ens estalvia fer moltes de les defenses del que podríem dir.

En tot cas, només comentar que vam entendre en el seu moment, i després s'ha rectificat, que la interpellació i la Moció subsegüent era no sols procedent, sinó també oportuna i encertada, ja que des de fa molts mesos es va i s'està encara manifestant tot un malestar creixent del Cos de Bombers per l'evident estancament d'un cos que ha de ser bàsicament operatiu, que ha d'estar sempre a l'aguait de les urgències que constantment els estan arribant. I estancar-se el Cos de Bombers significa

necessàriament disminuir, i a vegades de manera preocupant, l'operativitat.

Tot el que ha dit ell, temes com encara la no-aprovació d'aquest Reglament com el tema de l'escassa dotació pressupostària per a renovació del material, o per a la construcció o adequació de parcs de bombers nous o en funcionament més o menys deficients, o la no-convocatòria de nous concursos de provisió de places, vol dir que el material s'envelleix, que els parcs es fan cada vegada més justos, que hi ha gent que es jubila, que hi ha gent que accedeix a la segona activitat perquè no està en condicions de fer la primera i, òbviament, avui estem en pitjors condicions que l'any 95, quan en van entrar en l'última fornada de nous bomber 220.

Possiblement els bombers tenen la sensació, i encertada, que no estan de moda, que avui, en tot cas, dins del Departament de Governació hi han altres cossos més ben atesos, que és el Cos dels Mossos d'Esquadra, però creiem que això no justifica la desatenció de cara a aquest cos tan necessari i, sobretot, tan ben apreciat socialment pel conjunt de la ciutadania. Jo crec que és dels menys qüestionats i esperem que sigui sent-ho no sols perquè estiguin ben acceptats socialment, sinó perquè estiguin ben dotats i ben preparats i no facin el ridícul, que és alguna de les responsabilitats que podria tenir si això continués encallat. Entenem que la proposta pot arribar a desencallar la situació.

La Moció, com se'n ha comentat, transaccionada i acceptada per unanimitat, pensem que és molt positiva, i llavors només diré que les tres propostes nostres, les dues primeres anaven en el mateix sentit, que ha explicat el senyor Vilalta, que no és el Parlament el qui ha de dir, ha de fixar els límits de la negociació. La negociació correspon a la Generalitat i als sindicats i ells han de veure si modifiquen els horaris, modifiquen els toms o no, i queda, en tot cas, la possibilitat dins de l'esmena transaccional i dins de la proposta que fèiem per part d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. I l'altra qüestió que plantejàvem, allò d'establir un pla plurianual d'increment de la plantilla professional, simplement el que volia dir era el que ja s'ha comentat, també, a bastament: si no es convoquen noves places cada dia hi han menys bombers operatius, i les necessitats de seguretat, de prevenció i d'actuació no disminueixen, sinó que en una societat cada vegada més tecnificada, amb més cotxes, amb més vehicles, amb més indústries de risc, les necessitats de bombers no s'estanquen sinó que creixen contínuament. Per això s'han de crear més bombers, s'han de crear nous parcs, millors parcs, millor material i este pla és no sols un desig sinó una necessitat.

Esperem, com he dit, d'aquest consens, que aquest mal clima que hi ha en aquests moments pugui ràpidament veure's resolt i entre tots contribuïm a dotar aquest Cos que tant necessita la societat catalana.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes del Grup Mixt, té en primer lloc la paraula l'il·lustre diputat senyor Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Sí, gràcies, senyor president. Primer, per endavant, dir que el Partit dels Comunistes de Catalunya votarem favorablement a la Moció i a les transaccions presentades, i a la Moció que, en tot cas, ha presentat el Grup Socialista.

Fer algunes reflexions. Primer, valorar positivament la presentació de la Moció per part del Grup Socialista. Creiem que el conflicte actual dels Bombers de la Generalitat respon a la reacció dels mateixos bombers davant la degradació constant del Cos per la manca d'una política de seguretat no policial del Govern de la Generalitat. L'actitud del Govern, avui, des del nostre punt de vista, una actitud de tancament davant les legítimes reivindicacions dels bombers que avui està comportant una espiral de radicalització del conflicte. Creiem que no s'està negociant seriosament i a fons amb els sindicats representatius. Per tant, les esmenes presentades pel Grup Mixt responen a uns objectius molt concrets. Primer, accentuar la necessitat de reprendre les negociacions amb els sindicats, trencades ara per part de l'Administració. Segon, apuntar que cal un increment substancial dels mitjans humans i materials per tal d'apropar-nos qualitativament i quantitativament en les *ratios* de bombers per habitant i zones de risc a la resta de països del nostre entorn, fins i tot a les comunitats, a altres comunitats de l'Estat espanyol com la Comunitat Autònoma de Madrid, avui millor equipada en proporció que nosaltres. En aquest sentit, afirmar que els voluntaris no poden suplir les necessitats dels bombers professionals del nostre país.

Cal dir, també, que l'anunci de les 140 places per aquest any dins de l'oferta pública d'ocupació és clarament insuficient, perquè tendeix exclusivament a cobrir les vacants produïdes en els darrers anys i a la regularització de la situació laboral dels prop de quaranta funcionaris interins existents. Per tant, una raó de les nostres esmenes és que cal un augment de les plantilles.

Una altra raó: acabar amb l'excés de dedicació horària dels bombers de la Generalitat. Avui dia, amb una jornada setmanal de quaranta-sis hores i mitja, molt per sobre de la resta de funcionaris de la Generalitat i d'altres administracions públiques, i contràriament amb la necessària tendència d'anar cap a les trenta-cinc hores amb l'objectiu de treballar menys per treballar tothom. Per altra part, les nostres esmenes volen incidir en el fet que qualsevol modificació de l'ordenació de temps de treball dels tipus de torn i altres condicions laborals del personal del Cos de Bombers ha de ser producte de la negociació amb els sindicats representatius.

Començar a resoldre el problema de la manca de resposta adequada a les emergències mèdiques, accidents de trànsit, laborals, domèstic i altres, existents a la immensa major part del territori català, tot aprofitant com fan els països europeus del nostre entorn, la infraestructura, les telecomunicacions i preparació dels bombers. Cal recordar que Catalunya, l'any 85, varen ser els pioners de tot l'Estat i avui estem per sota de la mitjana pel que fa a la resposta medicalitzada de qualitat.

Sabem, des del Partit dels Comunistes de Catalunya, que aquests objectius comporten un augment significa-

tiu de les dotacions pressupostàries de la Direcció General d'Emergències i Seguretat Civil. Per nosaltres cal potenciar la protecció i seguretat no policial a Catalunya per tal de garantir una millora substancial de la qualitat de vida de tota la població. Amb aquesta reflexions, des del Partit dels Comunistes de Catalunya, votarem favorablement a la Moció i a les transaccions presentades.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'illustre diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Molt ràpidament, senyor president, per complementar els plantejaments del Grup Mixt. Molt breument. Fa uns quants anys, en concret, el 17 del XII del 96, aquest Parlament també aprovava per unanimitat unes propostes de resolució, les quals, la majoria, són relativament similars a les que es presentaven originàriament en la Moció del Grup Socialista, molt similars. Això, entre altres coses, explica que, malgrat el temps passat i malgrat les obligacions que, en principi, comportava per a l'Administració de la Generalitat, en alguns casos, les necessitats segueixen essent les mateixes.

I amb això què vull dir? El que vull dir és que, en tot cas, aquí al Parlament, amb propostes que fan referència als bombers, generalment, almenys en les últimes ocasions, hi ha hagut unanimitat, per tant, hi ha una voluntat de totes les forces aquí representades d'arranjar i de trobar solucions als problemes que afecten els bombers. I això, malauradament, necessàriament i curiosament, no afecta la millora de les qualitats del treball i de moltes de les demandes que el col·lectiu de bombers fa.

Jo diria que, principalment, aquí, al que s'ha de fer referència és a la voluntat del Govern, reconeixent les dificultats pressupostàries que existeixen en els temps que corren actualment, però que, si hi ha voluntat ferma, que hi ha la voluntat política de la majoria dels grups d'aquesta cambra, però si hi ha la voluntat de fer més inversions en personal –que, segons sembla, així serà–, però sobretot també en els diversos mitjans del parc mòbil i els que fan referència als edificis, jo diria que moltes, o algunes de les reivindicacions dels bombers no tindran raó de ser i que, per tant, arribarem a una situació que és la que volem tots plegats: tenir un bon Servei de Bombers de la Generalitat i que hi hagi una voluntat de treballar conjuntament, tant per part dels bombers com dels responsables polítics del Departament de Governació.

És per tot això, senyor president, que, evidentment, votarem favorablement a les transaccions a què finalment s'ha arribat.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Seria relativament senzill intentar fer un discurs ampli i explicar, doncs, fil per randa el posicionament del nostre Grup en relació no només amb la Moció que ha presentat el Grup Socialista sinó amb la problemàtica dels bombers, perquè, en definitiva, la Moció que fa és plantejar aquesta problemàtica en àmbits diversos. Així és clar que en la Moció es plantegen tot un seguit d'aspectes com són les condicions laborals, que, d'alguna manera, tenen alguns aspectes molt clars. El tema de la negociació vostè ha dit que era el primer, i en aquest sentit és claríssim que és el primer i prioritari, i, per tant, aquí confiem que si s'aprova aquest punt, doncs, no només perquè s'aprovi aquest punt, sinó per l'actitud del mateix Govern, això pugui tirar endavant.

I després tot un seguit de temes que són conflictius des de fa ja molt de temps; ja fa anys, gairebé –no «gairebé», segur–, anys que són conflictius.

Nosaltres, jo recordo que quan vam estar en la Ponència de la Llei de prevenció i extinció d'incendis, amb el senyor Esteve Orriols –que suposo que després sortirà per al posicionament del Grup de Convergència i Unió–, ja hi havia d'alguna manera tota aquesta problemàtica damunt de la taula; des de la dedicació horària fins a les hores extres, tot el tema de quins horaris s'havien de fer i com s'havien de modificar, el tema de la segona activitat, el tema de la convocatòria de places, que n'hi havia de pendants, etcètera, en definitiva, l'increment de la plantilla: tot un seguit d'aspectes que, indubtablement, encara avui, a hores d'ara, estan pendants de solució.

D'altra banda, hi ha un altre aspecte, que plantejava també la Moció del Grup Socialista, que és el tema de la formació o de l'Escola de Bombers. Jo voldria aprofitar per recordar aquí un compromís que hi ha; un compromís, en aquest cas, no pas escrit, però sí oral, que es va fer al debat de pressupostos quan, en alguna de les esmenes que s'estaven defensant, nosaltres vam reclamar que la Comissió Primera, la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat d'aquest Parlament, o com a mínim una delegació d'aquesta Comissió, pogués visitar essencialment dues coses. Primer, l'Escola de Bombers, i, per tant, conèixer directament com funcionava, què passava i quines eren les mancances que hi podia haver, que nosaltres podíem detectar i, en tot cas, valorar-ho. I, en segon lloc, fer una visita a tot un seguit de parcs de bombers que hi ha en aquests moments a Catalunya. Aquesta visita a parcs de bombers era, evidentment, per contrastar una mica les notícies preocupants que ens arribaven en el sentit que, tant a nivell d'instal·lacions com a nivell de material que s'utilitzava, potser no estaven en les millors condicions possibles.

Per tant, reitero aquesta petició que, d'alguna manera, es va fer, ja ho dic, en el debat de pressupostos, i sí que

hi va haver compromís en aquell moment d'atendre aquesta petició; insisteixo que potser tota la Comissió no cal, però, si més no, una representació de cada grup, conjuntament, ens ho podríem plantejar, ja. I, en aquest sentit, apel·laria d'alguna manera..., en aquest cas no hi és el president de la Comissió, però sí que hi ha el conseller, que també hauria de ser qui facilités en primera instància aquest fet; i, la resta de diputats, que ens autoconvoquem per poder tirar endavant aquest fet.

D'altra banda, també es planteja el tema dels serveis d'emergència mèdica. N'hem parlat abans a l'altra Moció, per tant, no m'hi estendré més.

Jo, en tot cas, per acabar –crec que ja s'ha dit tot, en definitiva, el que fa referència a la Moció, a les esmenes i a les transaccionals–, dir-los que, d'alguna manera, hem acceptat les transaccionals amb voluntat..., en tot cas perquè quedés clara una cosa: que d'aquí el Parlament sortia un mandat clar, i espero que unànime, fins i tot, de tots els grups parlamentaris, en la línia d'intentar que aquest sigui un tema que comenci a acabar-se ja; que s'hi comenci a trobar solucions. Perquè és evident que els problemes estan ben plantejats, són clars, a més a més, des del punt de vista d'efectes comparatius, hi ha comparacions que s'estan posant damunt de la taula, en relació no només amb la manera de treballar dels bombers, sinó també amb les seves condicions que, personalment, en tot cas col·lectivament, com a Grup, no ens acaben d'agradar, en el sentit que no són bones, aquestes comparacions, i que Catalunya en aquest sentit sempre ha estat un país capdavanter, i no és desitjable, en tot cas que..., en tot cas intentem competir, però per a bé, no? Per tant, potser seria el moment de provocar que aquest punt d'inflexió, en tota la negociació i, per tant, en la resolució del conflicte, fos clar.

És per això que hem fet una mica el gest d'acceptar la transacció que se'ns proposava; de renunciar, per tant, d'alguna manera també, encara que no del tot, a les esmenes que havien presentat, i ho fem una mica com a vot de confiança en el futur, per tal que, definitivament –ara sí–, entrem en el tram final de tota aquesta qüestió.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per acabar, dir també que, quan ens vam acomiadar amb el conseller de Governació, per Nadal, si vostè ho recorda, vam dir: «Bé, l'any que ve tindrem bombers per temps.» Hem començat amb això, hi han altres iniciatives en marxa. Jo crec que, si poguéssim fer aquestes visites aniríem pel bon camí; si, a més a més, les negociacions acabessin de concretar-se, encara molt millor, i tant de bo que abans de l'estiu això ja estigués acabat. Si no és així, el que també és clar és que, tal com vaig avisar el conseller de Governació, just en el canvi d'any, és evident que el tema dels bombers serà un tema que sortirà sovint en aquest Parlament, entre altres coses perquè és fonamental que els bombers deixin de ser el parent pobre de la seguretat a Catalunya. I això, a hores d'ara, en aquests moments, no és així.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Esteve Orriols.

El Sr. Orriols i Sendra

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, uns moments per defensar les esmenes del Grup Parlamentari que dona suport al Govern i posicionar-nos respecte a la totalitat de la Moció.

Per començar, unes paraules al senyor Benach: recordo la Ponència i el debat de la Llei de bombers en aquesta mateix Ple, i dir que tots érem conscients que fèiem una llei que, en molts aspectes, se sotmetia a desplegaments reglamentaris i molts aspectes de la qual també eren, òbviament, de solució sindical i, per tant, per ser traslladats a taules negociadores que no podien ser contemplades en la Llei, pels motius a què el mateix senyor Vilalta abans s'ha referit. Però, en definitiva, va ser una llei molt consensuada, va ser una llei producte de la participació de tots els grups parlamentaris.

Aquesta Moció que avui es presenta, de fet, per nosaltres, té el do de l'oportunitat. Suposo que una oportunitat hàbilment trobada, buscada, pel diputat senyor Vilalta, que l'ha feta discutir en uns moments, com s'ha dit, que hi ha discussions sobre aquesta qüestió. I el meu Grup entén que té un doble sentit de l'oportunitat: d'una banda, el Govern, a través del conseller Pomés, ha pogut manifestar des d'aquesta mateixa tribuna que afrontar els problemes que hi ha, i que hi són, no vol dir necessàriament acceptar sense més ni més tota una taula reivindicativa. Això ho entendran perfectament les senyores i senyors diputats, alcaldes i alcaldesses que, en últim terme, en última instància, són responsables dels convenis laborals dels seus respectius ajuntaments.

I també ha tingut, aquesta interpellació i la Moció subsequent, l'oportunitat de poder sentir que el Govern aposta per un servei d'emergències potent, amb un dispositiu actualitzat, amb uns professionals correctament tractats, però, naturalment, dins d'uns marcs en què el servei estigui prestat amb unes garanties, costos i organització a satisfacció de tothom; que respongui a un equilibri en què, per exemple –i abans s'ha comentat–, l'equiparació d'hores treballades respecte a altres col·lectius de la Generalitat, que és una legítima reivindicació, s'acompanyi d'una modificació de l'actual horari desenvolupat en els parcs i en les zones. Sembla que això té una coherència i que cal aprofundir-hi des de la negociació.

D'altra banda, la Moció que presenta el senyor Vilalta i les esmenes amb què tots plegats també hem col·laborat per intentar-la millorar entenc que són producte d'una sincera voluntat de diàleg i amb el desig de cercar solucions. Això, aquest desig de cercar solucions ens permet a nosaltres –i espero que això també ho compartiran la resta de grups parlamentaris– fer un esforç de compromís i d'aproximació que permeti avançar en tot el que he manifestat fins al moment.

4846

Per això només hem presentat –com ha dit el senyor Vilalta, i no m'hi estendré, perquè ell les ha explicat molt bé– dues esmenes respecte a la llarga Moció que s'ha presentat, i estàvem disposats a abonar la resta. En qualsevol cas, producte també d'aquesta voluntat, esperem que es completin els desitjos que es manifesten en aquesta Moció a la taula de negociació sindical, que és allà on hem d'intentar arribar als acords.

Aquest és el sentit que els manifesto: el nostre suport al text transaccional al qual ha arribat el Grup Socialista amb els altres grups –que nosaltres no hem esmenat; que eren esmenes presentades no pel nostre Grup. I acabo agraint-li, a vostè, senyor Vilalta, també a la resta de grups parlamentaris i al Departament de Governació, la voluntat d'aconseguir un veritable avenç en aquesta temàtica.

Moltes gràcies, senyor president, senyora i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pot intervenir per fixar la posició del seu Grup, el Grup Popular, el diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, director general, senyores i senyors diputats, les darreres protestes públiques dels bombers de la Generalitat, han posat en descobert, com molt bé va dir el diputat Vilalta en la seva intervenció, tot un seguit de mancances que, malauradament, podien i poden posar en perill l'efectivitat d'aquest cos, així com la seguretat i la preparació del mateixos bombers.

La manca de personal i el deficient estat de les instal·lacions, així com l'antiguitat de molts dels estris necessaris per desenvolupar la seva tasca amb efectivitat, han estat i són algunes de les reivindicacions dels representants del Cos de Bombers i dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Per aquestes raons, el nostre Grup va presentar, el passat mes de gener, una proposició no de llei en què demanàvem al Govern que elaborés un pla que assegurés l'adequada formació i preparació dels nostres bombers. Un pla que garantís la renovació i la millora del material amb què treballa el Cos de Bombers de la Generalitat, ja que en molts dels parcs de Catalunya el nivell de deteriorament d'alguns vehicles o dels estris necessaris, imprescindibles per a l'extinció d'incendis, comença a ser preocupant, per no dir alarmant.

El Grup Popular també va demanar amb aquest pla l'increment del personal del Cos de Bombers per cobrir...

El president

Prego que es guardi silenci, per respecte a l'orador.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president.

...per cobrir un dèficit que el nostre Grup xifrava al voltant dels cinc-cents bombers per cobrir les condi-

ons mínimes d'eficàcia d'aquest Cos, reduint, alhora, el nombre d'hores extraordinàries.

Per això, el nostre Grup ha aplaudit i aplaudeix aquesta iniciativa que ha estat presentada pel diputat Vilalta, en nom del Grup Socialista, però que recull, sense cap mena de dubte, el sentit majoritari de tots els grups d'aquesta cambra, dels bombers i de la societat en general.

Nosaltres, estem d'acord en bona part de les esmenes presentades pels diferents grups parlamentaris, i per això, com ja ha anunciat el senyor Vilalta, aquestes transaccions i acceptacions d'esmenes fan que el nostre Grup anunciï en aquest moment que retirem la Proposició no de llei que vam presentar el passat mes de gener, perquè creiem que, amb l'aprovació d'aquesta Moció, doncs, el problema començarà a resoldre's.

Nosaltres entenem que l'esperit i el text d'aquesta Moció recullen perfectament tot allò que es conté a la proposta que va realitzar el Grup Popular el mes de gener, i per aquesta raó li donarem suport. Li donarem suport també amb la seguretat que aquest pla es portarà a terme en un termini relativament curt de temps i que, malgrat les moltes discussions que aquesta Moció ha generat els darrers dies i, fins i tot, fins fa una estona, pel que fa als punts segon, tercer i cinquè, nosaltres volem tornar a incidir en la importància del diàleg i la negociació entre el Govern i els sindicats.

El primer punt d'aquesta Moció, que no ha rebut cap esmena, feia referència a la necessitat de continuar negociant amb els sindicats representatius dels bombers el conjunt d'aspectes que impliquen les condicions laborals, funcionals i retributives de la seva activitat, així com el perfil, la qualificació i el requisit de la seva carrera professional, i ens semblava que aquesta era molt més que una declaració d'intencions. El diàleg, la negociació i el consens són del tot necessaris per arribar a una solució que sigui satisfactòria per al Govern i per als sindicats i que doni seguretat i confiança als ciutadans, no només davant d'aquells que han de garantir la seva seguretat davant el foc o el desastre, sinó també davant dels seus representants polítics, que avui –i deixin-me que així ho manifesti, malgrat que el nostre Grup no hi ha presentat esmenes– han estat a l'alçada del que el país o, com a mínim, els bombers esperaven de tots nosaltres. Per aquesta raó, crec que és del tot intel·ligent que es retiri la referència al torn de dotze hores de la Moció, per tal que siguin els mateixos bombers i el Govern els que decideixin, en virtut de la seva negociació, quina regulació i horaris creuen més adients, d'acord amb les necessitats del servei.

Crec també –i acabo, senyor president– que el Govern de la Generalitat hauria de fer alguna cosa per tal d'evitar que tots, absolutament tots els sindicats, anhelin i posin com a exemples del que hauria de ser el conveni que l'any passat van signar els sindicats i el Govern del Partit Popular de la comunitat de Madrid, i que s'ha convertit ja en un referent clar per a totes les forces sindicals a casa nostra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Tenint en compte que el diputat senyor Ramon Vilalta, en la seva intervenció, ja s'ha pronunciat sobre les esmenes, procedeix ara que pel secretari primer de la Mesa es llegeixin les esmenes transaccionals que fan referència, una, a l'apartat segon..., a l'apartat e i a l'apartat quint, número 5. Té la paraula el diputat senyor Ramon Escudé.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. El text final de la Moció que desitja el senyor Vilalta que sigui posat a votació, a banda de les modificacions fruit de l'acceptació directa de les sengles esmenes segones dels grups d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, Mixt i Esquerra Republicana, consistents en la retirada o supressió de la lletra c de l'apartat segon, i de l'esmena número 1 del Grup de Convergència i Unió, consistent en la supressió de la referència «als cinquanta-set anys», en la lletra d d'aquest apartat 2, és resultat de les següents modificacions.

En l'apartat a d'aquest apartat segon, caldria que el text final fos el següent: «Adequar la dedicació horària anual dels bombers a la dels altres funcionaris de la Generalitat de Catalunya, incloent-hi, si s'escau, la possible reducció de la durada dels torns actualment vigents que l'esmentada adequació pugui requerir.»

L'apartat o la lletra e del mateix apartat segon hauria de dir: «Establir un pla plurianual d'increment de la plantilla professional del Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya i procedir a la convocatòria de les places necessàries per a mantenir i millorar l'operativitat del Cos.»

I pel que fa a l'apartat cinquè de la mateixa Moció, hauria de dir: «Reforçar el servei d'emergències mèdiques establint els convenis i mecanismes de coordinació més idonis per tal de garantir que els bombers puguin disposar sempre del suport sanitari adequat quan han de fer front a emergències en què es pugui requerir assistència sanitària a persones afectades.»

Totes i cadascuna d'aquestes propostes porten la signatura de conformitat dels grups respectivament esmentats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Per tant, procediríem a la votació de la Moció. Si no hi ha cap petició de votació separada, votariem el conjunt de la Moció, tal com ha indicat el secretari primer de la Mesa, que consisteix en el punt primer, la transaccional al punt segon (*veus de fons*)..., perdó, punt a del punt segon, apartat a; la retirada de l'apartat c; la retirada de la menció «als cinquanta-set anys» a l'apartat d del punt segon; la transaccional del punt e; el tercer punt i el quart punt tal com són, i la transaccional del punt cinquè. Si no hi ha cap petició de votació separada, prego a les diputades i els diputats que es preparin la votació. (*Pausa.*)

Iniciem la votació.

Aquesta Moció ha sigut aprovada per 87 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la protecció de la salut

Passem seguidament al darrer i últim punt d'aquesta sessió, el vint-i-sisè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la protecció de la salut, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per exposar-la, la diputada senyora Imma Mayol. (*Remor de veus.*)

Prego a les senyores diputades i els senyors diputats que guardin silenci; que ocupin els seus escons i guardin silenci.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, amics i amigues que heu volgut compartir, malgrat aquesta hora, el debat d'aquesta Moció des de la tribuna de dalt, jo volia començar dient que aquesta ha estat una de les tasques més satisfactòries que he dut a terme des que sóc diputada, entre altres coses perquè poques vegades succeeix (*persisteix la remor de veus*)...

El president

Ho repeteixo: guardin silenci!

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president.

...al cap de... O sigui, és molt infreqüent el que ha passat amb aquesta interpellació, perquè els he de dir que, després de quatre anys de passivitat del Govern, havent formulat la interpellació, evidentment, amb el suport i l'impuls de les persones afectades, dels sindicats, dels advocats, de gent que s'hi ha dedicat, el Govern ha fet més coses en quinze dies que el que havien fet en quatre anys; la qual cosa em satisfà profundament, perquè vol dir que fins i tot abans que aprovem la Moció... Per exemple, el director general de Salut Pública ha anat a les reunions del Consell Català de Seguretat i Salut en el Treball, i ha anunciat una campanya d'informació a les empreses sobre la utilització dels pesticides, ha anunciat la creació d'un grup de treball per estudiar el tema, i en la Comissió Territorial de Seguretat i Salut en el Treball de Barcelona han presentat un protocol, que és una de les conclusions a les quals arribarem avui. Per tant, em felicito molt sincerament que amb la pressió que han exercit totes aquestes persones que he mencionat, i en aquest cas amb el suport que hem pogut fer del treball parlamentari, s'hagin impulsat tantes coses en tan pocs dies. És un motiu de satisfacció que els asseguro que al nostre Grup ens omple de joia.

Dit això, volia (*veus de fons*)..., no, encara no podem votar, perquè vull explicar el contingut de la Moció, perquè per nosaltres és important.

En primer lloc, la Moció el que fa és situar la necessitat que el Parlament de Catalunya expressi la seva pre-

ocupació per la problemàtica apareguda els darrers anys a Catalunya en relació amb les intoxicacions derivades de l'aplicació de plaguicides d'ús ambiental. Per què és important això? És important perquè és una problemàtica molt poc coneguda –estic convençuda que la majoria de vostès, abans que féssim aquest debat, no sabien que existia–, és una problemàtica nova, però, en canvi, que genera, ha generat unes conseqüències per al país importants: vuitanta persones intoxicades –no estem parlant de cap «tonteria»–, de les quals n'hi ha vuit o deu que tenen la invalidesa; tenen la invalidesa i tenen unes condicions de vida bastant difícils de suportar en el dia a dia. Per tant, nosaltres volíem, com a primer objectiu, la sensibilització de tots els grups polítics, la sensibilització d'aquest Parlament en aquesta problemàtica. Vull dir que, aquesta problemàtica, està avui ja demostrat, per estudis tècnics, que deriva de l'aplicació de pesticides. Aquí hi ha informes del CAPS, d'un centre prestigiós, que expressen clarament que ens trobem confrontats amb una intoxicació postfumigació, etcètera –no m'hi estendré–, i un informe propi de la Generalitat, on s'explicita clarament que les persones que hem trobat afectades..., és conseqüència de la fumigació en determinats centres, en aquest cas de la Generalitat.

Per tant, d'alguna forma, quin era l'objectiu d'aquest Grup Parlamentari en fer la interpellació i en fer aquest punt de la Moció? Volíem canviar el «tenen un problema» per dir «tenim un problema», tenim un problema al Parlament de Catalunya, els grups polítics que estem en aquesta cambra, el Govern i el conjunt de la societat de Catalunya. Volíem canviar el «tenen» pel «tenim». Per això hi havia el primer punt de la Moció i hi ha hagut la interpellació.

He d'anunciar que el proper dimecres debatrem a la Comissió de Política Social la sollicitud de compareixença d'un conjunt de persones –hi insisteixo–, persones afectades, organitzacions sindicals, professionals i advocats, per continuar aquesta tasca de sensibilització, que és fonamental.

Què diu el següent punt de la Moció? Aquest és un punt polèmic, i en som conscients, però per nosaltres és un punt que diu absolutament la veritat; i ho argumentaré. El segon punt diu: «El Parlament de Catalunya constata la passivitat i negligència del Govern de la Generalitat davant l'aparició d'aquesta preocupant problemàtica.» Fins fa quatre anys, pràcticament no s'havia fet res. Els he de dir –perquè vegin, quan diem la paraula «passivitat», sàpiguen exactament a què ens estem referint– que fa dos anys el responsable de política institucional de Comissions Obreres i l'agent de salut laboral de Comissions Obreres van enviar una carta al conseller –una carta quan era flamant conseller– que deia, que explicava textualment: «El nostre Gabinet de Salut Laboral ha tingut coneixement de diferents episodis d'intoxicació», etcètera, etcètera. «Fruit de les intervencions que, com ha indicat el sindicat, hem realitzat en la utilització d'aquests pesticides, voldríem assenyalar les següents mancances...» I expliquen tot el que jo vaig explicar en la interpellació: manca de normativa, manca d'informació, manca de protocols, no-informació... Això, estem parlant del 29 de maig del 96. Estem pràc-

ticament a dos anys, i ara es comencen a fer les coses. Per tant, com a mínim, hi ha hagut actitud de passivitat per part del Govern.

I quan diem que hi ha hagut negligència, què estem dient? Estem dient que no només hi ha hagut una actitud de no assabentar-se de la pel·lícula fins ara –que això ja és prou greu quan estem parlant de problemes tan seriosos–, sinó que, a més a més, la Generalitat ha protagonitzat la contractació d'empreses no registrades, i això vol dir empreses que no tenien les garanties de seguretat... I en aquest sentit vull desmentir el conseller en la seva intervenció, l'altre dia, que va dir que la Vall d'Hebron havia contractat l'empresa Sanhyg, quan aquesta empresa havia sol·licitat la inscripció al registre –que no havia estat registrada, sinó que havia sol·licitat la inscripció al registre–, i jo aquí vull desmentir el conseller de Sanitat, perquè la Vall d'Hebron va contractar aquesta empresa el mes de març de l'any 93, i aquesta empresa va sol·licitar –sol·licitar– la inscripció al registre el mes d'abril del 94, i li va ser concedida la inscripció al registre el mes d'octubre del 94. Per tant, el conseller, d'alguna forma, em contestava a mi dient: «Quan la Vall d'Hebron va contractar aquesta empresa, ja havia fet la sol·licitud de la inscripció al registre» –la qual cosa tampoc seria cap excusa–, i no és així. Un any abans de fer la sol·licitud, la Vall d'Hebron ja havia contractat aquesta empresa.

Per altra banda –ja ho vaig dir l'altre dia i hi insisteixo–, el Departament de Treball, tot i ser coneixedor que hi havia hagut una empresa que havia fumigat en unes dependències seves i que havia fumigat en males condicions, sense explicar quines substàncies, quines dosis, i, per tant, sense poder fer front, les persones que estaven afectades, a poder atendre la seva malaltia per justificar, d'alguna forma, quins eren els productes i fer-hi front, va continuar un any i mig contractant la mateixa empresa sense les mínimes condicions de seguretat; un any i mig més, coneixent el problema. Si això no és negligència, com diuen en castellà, *que baje Dios y lo vea*, no? És una paraula absolutament ajustada, és «negligència», perquè eren dependències pròpies.

A partir d'aquí, què diu la nostra Moció? La nostra Moció planteja set apartats que el que són és impulsar l'acció de govern, volen impulsar l'acció de govern, i plantegen, en primer lloc, que la Generalitat sensibilitzi les empreses per tal que només s'utilitzin els plaguicides quan realment sigui necessari. Hi ha casos que això és necessari, s'ha de fer, i s'ha de fer amb moltes condicions de seguretat, però que no s'utilitzin productes que tenen riscos quan no sigui estrictament necessari.

En segon lloc, què diem? Plantegem que es defineixi amb claredat qui és el responsable de la Generalitat de fer el control de l'ús dels plaguicides i dur a terme aquest control, qui n'és el responsable. Que no se pas-sin la pilota d'uns departaments als altres, que sapiguem qui es cuida de què, i des d'aquí jo ja garanteixo que en farem el seguiment i que anirem exigint responsabilitats.

En tercer lloc, plantegem que hi hagi accés a la informació sobre les característiques dels productes. És a dir, que no pugui passar el que va succeir fa dos anys, que, quan gent de Comissions Obreres, també –perquè en aquest tema s’hi han dedicat a fons–, plantegen, enviï en una carta al director general de Salut Pública i li demanin informació sobre un llistat de substàncies, la resposta del senyor Salleras, del director general, és: «En relació amb el vostre escrit de sol·licitud d’informació, us comuniquem que és a Madrid que heu de demanar informació.» Escolti’m, el registre és a Madrid, però la informació és competència de la Generalitat. Això no ha de succeir. La Generalitat ha de donar informació acurada de totes les substàncies, de les seves característiques, perquè és una forma de fer prevenció de riscos.

En quart lloc, el que plantegem és que s’elaborin protocols preventius de condicions d’aplicació: com s’han d’aplicar les substàncies, com s’ha de fer perquè les persones, si estan afectades a partir d’una fumigació, puguin saber quines substàncies han estat utilitzades, i, per tant, es puguin evitar conseqüències pitjors. En aquest sentit, celebrem el que deia abans, que ja hi ha hagut una proposta de protocol; per tant, aquest punt de la Moció segur que me l’aprovaran, perquè ja hi ha hagut una proposta de protocol, que es deriva, hi insisteixo, de la interpellació.

En cinquè lloc, plantegem que es realitzi la formació permanent. I aquí vull insistir sobre la paraula «permanent». A mi em consta que persones que estan fent la formació des del Departament de Treball ja diuen que hi ha una manca de formació impressionant entre la gent que aplica els pesticides. Estan jugant amb foc i no tenen la formació suficient. No basta tenir el carnet d’aplicador. Fa falta, a més a més, tenir una formació que permeti conèixer en cada moment quines són les substàncies i com.

I els dos últims punts fan referència, en primer lloc, a sensibilitzar i a formar el personal sanitari per fer front a aquesta problemàtica. En aquests moments hi ha persones –hi ha el doctor Màrquez i la doctora Valls–, que en saben, del tema, però evidentment no basta. El sistema públic, especialment les urgències, hi ha de saber donar resposta. Han de saber quins tractaments es poden aplicar. I això, avui dia, no se sap. És a dir, ha estat un tema que ha vingut de nou, i durant aquests quatre anys no hi ha hagut sensibilització i formació. Això és una urgència.

I, per últim, plantegem que es promogui i es realitzi la recerca. I aquí posaré un exemple molt clar. Miri, fins ara, la gent havia pensat que els piretroides, que són una substància molt utilitzada en aquests casos, no tenien afectacions sobre les persones, sobre el sistema nerviós central. Tot just ara, a les últimes reunions que hi ha hagut dels experts en aquestes temàtiques, s’ha posat sobre la taula que no només els organofosforats, que sí que és un producte del qual es coneixia més la gravetat, poden fer afectacions sobre el sistema nerviós central; també els piretroides. Això és una novetat científica que ens indica que és fonamental que es co-

negui, perquè el tipus de tractament que s’ha de fer si és una substància o una altra és molt diferent, si poden...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Mayol i Beltran

Acabo de seguida, acabo de seguida, senyor president. Per tant, només per dir que la voluntat d’aquest Grup era impulsar l’acció de govern i, una vegada més, agrair la col·laboració i l’impuls de tota la gent de la societat civil que ho ha fet possible.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. No havent-se presentat esmenes, poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Xavier Bosch, des de l’escó.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, senyor president, gràcies. De l’escó estant, per manifestar el suport dels diputats pel Partit de la Independència a la Moció presentada.

Els fets que denuncia la Moció, és a dir, la intoxicació per ús de pesticides en espai tancat, sense el coneixement dels seus usuaris, són, en el millor dels casos, una negligència inexplicable, i, en el pitjor, un atemptat en tota regla.

La gravetat ve tant per la irreversibilitat de les lesions provocades com pel fet que el responsable directe o subsidiari ha estat el mateix Govern de la Generalitat. Aquells que en teoria han de protegir la nostra salut, sembla que en aquests casos, o en alguns casos, la posen en perill, precisament dins dels seus propis edificis i amb unes accions que han perjudicat per sempre més la vida de persones innocents.

Per aquests motius, ens semblen positius els objectius i –pel que ha dit la diputada Mayol– algunes realitzacions que ja s’han fet i que marca aquesta Moció, i també ens alegra saber que hi ha un cert acord, o una possibilitat d’acord que permetrà l’aprovació, almenys d’alguna part, d’aquest Moció.

Esperem, doncs, que els fets esmentats i tractats avui i a la interpellació de l’altre dia no es repeteixin, i que la votació que farem ara tingui realment eficàcia per a la salvaguarda de la salut pública del nostre país, i també de tots els diputats i diputades d’aquesta cambra, que també formem part d’aquesta societat.

Per aquests motius, doncs, i com ja he dit al principi, votarem a favor de la Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d’Esquerra Republicana, de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Benach.

4850

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. D'alguna manera el nostre Grup Parlamentari vol expressar, evidentment, el suport a la Moció, íntegrament, tal com ha estat presentada, i, en tot cas, per ser breus, penso que no cal repetir els arguments que s'han repetit a bastament.

Avui, aquesta tarda, em feien una entrevista vinculada amb el Parlament, i deia que precisament una de les coses boniques i apassionants que té aquesta feina és que estàs en permanent aprenentatge, no? Jo voldria agrair a la senyora Mayol les seves explicacions, perquè ha estat un procés d'aprenentatge, també, entrar en tot aquest tema que, francament, abans de seguir la interpellació i llegir la Moció, doncs, no en tenia absolutament ni idea.

Per tant, tot i reconeixent aquest desconeixement previ i havent après el que s'ha après, i havent mirat el tema, el que és evident és que és un problema greu que s'ha de resoldre i que, en tot cas, la Moció..., en aquest cas hi ha hagut la interpellació i la posterior Moció que han tingut el mèrit de posar en alerta el Govern i d'intentar trobar solució a aquesta problemàtica.

Per tant, el nostre suport. I –la senyora Mayol feia referència a la societat civil– jo volia fer referència també a la feina que vostè ha fet, i, per tant, crec que també és de justícia fer-ne esment avui, aquí, i felicitar-la per la feina feta.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Herranz.

El Sr. Herranz i Masó

Gràcies, senyor president. Molt breument. Coincideixo amb els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula a qualificar el tema de molt important. Té una importància innegable, no tan sols el tema de la utilització –com s'ha dit– en espais tancats, en espais sanitaris, sinó en altres temes, que també s'haurien de tenir en compte, com són els plaguicides en la indústria i en l'agricultura; que no deixa de produir també certs problemes. I, realment, nosaltres també diríem que coincidim en pràcticament tots els punts de la Moció.

I en l'únic que nosaltres preferiríem no entrar seria en el punt 2, perquè creiem que els dos adjectius que s'utilitzen qualifiquen una actuació d'una manera molt dura. Nosaltres pensem que no podria ser qualificat de negligent. Ens consta que hi han hagut actuacions, que hi han hagut investigacions. I hem de tenir en compte que gran part dels efectes produïts són per la inconsciència o per la negligència de la persona que fa directament l'ús i abús d'aquests tòxics, més que de la persona contractant. I, per tant, nosaltres, li anuncio, senyora Mayol, que votàrem afirmativament tota la Moció, excepte el punt 2, per al qual demanàrem votació separada.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat Josep Lluís Fernández. Perdó, en primer lloc, abans del Grup de Convergència, el Grup Socialista: té la paraula la diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Des de l'escó mateix, per manifestar el suport del Grup Socialista a la totalitat de la Moció.

Els fets ocorreguts al laboratori de microbiologia de la Vall d'Hebron, d'intoxicació de treballadores per unes fumigacions, són molt greus i han tingut nefastes conseqüències per a aquestes persones, i, de fet, també, no han estat els únics ocorreguts a Catalunya. Aquests fets han posat de manifest que massa sovint es fan servir plaguicides d'ús ambiental sense les degudes garanties i prevencions. I també s'ha posat de manifest, malauradament, que el control és del tot insuficient en relació amb aquests usos de plaguicides i que no hi ha responsabilitats clares en aquest control, per part de l'Administració, en aquests moments.

Pel Grup Socialista, la Moció reflecteix molt bé que cal prendre mesures radicals perquè aquestes intoxicacions no es puguin tornar a produir. Les empreses han de tenir un control molt estricte, hi han d'haver unes normes molt clares i les autoritats sanitàries han d'actuar. Tanmateix, també és molt important, com diu la Moció, que es realitzi una formació rigorosa de tot el personal que treballa amb plaguicides ambientals; també ho és que el personal sanitari estigui capacitat i ben informat sobre les conseqüències d'un mal ús d'aquestes substàncies, perquè mai pugui tornar a passar el que va passar en aquest cas del laboratori de microbiologia de la Vall d'Hebron, en què, en un principi, a pesar dels símptomes, no es va detectar correctament i a temps aquesta intoxicació.

Per tant, en conseqüència, trobem molt necessari que des del Departament de Sanitat es promogui i es realitzi recerca científica sobre els plaguicides ambientals, i no només sobre aquests especials, de determinades fumigacions, sinó també d'aquells productes d'ús comú i corrent a totes les llars, que també pensem que caldria que estiguessin molt més controlats. I sobretot també creiem que cal intensificar la recerca sobre les problemàtiques específiques de la salut de les dones, que massa sovint, en la nostra història, han quedat relegades a un segon terme. Aquests casos d'intoxicació han comportat un increment i una descompensació molt important d'estrògens, amb alteracions molt greus del cicle menstrual de les persones afectades. Creiem que cal una especial sensibilització en aquest sentit, en el que és la salut específica de les dones, que encara som lluny d'haver-la assolit.

Per tant, tots els punts de la Moció tenen el nostre suport i creiem també que és important que aquesta hagi arribat al Parlament de Catalunya, i que el Govern de la Generalitat, en certa mesura, hagi decidit acceptar algunes d'aquestes propostes. Esperem que aquest sigui un

moment d'inflexió i que no pugui tornar a passar mai més a Catalunya un cas similar.

Moltes gràcies, i res més.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, el diputat senyor Josep Lluís Fernàndez.

El Sr. Fernàndez i Burgui

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, és indubtable que el Parlament de Catalunya, també el Govern de la Generalitat, i suposo que tots els grups polítics de la cambra, tenim aquesta preocupació i lamentem profundament els malalts afectats per tot aquest procés, sobretot si tenim en compte la necessitat creixent d'utilització de nous plaguicides com a conseqüència de l'augment de les plagues i l'aparició cada vegada més ràpida de resistències als agents químics. Per tant, en aquest punt tenim coincidència completa amb la senyora Imma Mayol, excepte en el concepte d'intoxicacions, tal com està redactat, que pot referir-se bé al sentit mèdic o sanitari –moltes vegades és difícil de precisar o assegurar amb exactitud–, o bé al concepte judicial, actualment *sub iudice*.

Així doncs, i per precisar bé el concepte d'aquest punt, tant en un sentit com en l'altre, podríem aprovar-ho amb la inclusió d'una petita modificació tècnica, afegint la paraula «presumptes» davant d'«intoxicacions».

Respecte al segon punt, no podem acceptar-lo de cap manera. Ja en la substanciació de la interpellació que ha motivat aquesta Moció, l'honorable conseller de Sanitat i Seguretat Social va manifestar tot un reguitzell de normatives, tant del Govern com d'àmbit estatal, que obviaré de mencionar per economitzar el temps, i que es poden trobar al *Diari de Sessions*, que demostren clarament que el Govern de la Generalitat ha estat conscient de la necessitat d'extremar les mesures de control dels establiments i serveis d'aplicació de plaguicides, i no solament en l'aspecte legislatiu, sinó també de control i d'informació.

En la seva intervenció, en ocasió de la interpellació, semblava que hi havia una certa confusió, si més no relacionada directament amb la passivitat o negligència, la prepotència i la ignorància, en situacions intermèdies de difícil definició de responsabilitats individuals o d'empresa i d'administració o actuacions no desitjables, però desgraciadament imprevisibles, d'ignorància invencible.

Recordi que l'honorable conseller va notificar les actuacions inspectores, per part de la Inspecció de Treball, com a òrgan responsable, a vint-i-una empreses aplicadores, en virtut de les quals s'han iniciat procediments sancionadors per import de 7.850.000 pessetes, així com ha formalitzat vint requeriments a les diferents empreses per adequació de la seva activitat a la normativa vigent.

També, per tal d'aprofundir més en aquesta qüestió, ja està previst elaborar una normativa complementària que reguli determinats aspectes de seguretat addicionals no recollits en altres normes.

Així doncs, tot i respectant el seu punt de vista, li demanaríem la retirada d'aquest punt, anunciant el vot en contra del nostre Grup, en el cas que no s'acceptés.

Respecte al punt tres, apartat *a*, només mencionar el document que vostè mateixa ha mencionat, que ja ha sigut adreçat pel Departament de Sanitat a les persones i/o organismes que poden contractar aquest tipus de serveis i a les empreses o serveis que els apliquen –veig que ja disposa d'ell; si no, l'hi faria arribar immediatament–, en el qual, a més a més de fer especial incidència en la necessitat de la prevenció de l'aparició de plagues mitjançant barreres físiques i mecàniques, i en els mètodes de control integrat, i no tant en la utilització de plaguicides químics, s'expliciten detalladament totes les mesures que uns i altres estan obligats a realitzar, en el cas de la necessitat d'utilitzar aquests productes químics. Per tant, hi estem d'acord i votariem a favor d'aquest punt.

Respecte a l'apartat *b*, pensem que aquesta responsabilitat està perfectament definida, sobretot després del Decret de juny de 1997. L'ús de plaguicides fitosanitaris i ramaders depèn del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. L'ús de plaguicides en espais tancats o bé en la indústria alimentària és matèria del Departament de Sanitat i Seguretat Social. La responsabilitat de control de compliment de prevenció de riscos laborals, el Departament de Treball, a través de la Inspecció de Treball.

Des de l'Administració també es realitzen inspeccions oficials a locals de les empreses aplicadores i a les empreses on s'han fet les aplicacions. Per tant, li demanaria que retirés aquest punt, i anuncio que en cas contrari hi hauríem, òbviament, de votar en contra, atès que queden perfectament definides les responsabilitats.

Respecte al punt *c*, l'hi votarem a favor, evidentment, donat que, de fet, ja està garantit per les normatives legals vigents, tant per la resolució d'autorització del Ministeri de Sanitat i Consum, com a través de les delegacions territorials del Departament de Sanitat, i també la Subdirecció General de Sanitat Ambiental del Ministerio de Sanidad y Consumo.

Respecte al punt *d*, també l'hi votarem favorablement. De fet, ja s'està fent; li recordo el document abans mencionat, en el qual s'estableixen de manera detallada les actuacions que cal fer i les mesures preventives a tenir en compte abans de contractar el servei, durant i després de l'aplicació. D'altra banda, dins dels cursos per als aplicadors s'incideix en el sentit de la prevenció, de l'aparició i desenvolupament de les plagues, i s'insisteix –com també penso que ha mencionat– en la venda d'un servei de control de plagues, i no pas d'un servei d'aplicació de plaguicides. Es concreten també les mesures preventives a prendre abans, durant i després dels tractaments, i la informació que han de lliurar als responsables dels locals en els quals s'actui.

Respecte al punt *e*, val a dir que la responsabilitat de la formació permanent correspon a les mateixes empreses. El Departament de Sanitat i Seguretat Social, d'acord amb la legislació vigent, té autoritzats cinc centres per impartir cursos homologats per a la formació del personal aplicador, tant a nivell bàsic com a ni-

4852

vell qualificat. Per assegurar el més estricte compliment, s'exigeix una actuació controladora dels continguts formatius i de la formació assolida. És per això que li podem acceptar aquest punt, clarificant el redactat, substituint la paraula «realitzar» –que de fet es realitza– per la «d'impulsar», en el sentit d'aprofundir-hi en el futur immediat.

Respecte al punt *f*, ha de tenir en compte que l'assistència, diagnòstic, tractament i control de qualsevol accident de treball han de ser realitzats pel subsistema sanitari de salut laboral, constituït pel servei de prevenció de l'empresa on treballa l'afectat, ja sigui propi o aliè, i per les mútues d'accident de treball i malalties professionals, que, com a entitats asseguradores d'aquests riscos, disposen dels recursos humans i tecnològics adients. Respecte al personal sanitari assistencial, en el cas que hi participi, ha de tenir en compte que serà o bé per motius d'un accident agut i urgent, i en aquest cas serà atès pels serveis d'urgències hospitalàries, o bé es tractarà d'un cas crònic, sobtós o d'aquests casos que inicialment i amb l'experimentació prèvia s'ha pensat que no tenien efectes tòxics, però que, després, l'ús diferent..., perquè vostè diu que els piretroides, en un principi, només eren utilitzats a nivell fitosanitari; en el moment que es van utilitzar a interiors és quan va poder aparèixer aquesta manifestació. Si està en aquest *impasse*, és molt possible que una informació exhaustiva de l'extensió de la primària fos de molt poca efectivitat, molts costos, perquè aquest cas acabarà dirigit ineludiblement als serveis especialitzats, sigui de neurologia o de patologia. En conseqüència, pensem que, en ares, precisament, de l'efectivitat i de l'exigència, li podríem aprovar perfectament això, perquè estem perfectament d'acord quant a tindre perfectament informats de totes les novetats en aquest camp tots els professionals dels serveis d'urgències, i també dels serveis d'especialistes, i poder fer una petita variació tècnica retirant la paraula «primària», que, com he dit, no seria ni efectiva i..., no tindria efectivitat.

Respecte a l'apartat *g*, voldria aclarir que la reserva biomèdica està absolutament estandarditzada en el camp públic, a través d'institucions que ja coneix, que són el FIS, el Cicyt, l'Adegg, el MEC, l'Euromed, etcètera, i es fa, no a instàncies d'aquests serveis, sinó dels mateixos investigadors; és a dir, parteix de la base cap amunt, i després els deixen els recursos corresponents. Respecte als plaguicides, també s'ha de comptar que la recerca de la mateixa indústria química o farmacèutica..., i en aquest cas dependrà exclusivament del seu criteri, i resta exclusivament a l'Administració aprovar els seus resultats experimentals. (*Remor de veus.*) És per tot això que no és per manca de voluntat política no acceptar aquest punt, sinó que és pràcticament impossible coordinar o organitzar una cosa que, com a Govern, pugui fomentar aquesta recerca molt especialitzada.

El president

Guardin silenci.

El Sr. Fernández i Burgui

És per això que li demanem, si entén aquests raonaments, que aquest punt sigui retirat, perquè si no també hauríem de votar que no; ja li ho dic, no per manca de voluntat política, sinó per impossibilitat de fer-ho.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En virtut de les..., respecte a la retirada del punt *g* de la Moció, la senyora diputada proponent de la Moció té la paraula per pronunciar-se sobre la retirada d'aquest punt que li ha sigut demanada.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. La veritat és que ja sabem què vol dir negociar, i sabem què vol dir l'acord, i, per tant, tot i no tenir-ne gaires ganes, sincerament, en benefici de l'acord, retiraré el punt *g*, i també el punt *b*, senyor president, amb el benentès que el senyor Fernández Burgui m'ha especificat amb claredat qui controla..., i, per tant, sabrem a qui demanar responsabilitats de Govern a partir de les seves paraules. I, en relació amb la recerca, ho acabarem d'investigar més i tornarem a presentar propostes que vagin en aquesta direcció a partir del que vostè ha plantejat.

Per altra banda, retiro també, senyor president, la paraula «atenció primària» de l'apartat *f*, perquè entenem que potser sí que en aquest moment cal prioritzar les urgències i l'atenció especialitzada, i valorarem si en un segon moment, i quan coneguem una mica més el procés, hem d'impulsar també la primària.

I per altra banda, les aportacions tècniques, també les contemplo, eh?

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Sí. Les dues esmenes tècniques, pels atributs i les facultats que atribueix l'article 103 del Reglament, són acceptades per aquesta presidència, i amb l'acord de la diputada proponent, que afecten el punt 1 de la Moció i afecten el punt 3.e de la Moció, que són la paraula «presumptes» i la paraula «impulsar».

La Sra. Mayol i Beltran

Sí, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

La Sra. Mayol i Beltran

Efectivament, senyor president. Moltes gràcies.

El president

Hi ha una petició de votació separada per part del Grup Popular respecte al punt segon. Hi ha alguna petició

més de votació separada, tenint en compte que l'apartat *b* i l'apartat *g* han estat retirats? (*El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.*) Senyor Camp...

El Sr. Camp i Batalla

Sí, senyor president. No per demanar votació separada —que ja estem d'acord amb la votació separada del punt segon—, sinó perquè, escoltada la intervenció de la senyora Imma Mayol, i vista la redacció que resulta del punt *f*, segurament el nostre Grup opina que seria molt més adequat que quedés referida l'«atenció especialitzada», perquè actualment hi ha una referència a «atenció primària especialitzada», i, com que la senyora Imma Mayol ha fet referència a la retirada de les paraules «atenció primària», eh?, quedaria sense la referència d'«atenció». Hauria de ser «atenció especialitzada»; o sigui, només la paraula «primària».

El president

D'acord.

La Sra. Mayol i Beltran

Senyor president, m'excuso. Efectivament, s'ha de retirar només la paraula «primària», perquè, si no, no hi quedaria la paraula «atenció».

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president.

El president

Procedirem, per tant, a votar en primer lloc el punt 2 de la Moció, i després la resta de la Moció. Demano a les senyores diputades i els senyors diputats que es preparin la votació. Anem a votar el punt 2 de la Moció.

Iniciem la votació.

Aquest punt número 2 de la Moció ha sigut refusat per 27 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

I procedirem ara a votar la resta, tots els altres punts de la Moció.

Iniciem la votació.

La resta de la Moció ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents a l'hemicicle.

I després d'aquesta llarga sessió del Ple d'ahir i avui, em plau pronunciar les paraules rituals: s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les nou del vespre i dotze minuts.